

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

28 ANS

JAMES
PATTERSON

Digitized by the Internet Archive
in 2023

0000 56991730

James Patterson
İKİNCİ ŞANS

İkinci Şans
(2nd Chance)

© 2002, Suejack, Inc.

Kesim Ajans Telif Hakları ve Ticaret A. Ş. aracılığıyla

Türkiye’de yayın hakkı:

© 2004, İnkılâp Kitabevi

Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.’ye aittir.

Editör: Hasan Öztoprak

Kapak Tasarım: Kenan Doğan

Dizgi: Şahabettin Saykaloğlu

Düzelti: Ufuk Altaş

ISBN 975-10-2162-6

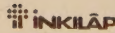
04 05 06 07 08 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı:

ANKA BASIM

Matbaacılar Sitesi, No: 38

Bağcılar-İstanbul

Ankara Caddesi, No: 95

Sirkeci 34410 İSTANBUL

Tel: (0212) 514 06 10 - 11 (Pbx)

Fax: (0212) 514 06 12

e-posta: posta@inkilap.com

www.inkilap.com

JAMES PATTERSON

İkinci Şans

ROMAN

Çeviren:
Nuray Mestçi

JAMES WATSON

İkinci

Sans

ROMAN

İkinci

TEŞEKKÜRLER

San Francisco Polis Departmanı Cinayet Masası'ndan Müfettiş/Teğmen Holly Pera'ya özellikle teşekkürler. Ayrıca, ortağı Müfettiş/Teğmen Joe Toomey'ye teşekkürler. San Francisco Polis Departmanı'nın emekli polislerinden Pete Ogten ve Fort Lauderdale'den Doktor Greg Zorman'a da teşekkürler.

Ama en çok Lynn ve Sue'ya teşekkürler.

ÖNSÖZ

KORONUN ÇOCUKLARI

Birkaç dakika sonra olacakları, Aaron Winslow asla unutmayacaktı. Aniden ortaya çıkan korkunç sesi tanımişti. Bu sesler akşamın sessizliğini bozuyordu. Yüzü bembeyaz oldu. Bulunduğu çevrenin yakınlarında bir yerde birinin tüfekle ateş ettiğine inanamıyordu.

Bam, bam, bam... bam, bam, bam.

Koro henüz La Sella Tepeleri Kilisesi'nden çıkıyordu. Kırk sekiz tane küçük çocuk, yanından geçmiş, koridorda ilerliyordu. Son provalarını yapıyorlardı, harikaydılar.

Daha sonra kurşunlar atılmaya başlandı. Kurşun yağıyordu. Tek bir atış değildi. Bir saldırıydı. Bam, bam, bam... bam, bam, bam.

Tüm gücüyle, "Yere yatın!" diye bağırdı. "Başlarınızı koruyun. Eğilin!" Ağzından dökülen sözcüklere kendisi bile inanamıyordu.

Başlangıçta kimse onu işitmiyor gibiydi. Beyaz gömlek ve şortlarının içindeki çocuklara silah sesleri havai fişek gürültüsü gibi geliyor olmalıydı. Daha sonra kurşunlar, kilisenin muhteşem, vitray penceresinin üzerine yağmaya başladı. İsa'nın kutsadığı çocuk görüntülerinin bulunduğu vitray paramparça oldu. Cam parçaları çocukların başına düştü.

Winslow, "Birisi ateş ediyor!" diye bağırdı. Belki de birden fazla kişi. Bu kim olabilir? Hızla çocukların yanına koştu, elinden geldiğince fazla sayıda çocuğu çimenlerin üzerine ya-

tırdı. Sonunda çocuklar yere çömeldiğinde, Winslow korkan iki küçük kızı fark etti. Chantal ve Tamara, ayakta donakalmışlardı. Sağlarından ve sollarından kurşun yağıyordu. “Chantal ve Tamara hemen yere yatın!” diye bağırdı. Ancak sadece birbirlerine sarıldılar, çılgınca bağıyorlardı. Çok iyi iki arkadaşlıklar. Bebekliklerinden beri her ikisini de tanıyordu.

Olduğu yerde durmak bir an bile aklından geçmedi. İki kızı doğru koştu, kollarıyla onları sarıp yere yatırdı. Kendisi de üstlerine yattı. *

Kurşunlar başının sadece birkaç santimetre üstünden geçiyordu. Kulak zarları acıyordu. Hem kendi vücudu hem de kızlar yaprak gibi titriyordu. Ölmek üzere olduğundan emindi. “Tamam çocuklar, korkmayın,” diye fısıldadı.

Daha sonra, tıpkı başladığı gibi kurşun yağmuru aniden durdu. Havayı sükûnet kapladı. Sanki tüm dünya susmuş, sessizliği dinliyordu.

Ayağa kalktığı anda, inanılmaz bir görüntüyle karşılaştı. Yavaş yavaş çocuklar da yattıkları yerden kalkıyorlardı.

İçlerinden bazıları ağılıyordu ama, ortalıkta kan görünmüyordu, kimse yaralanmamış gibiydi.

Winslow, “Herkes iyi mi?” diye bağırdı. Çocukların yanına gitti. “Yaralanan var mı?”

“Ben iyiyim... ben iyiyim...” cevaplarını aldı. İnanmaz gözlerle etrafa baktı. Bu bir mucizeydi.

Daha sonra tek bir çocuğun ağladığını işitti.

Döndü, on iki yaşında olan Maria Parker’ı gördü. Maria, kilise girişindeki ahşap merdivenlerde ayakta duruyordu. Kendini kaybetmiş gibiydi. Şok olmuştu, ağzından hıçkırık sesleri yükseliyordu.

Aaron Winslow’un gözleri tablonun devamını gördü, kızı bu kadar üzenin ne olduğunu anlamıştı. Kalbinin sıkıştığını hissetti. Savaşırken ya da Oakland’da sokaklardayken bile bu kadar korkunç, bu kadar çökmüş hissetmemişti kendini.

“Ah Tanrım. Bunun olmasına nasıl izin verdin?”

On bir yaşındaki Tasha Catchings, kilisenin zeminine yakın bir yerde, çiçeklerin arasında yatıyordu. Beyaz okul bluzu kanla kaplanmıştı.

Sonunda saygıdeğer Aaron Winslow da ağlamaya başladı.

BÖLÜM 1

KADINLARIN CİNAYET KULÜBÜ – TEKRAR

Bir salı akşamı kendimi Hope Caddesi'ndeki Gençlik Sığınma Evi'nde, üç gençle kâğıt oynarken buldum. Bunu yapmaktan gerçekten de hoşlanıyordum.

Masada karşımda oturan Hector, Latin kökenliydi ve ergenlikten çalkalı birkaç gün olmuştu. Alysha sessiz ve sevimli bir kız; ama ailesiyle ilgili ayrıntıları bilmek dahi istemezsiniz. Michelle ise 14 yaşında, bir yıldır San Francisco sokaklarında vücudunu satıyor.

Hector tam açmak ve de bitmek üzereyken, "Kalpler," dedim ve kâğıtlarımı masanın üstüne dizdim.

"Kahretsin," diye söylendi. "Her defasında tam da açacağım sırada sen bitiyorsun, elimi mi görüyorsun?"

Michelle sinsi sinsi gülerek, "Şaşkın, bir polise asla güvenmemen gerektiğini sana öğretmediler mi?" dedi.

Geçtiğimiz ay, haftada bir ya da iki geceyi Hope Caddesi'ndeki Gençlik Sığınma Evi'nde geçirdim. Korkunç gelin-damat olayının ardından kendimi tamamen kaybetmiştim. Cınayet masasındaki görevimden bir ay izin aldım ve doğruca marinaya koştum. Sahilden Potrero tepesindeki dairemin güvenli olup olmadığını gözlemeye başladım.

Bir türlü düzelemedim, kendime geledim. Ne aldığım psikolojik danışmanlık hizmeti, ne de arkadaşlarım Claire, Cindy ve Jill'in destekleri işe yaradı. İşe dönmem bile fayda etmedi. Sevdığım insanın hayatının yok olup gitmesini ümit-

sizce izlemiştim. Hâlâ kendimi ortağımın ölümü nedeniyle suçluyorum. Bu boşluğu herhangi bir şey doldurabilecekmiş gibi görünmüyor.

Böylelikle buraya, Hope Caddesi'ne geldim.

İyi haber, burada olmamın az da olsa işe yaramasıydı. Kâğıtlarımı Angela'ya gösterdim. Angela Gençlik Evi'ne yeni gelmişti, odanın bir ucunda metal bir iskemlede, kucağında üç aylık kızıyla oturuyordu. Zavallı kız en fazla 16 yaşındaydı, bütün gece kendinden pek fazla söz etmemişti. Buradan ayrılmadan önce Angela ile konuşmak istiyordum.

Kapı açıldı, sığınma evinin baş danışmanlarından biri olan Dee Collins içeri girdi. Yanında gri tayyörünün içinde, sert görünümlü bir kadın vardı. Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan geldiği her halinden belli oluyordu.

Dee, Angela'nın yanında yere eğildi ve, "Angela, sosyal danışmanın burada," dedi. Genç kız, "Kör değilim," karşılığını verdi.

Sosyal danışman, "Bebeği şimdi almamız gerekiyor," diyerek konuşmaya dahil oldu.

"Hayır!" diye bağırarak Angela, bebeğe daha sıkı sarıldı. "Beni bu delikte tutabilirsiniz, Claymore'a geri gönderebilirsiniz, ama bebeğimi alamazsınız!"

Onu ikna etmeye çalışan Dee Collins, "Lütfen tatlım, sadece birkaç gün," dedi.

Angela bebeğe daha sıkı sarıldı. Bu arada yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark eden yavrucak ağlamaya başladı.

Sosyal görevli, "Angela, durumu daha da zorlaştırma. Sistemin nasıl işlediğini biliyorsun," dedi.

Kadın Angela'ya doğru gelirken, o ani bir hareketle ayağa kalktı. Bir eliyle bebeğe sarılan genç kız, diğer elinde meyve suyu bulunan bardağı sımsıkı tutuyordu.

Hızlı bir hareketle bardağı masaya vurdu. Artık elindekiler keskin cam parçalarıydı.

Kağıt oynadığımız masadan hızla kalktım. "Angela, sen izin vermediğin sürece kimse bebeğini senden almayacak," dedim.

"Bu orospu hayatımı mahvetmeye çalışıyor," dedi. "Önce Claymore'da kalmama izin verdi, üç gün sonra annemin yanına gitmeme müsaade etmedi. Şimdi de minik kızımı benden almaya çalışıyor."

Kızın gözlerinin içine baka baka, "Önce o cam parçasını bırakman gerekiyor, bunu biliyorsun Angela," dedim.

Sosyal görevli Angela'ya doğru bir adım attı, onu geri çektim. Yavaşça yürümeye başladım. Elinden camı aldım, öbür elinden de bebeği.

"Sahip olduğum tek şey o," dedi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Biliyorum. Bebeğini geri alabilmek için hayatında bazı şeyleri değiştirmen gerekiyor," dedim.

Dee Collins Angela'ya sarıldı, daha sonra da kanayan elini sardı. Bu arada, sosyal görevli bebeği susturmaya çalışıyor, ama bir türlü beceremiyordu.

Sosyal görevliye "Bu bebek annesinin onu ziyaret edebileceği bir yere yerleştirilmeli. Bu arada, şimdiye kadar burada her şey yolunda gitti, Angela'nın dosyasına işlenecek bir olay yaşanmadı. Siz böyle bir olaya şahit oldunuz mu?" diye sordum. Sosyal görevli bana kızgın bir bakış fırlattı ve arkasını döndü.

Aniden çağrı cihazım çaldı, üç ahenksiz bip sesi havada yankılandı. Cihazı çıkardım ve numarayı okudum. Cinayet masasından eski ortağım Jacobi. Acaba ne istiyordu?

İzin istedim ve ofis bölümüne geçtim. Otomobil telefonundan ona ulaşabilirdim.

"Lindsay, kötü bir şey oldu. Bilmek isteyebileceğini düşündüm," dedi. La Selle Tepeleri Kilisesi önünde, otomobilden

açılan ateş sonucu, 11 yaşında bir kız çocuğu öldürülmüştü. Konuyla ilgili arkadaşım beni bilgilendirdi.

Kalbim hızla çarpıyordu, “Tanrım!” dedim.

Jacobi, “Bilmek isteyebileceğini düşündüm,” dedi.

Derin bir nefes aldım. Gelin-damat olayı sonrasında, üç aydır cinayet masasında değildim.

“Pardon, duyamadım,” dedi Jacobi. “Teğmen, bu davada olmak istiyor musun?” diye sordu. Bana ilk olarak yeni sıfatımla hitap etmişti.

Balayımın bittiğini fark ettim. Mırıldanarak, “Evet bu işte olmak istiyorum,” dedim.

Otomobilimle Harrow Caddesi'nden La Salle Tepeleri Kilisesi'ne doğru giderken yağmur yağmaya başladı. Koya bakan bu bölümde ağırlıklı olarak zenciler yaşıyordu. Çevre evlerde yaşayan anne ve onların asık suratlı çocuklarının oluşturduğu kızgın ve tedirgin bir kalabalık toplanmıştı. Bu kalabalığı bir avuç üniformalı polis sakinleştirmeye çalışıyordu. Kalabalığı zorlukla aşmaya çalışırken, içlerinden biri, "Kahrolası Mississippi bu değil," diye söylendi. Yaşlı bir kadın ağlayarak, "Daha kaç kayıp vereceğiz?" diye bağırdı.

Kimliğimi göstererek, sinirleri gerilmiş polisleri geçtim. Bundan sonra gördüklerimse, resmen nefesimi kesti.

Kilise cephesinin beyaza boyalı ahşap kaplaması kurşunlarla delik deşik olmuştu. Çatlaklar kurşun rengine dönmüştü. Duvarlardan birinde büyük bir delik açılmıştı. Duvarda bulunan büyük vitray yerle bir olmuştu. Çocuklar hâlâ şoktaydı ve çimenlerin üzerinde sağa sola saçılmışlardı. Bazılarına ilkyardım ekibi yardımcı oluyordu.

"Tanrım," diye kendi kendime fısıldadım.

Basamakların başında yatan çocuğun üstüne ilkyardım ekibinden birinin yağmurluğu örtülmüştü. Yanında birkaç tane sivil polis bulunuyordu. Bunlardan biri de benim eski ortağım Warren Jacobi'ydi.

Tereddüt içindeydim. Bunu belki yüzlerce kez yapmıştım. Harvey Milk'ten sonra, kentteki en önemli cinayet davasını sa-

dece bir ay önce çözmüştüm. Ancak, o günden bu yana köpürünün altından çok sular aktı. Bu kez kendimi işe yeni başlayan bir polis gibi hissettim. Yumruklarımı sıktım, derin bir nefes aldım ve Jacobi'nin yanına gittim.

Yeni rütbemden duyduğu rahatsızlığı belirtir şekilde Jacobi, "Dünyaya hoş geldin Teğmen," dedi.

Teğmen sözcüğünü söylerken ortaya yaydığı elektrik beni hâlâ rahatsız ediyordu. Kariyer hayatım boyunca en büyük amacım cinayet masasının başına geçmekti. San Francisco'daki ilk kadın cinayet masası dedektifiydim, şimdi de bölümün ilk kadın teğmeni olmuştum. Eski teğmenimiz Sam Roth emekli olmaya karar verince, Şef Mercer beni odasına çağırdı. Bana önünde birkaç seçenek bulunduğunu söyledi. "Bir tane si; sana uzun süre ofis görevi veririm, bu arada sen de bu işi tekrar yapıp yapamayacağına karar verirsin. Ya da Lindsay, sana bunu verebilirim," dedi. Bana altın bir teğmen rozeti uzattı. O dakikaya kadar Mercer'in gülümsediğini hiç görmemiştim.

"Teğmenlik rozeti işi kolaylaştırmıyor, değil mi Lindsay," dedi Jacobi. Bu sıfatı kullanarak üç yıllık ortaklık ilişkimizin değiştiğini bana belli etmeye çalışıyordu.

Ona, "Elimizde ne var?" diye sordum.

Kilisenin yan tarafında, yaklaşık 50 metre uzaklıktaki sık çalılıkları göstererek, "Tek bir silahlı adam, şu çalılıkların olduğu yerden ateş açmış gibi görünüyor. Piç kurusu silahta ne kadar kurşun varsa, çocuklar dışarı çıktığında üstlerine boşaltmış," dedi.

Derin bir nefes aldım. Çimenlerin üzerine dağılmış, ağlayan, şoke olmuş çocuklara bakarak, "İçinizden adamı gören oldu mu?" diye sordum. Jacobi, ümitsizce başını iki yana salladı ve kimsenin bir şey bilmediğini söyledi.

Ölmüş çocuğun yakınında siyah bir kadın, arkadaşının

omzunda ağılıyordu. Jacobi, gözlerimin ölü çocuğa takıldığını gördü.

“Adı Tasha Catchings,” diye fısıldadı. “St. Anne’s’te beşinci sınıfta okuyormuş. İyi bir kız. Kilise korosunun en genç üyesi.”

Cesedin yakınına gittim, kanlar içindeki cansız vücudun yanına çöktüm. Bu manzarayla kaç kere karşılaşırsanız karşılaşıp, etkilenmemek mümkün değil. Tasha’nın okul bluzu kanlar içindeydi, kanı yağın yağmura karışmıştı. Birkaç adım ileride, rengârenk bir sırt çantası çimenlerin üzerinde duruyordu.

“Bu kadar mı, sadece o mu vuruldu?” diye sordum.

Her yer kurşun delikleriyle doluydu, yerler ahşap ve cam parçalarıyla kaplanmıştı. Onlarca çocuk sokaktayken... O kurşun yağmuru ve sadece bir kurban.

Jacobi homurdanarak, “Şanslı günümüzdeyiz,” dedi.

Paul Chin, cinayet masası ekibimde yer alan adamlardan biri, uzun boylu ve yakışıklı zenci bir adamı sorguluyordu. Adam balıkçı yaka bir kazak ve kot pantolon giymişti. Kilisenin basamaklarında duruyorlardı. Bu adamı daha önce televizyonda, haberlerde görmüştüm; hatta adını bile biliyordum, Aaron Winslow.

Dehşet içinde ve şokta olmasına karşın adamın cildi gayet hoş, saçları düzgündü. Sportmen bir vücuda sahipti. San Francisco'daki herkes, kilisenin bulunduğu mahalle için neler yaptığını biliyordu. Yaşayan bir kahraman olarak kabul ediliyordu. Şu anda benim gözüme de tam bir kahraman gibi görünüyordu.

Yanlarına doğru yürüdüm.

Chin bizi tanıştırmak için, "Bu bey Reverend Aaron Winslow," dedi.

Elimi uzatarak, "Lindsay Boxer," dedim.

"Teğmen Boxer," dedi Chin. "Bu davayla teğmen ilgilenecek," dedi.

"Yaptıklarınızı biliyorum," dedim. "Bu mahalle için pek çok şey yaptınız. Olanlar için çok üzgünüm. Söyleyecek söz bulamıyorum."

Gözlerini kırpmıştırarak öldürülen kıza baktı. Olabildiğince yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Onu bebekliğinden beri tanıyorum. Buradakiler iyi ve sorumluluk sahibi insanlardır.

Annesi... Tasha ve erkek kardeşini tek başına büyüttü. Bu çocukların hepsi daha çok küçük. Koroda şarkı söylüyorlar Teğmen."

Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordum ama konuşmak zorundaydım. "Size birkaç soru sorabilir miyim, lütfen?" dedim.

Bana boş boş baktı. "Elbette."

"Çevrede herhangi bir kişi gördünüz mü? Kaçan biri, farklı bir otomobil."

"Mermilerin nereden geldiğini gördüm," dedi ve Winslow, Jacobi'nin araştırma yaptığı sık çalılıkları gösterdi. Bir minibüsten ateş açıldığını gördüm. Herkesi yere yatırmakla meşguldüm. Çılgınlıktı."

"Siz ya da kiliseniz son zamanlarda hiç tehdit edilmiş miydi?" diye sordum.

"Tehdit?" Winslow yüzünü buruşturdu. "Belki yıllar önce, buradaki bazı evleri tamir etmek için para toplarken olsaydı tamam, ama şimdi..."

Çok yakınımızdaki Tasha Catchings'in annesinden, ömrüm boyunca unutamayacağım bir feryat geldi. Küçük kızın cansız vücudunu sedyeye koymuşlardı. Çok acıklı bir sahneydi. Etraftaki kalabalık son derece sinirliydi. Kүfür ve suçlamalar havada uçuşmaya başladı. "Niçin hepiniz burada duruyorsunuz? Gidin katilleri bulun!"

Winslow, "İş kötüye gitmeden, kalabalığın yanına gitsem iyi olur," dedi. Yürümeye başladı, sonra döndü ve titreyen dudaklarından, "O zavallı çocuğu koruyabilirdim. Silah sesini duydum," dedi.

"Herkesi kurtaramazsınız, elinizden gelen her şeyi yaptınız," dedim. En son söylediği sözlerse beni çok şaşırttı. "Ateş açtığı silah bir M16'ydı Teğmen. 30 kalibrelik. Orospu çocuğu silahı iki kez doldurdu."

Şaşkınlıkla, “Bunu nereden biliyorsunuz,” diye sordum.

“Çöl Fırtınası,” dedi. “O savaşta birliklerin papazıydım. O korkunç sesi hayatım boyunca unutmama imkân yok,” dedi.

Kalabalığın arasından birinin bana seslendiğini duydum. Bu Jacobi'nin sesiydi. Jacobi, kilisenin arkasındaki çalılıktaydı, "Hey Teğmen, buraya gelip bir bakın."

İnsanın böyle bir şeyi nasıl yapabileceğini düşünürken, o tarafa yöneldim. Yüzlerce cinayet üzerinde çalıştım. Cinayetlerin nedeni genellikle uyuşturucu, para ya da seks olurdu. Ama bu... bu tamamıyla şok ediciydi.

Jacobi, "Kontrol edin," dedi. Yerde duran bir kurşun kovanının çevresini tebeşirle çizmişti.

"Sanırım bir M16," dedim.

Jacobi şaşırdı "Küçükhanım vaktini hiç boşa geçirmiyor. Kovan bir Remington iki yirmi üç," dedi.

Ona bunu nasıl öğrendiğimi anlattım.

Düzinelerce boş kovan çevreye yayılmıştı. Ağaç ve çalılardan arasında kaybolmuştu, kilise artık görünmüyordu.

Boş kovanlar birbirinden yaklaşık 5 metre uzaklıkta, iki küme halinde duruyordu.

"Adamın nerede ateş açmaya başladığını görebilirsiniz. Sanırım şuradan başlamış, sonra da kilisenin çevresinde dönmüş," dedi.

İlk mermi kovanının durduğu yerden kilise net bir biçimde görülebiliyordu... Vitray pencere tamamıyla ortadaydı... tüm o çocuklar bağışarak etrafa saçılmışlardı... kimsenin onu fark edememiş olması şaşırtıcı değildi. Saklandığı yer son derece sağlamdı.

Jacobi, "Silahı tekrar doldurduğunda şu tarafa doğru hareket etmiş olmalı," dedi.

Gösterdiği tarafa, ikinci küme mermi kovanlarının bulunduğu yere yöneldim. Bir şeyler aklıma yatmıyordu. Kilisenin cephesi görüş mesafesi içindeydi ama, Tasha'nın yattığı ön merdivenler zorlukla görülebiliyordu.

Gözlerimi kısarak olanları kafamda canlandırmaya çalıştım, Tasha vurulduğu zaman tam olarak nerede olabileceğini tahmin etmeye çalıştım. Saldırganın doğrudan onu hedef alarak ateş etmiş olması mümkün değildi. Tamamıyla ters bir açıda duruyordu. Jacobi homurdanarak, "Şanslı atış. Kurşunun sekerek küçük kıızı vurduğunu mu düşünüyorsun?" dedi.

"Arka tarafta ne var?" diye sordum. Çevreme bakındım, yolumu açmak için çalılar iterek kiliseden uzaklaşmaya başladım. Kimse saldırganı görmemişti. O halde bu tarafa, Harrow Caddesi'ne yönelmiş olması mümkün değildi. Çalılar 5-6 metre yükseklikteydi.

Çalılardan sonra kilisenin bahçesi bir buçuk metre yükseklikteki çitle çevrilmişti. Çit yüksek değildi, üstünden atladım.

Kendimi dar evlerin çitle çevrilmiş arka bahçelerine bakarken buldum. Birkaç kişi çevreme toplandı ve şovu izlemeye başladı. Sağ tarafta Whitney Young Projesi kapsamında yapılmış çocuk bahçeleri vardı.

Jacobi sonunda bana yetişti. Kızgınlıkla, "Yavaş ol Loo, izleyiciler var, beni başarısız gösteriyorsun," dedi.

"Bu yoldan uzaklaşmış olmalı Warren." Her iki tarafa da baktık. Bir taraf dar bir sokağa, diğer tarafsa evlerin arasına çıkıyordu.

Bizi izleyen gruba dönerek bağırdım, "İçinizde olayları gören biri var mı?" Kimse cevap vermedi.

"Birisi kiliseye ateş etti. Küçük bir kız öldürüldü. Bize yar-

dım edin. Yardımınıza ihtiyacımız var,” diye seslendim.

Polisle konuşmaktan hoşlanmayan bu insanlar, sessizce karşımızda durdu.

Aralarından otuz yaşlarında bir kadın yavaşça öne çıktı. Küçük bir çocuğu başından tutuyordu. Titrek bir sesle, “Bernard bir şey görmüş,” dedi.

Bernard yaklaşık 6 yaşındaydı. Cin gibi bakıyordu, sarı pembe bir svetşört giymişti.

Bernard çekinerek “Bir minibüstü. Tıpkı Reggie Dayı’nın minibüsü gibiydi.” Dar ve kirli sokağı işaret ederek, “Oraya, aşağıya park etmişti,” dedi.

Çömeldim, korku dolu çocuğa gülümsedim.

“Minibüs ne renkti Bernard?”

“Beyaz.”

Bernard’ın annesi, “Kardeşimin Dodge marka beyaz bir minibüsü var,” dedi.

“O minibüs, dayınıninki gibi miydi?” diye sordum.

“Tam değil, biraz benziyordu.”

“Minibüsü kullanan adamı gördün mü?”

Başını iki yana salladı. “Çöpü atmak için dışarı çıkmıştım. Minibüsü sadece giderken gördüm.”

“Tekrar görsen tanıyabilir misin?” diye sordum.

Bernard başını iki yana salladı.

“Bir düşün, tıpkı dayının minibüsü gibi değil mi?”

Tereddüt etti. “Hayır tam değil, minibüsün arkasında bir resim vardı.”

“Resim mi? Bir çeşit amblem mi? Ya da poster mi?”

“İh.” Başını salladı, alev alev yanan gözleri etrafı tarıyordu. Birden gözleri parladı, “Bunun gibi bir şey demek istiyorum.” İleriki evin önünde duran pikap kamyoneti gösterdi. Yan tamponunda altın yaldızlı bir ayı resmi vardı.

“Bir çıkarma mı demek istiyorsun?” dedim.

“Kapısında.”

Küçük çocuğu omuzlarından tuttum. “Bu çıkarma neye benziyordu, Bernard?”

“Aslan Kral’daki Mufasa gibiydi.”

“Bir aslan mı?” Zihnim aslan amblemlı spor takımlarını, okulları şirketleri tarıyordu.

“Evet Mufasa gibiydi,” diye tekrarladı Bernard. “Ama bunun iki başı vardı.”

Bir saatten daha kısa süre sonra Adalet Sarayı'nın önünde büyük bir kalabalığı yararak ilerlemeye çalışıyordum. Çok üzgündüm ama, bunu oradakilere göstermemem gerekiyordu.

Granitten yapılma mezara benzeyen çalıştığım bu binanın girişi, gazete ve televizyon muhabirleriyle doluydu. Her yanda mikrofonlar, kameralar, fotoğraf makineleri vardı. Polis muhabirlerinin çoğu beni tanır. Ancak hiçbirinin sorusuna cevap vermeden, sadece elimi sallamakla yetindim ve merdivenleri çıktım.

O sırada arkamdan iki el omuzlarımdan tuttu ve tanıdık bir ses, "Linds, konuşmamız gerek..." dedi.

Bu Cindy Thomas'tı, en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Aynı zamanda *Chronicle* gazetesinin polis muhabiriydi. "Şimdi seni meşgul etmeyeceğim," dedi. "Ancak konu önemli, akşam Susie'nin yerinde saat onda buluşalım mı?"

Gelin damat davasının açığa kavuşmasında Cindy'nin büyük katkısı vardı. Teğmen rozeti almamda da önemli bir payı bulunuyordu.

Gülümsemeye çalıştım. "Orada görüşürüz."

Yukarıya, üçüncü kata, hızlı adımlarla ilerledim. Floresanla aydınlatılmış odada on iki memur bulunuyordu. Hepsi de cinayet masası için çalışıyordu. Lorraine Stafford orada beni bekliyordu. Atamasını yaptığım ilk kişiydi. Altı yıl seks suçla-

rında büyük bir başarıyla çalışmıştı. Ve tabii, Cappy McNeil de içerideydi.

“Senin için ne yapabilirim?” diye sordu Lorraine.

“Sacramento’da çalınmış herhangi bir beyaz minibüs var mı bir kontrol et bakalım. Herhangi bir model, Sacramento plakalı. Kenarında bir tane aslan çıkarması olmalı.”

Başını salladı ve yürümeye başladı.

Seslendim ve onu durdurdum. “O aslanı iki başlı yap,” dedim. Kendime bir bardak çay alırken Cappy de benimle birlikte geldi. Cinayet masasında on beş yıldır çalışıyordu. Şef Mercer bana teğmenliği önermeden önce, eminim ki ona bu konuda akıl danışmıştı. Üzgün ve sinirli görünüyordu. “Aaron Winslow’u tanıyorum. Oakland’da onunla çok top oynadım. Hayatını o çocuklara adadı. Gerçekten de iyi bir insandır, Teğmen,” dedi.

Oto hırsızlığı bölümünden Frank Barnes aniden kapıdan başını uzattı. “Başlar yukarı Teğmen, Weight burada,” dedi.

San Francisco Polis Departmanı sözlüğünde Weight’in anlamı, Polis Şefi Earl Mercer’dı.

Mercer Strode ve yüz elli kiloluk vücudu, peşinden Basın Danışmanı Gabe Carr ile Halkla İlişkiler Müdürü Fred Dix içeri girdi. Şef hâlâ kaliteli koyu gri takım elbise, mavi gömlek giyiyordu ve altın kol düğmelerini takıyordu. Mercer'ı bombalama olaylarıyla, seri katillerle, departman içi sorunlarla boğuşurken pek çok kez görmüştüm, ama yüzünün bu kadar gergin olduğuna hiç tanık olmamıştım. Odama geçmem için bana işaret etti, kapı kapanana kadar da ağzından tek bir sözcük çıkmadı. Fred Dix ve Gabe Carr zaten içerideydi.

"Az önce Winston Gray ve Vernon Jones'tan telefon geldi." Her ikisi de kentin en açık sözlü liderleriydi. "Bu olaydan büyük üzüntü duyuyorlar, tepkileri bir süre için dizginleyebileceklerini söylüyorlar ve ne olup bittiğini bulmamız için bize biraz zaman tanıyorlar. Açık konuşayım; dizginlemek derken kastettikleri, ya bu işten sorumlu kişi ya da grupları bulacağız ya da onlar şu kapının önüne iki bin kişiyi yığacaklar."

Yüzündeki ifadeyi değiştirmeden devam etti, "Kısacası Teğmen, umarım benimle paylaşmak istediğiniz birtakım bilgiler vardır."

Kilisenin çevresinde bulduklarımızı ve beyaz minibüs hakkında bize söylenenleri naklettim.

Belediye başkanının adamı Fred Dix sözümüzü kesti, "Minibüs mü, değil mi? Bu işe nereden başlayacağını biliyor musun?" Başkan Fernandez çalıştığınız bölgeye ırkçı ya da ayrı-

lıkçı mesajları dinleyerek gelmeyi kabul edemez. Oradaki tansiyonu biraz düşürmek lazım.”

“Ne aradığımızı biliyor gibi görünüyorsun.”

“Kiliseye ateş açılmasından mı, 11 yaşındaki bir kızın öldürülmesinden mi başlamayı düşünüyorsun, Teğmen?”

Basın sözcüsü lafa girdi, “O kızın yüzü ülkedeki her gazetede yer alacak. Koy çevresindeki iyi insani ilişkiler, belediye başkanının en çok gurur duyduğu olaydı.”

“Belediye başkanı, öncelikle görgü tanıklarıyla görüşmelerimi bitirmemi bekleyebilir mi?” diye sordum.

Mercer araya girdi, “Sen belediye başkanını düşünme,” dedi. “Şu andan itibaren dikkate alman gereken tek kişi benim. Ben o sokaklarda büyüdüm. Dostlarım hâlâ batı yakasında yaşıyor. Araştırma her nereye ve her kime kadar giderse oraya kadar uzan. Sadece hızlı ol. Ve Lindsay... yoluna kimse-nin çıkmasına izin verme, anladın mı?”

Kalkmak üzereydi, “En önemlisi bu davada gizlilik istiyorum. Bu davayla ilgili hiçbir gelişmenin gazetelerin ön sayfasında yer almasını istemiyorum.”

Herkes başını salladı ve Mercer, peşinden Dix ile Carr ayağa kalktı. Mercer derin bir nefes aldı. “Şimdi Allah’ın cezası bir basın toplantımız var.”

Diğerleri odadan çıktı, Mercer kaldı. Tombul ellerini masama koydu, ağır vücudunu bana doğru eğdi.

“Çözdüğün son olaydan bu yana pek çok sıkıntı çektiğini biliyorum. Ama tüm bunlar tarih oldu. Bütün gücünü bu davaya vermeni istiyorum. Kişisel sorunlarının işine mani olmasını istemiyorum.”

Ona dikkatle bakarak, “Benim için endişelenme,” dedim. O minik cansız vücudu ve kilisenin harap olduğunu görmüştüm. Kanım kaynıyordu. İşi bıraktığımdan beri hiç böyle hissetmemiştim.

Şef Mercer düşüncelerimi anladığını belirtircesine gülüm-
sedi ve, "Teğmen, seni yeniden görmek güzel," dedi.

Adalet Sarayı'nın merdivenlerinde oldukça zor geçen bir basın toplantısının ardından, Susie'nin yerinde Cindy ile buluştum. Basın toplantısındaki hareketli dakikaların ardından, rahat bir atmosferde, sevdiğimiz bir mekânda oturmak gerçekten de güzeldi. Oraya ulaştığımda Cindy bir kadeh Corona'ya yudumlamakla meşguldü.

Tam da bu masada çok şey yaşamıştık. Cindy; Savcı Yardımcısı Jill Bernhardt; Adli Müfettiş Claire Washburn. Geçen yaz hep birlikte görüşmeye başladık. Gelin damat davasıyla birlikte bizim de kaderimiz kesişti. Daha sonra da çok yakın arkadaşlar olduk.

Garsonumuz Loretta'ya işaret ederek bir bira istedim, daha sonra Cindy'nin karşısına oturdum ve gülümsedim. "Merhaba..."

"Merhaba, seni görmek güzel," dedi. "Görölmek de güzel," dedim.

Barın üstündeki televizyon bangır bangır bağıırıyordu. Şef Mercer'in basın toplantısı televizyondaydı. Etrafta flaşlar patlarken Mercer, "Tek bir silahlı adamın bu işi yaptığına inanıyoruz," dedi.

"Bu işten haberin var mı?" diye Cindy'ye sordum. Bu arada buz gibi biramdan da bir yudum aldım.

"Ben oradaydım," dedi. "Stone ve Fitzpatrick de oradaydı. Raporlarını tamamladılar."

Tereddütle ona baktım. Tom Stone ve Suzie Fitzpatrick onun rakipleriydi. "Bağlantıyı koparıyor musun? Altı ay önce olsa, kiliseye gelir gelmez yanıma koşardın," dedim.

Barın çevresindeki bir avuç insan haberleri dinlemeye çalışıyordu. Biramdan bir yudum daha aldım. "O zavallı kızı görmeliydin Cindy. Sadece on bir yaşındaydı. Kilise korosunda şarkı söylüyordu. Rengârenk bir sırt çantası vardı, içindeki kitaplar etrafa saçılmıştı."

Bana kocaman bir gülümseme gönderdi ve, "Bu işleri bilirsin Lindsay, sıkıcı," dedi.

Başımı sallayarak, "Evet," dedim. "Ne güzel olurdu, o minik yavruyu yerden kaldırıp üstünü başını silkeleyerek eve yollayabilseydim," dedim. Cindy, şefkatle sırtımı okşadı. Daha sonra gözleri parladı ve "Bugün Jill'i gördüm. Bize bazı haberleri var. Heyecanlıydı. Büyük olasılıkla Bennett emekli olacakmış ve Jill de onun yerine geçecekmiş. Bir araya gelip neler olup bittiğini öğrenmeliyiz."

"Elbette," dedim. Daha sonra meraklı gözlerle, "Bu akşam beni buraya niye çağırdın? Ne söyleyeceksin?" diye sordum.

Başını salladı. Televizyonda basın toplantısı devam ediyordu. Mercer hızlı ve etkin bir biçimde neticeye ulaşılacağını söylüyordu. Cindy, "Senin önemli bir sorunun var..." dedi.

Başımı iki yana salladım ve, "Sana herhangi bir bilgi veremem Cindy. Mercer tüm iplerin elinde olmasını istiyor. Onu hiç bu kadar endişeli ve titiz görmemiştim. Üzgünüm," dedim.

"Lindsay, seni buraya bilgi almak için çağırmadım."

"Cindy eğer bir şey biliyorsan söyle..."

"Umarım patronun ne yaptığı konusunda daha dikkatli olur..."

Hızla ekrana baktım "Mercer?..."

Televizyonda Mercer bunun münferit bir saldırı olduğunu, polisin elinde zaten somut veriler bulunduğunu, katil ya-

kalanana kadar kentteki her bir polisin bu davayla ilgileneceğini söylüyordu.

“Tekrar böyle bir olay olmadan önce, onun söylediklerinin yalan olduğunu ortaya çıkaracaksın değil mi?”

“Yani?...”

Bakışlarımız aniden kesişti. “Sanırım benzeri başka bir olay zaten oldu,” dedi.

Katil ataride çöl komandosı oyunu oynuyordu ve komutan olan kendisiydi.

Piuvvv, piuvvvvv... piuvv... piuvvv...

Ekrandaki görüntülere kısık gözlerle baktı. Labirent benzeri sığınaklarda bulunan teröristleri turuncu ateşle bir bir yok ediyordu. Gölge figürler, dar koridorlarda koşuşturuyorlardı, piuvv, piuvv, piuuuvv...

Bu oyunun şampiyonuydu. Göz ve el koordinasyonu mükemmeldi. Kimse ona dokunamazdı.

Aniden tetiği çekti. Hayaletler, böcekler, hadi gelin bana... piuvv, piuvvv... Karanlık koridorlardan geçin... Demir kapıya vurdu, bütün sığınak açıldı. Silahı turuncu bir ölüm saçıyordu.

Barış yanlıları kutsaldır. Hafifçe gülümsedi.

Gözlerini kısıtı, hafızasında kilisede olanları bir kez daha canlandırdı. Küçük Jamima ve onun örgülü saçları, rengârenk sırt çantası arkasında.

Piuvvv... piuvvv. Ekrandaki görüntü havaya uçtu. Bir kişi daha öldürürse rekor kıracaktı. Evet! Skora bakarken gözlerinin içi parlıyordu. İki yüz yetmiş altı düşman öldürmüştü.

Corona'sından bir yudum aldı ve gülümsedi. Yeni rekorum. Bu skor saklamaya değer. Ekranda duran adının başharflerini hafifçe yumrukladı: F.C.

Batı Oakland'daki Playtime atari salonundaki makinenin başından kalktı. Odadaki tek beyazdı. O nedenle burada bulunuyordu.

Aniden başının üst tarafında duran dört büyük televizyon gürültüyle açıldı ve aynı surat ekranda belirdi. Sırtından soğuk terler aktı, bu görüntü onu sinirlendirdi.

San Francisco polisinin başı fiyatı Mercier televizyon-daydı. Sanki her şeyi biliyormuş gibi rol yapıyordu.

“Bunu yapanın silahlı tek bir kişi olduğuna inanıyoruz...” diyordu. “Münferit bir olay...”

Eğer bilseydin dedi ve güldü.

Yarına kadar bekle... Göreceksin. Sadece bekle göt şef.

“Vurgulamak istediğim,” polis şefi açıklamalarına devam ediyordu. “Hiçbir şart altında, bu kentin ırkçı saldırılarla terörize edilmesine izin vermeyeceğiz...”

Bu kent. Tükürdü. Bu kent hakkında sen ne biliyorsun? Sen buraya ait değilsin. Cebindeki C-1 el bombasını tuttu. Eğer istese buradaki her şeyi havaya uçurabilirdi.

Ancak yapması gereken işler vardı.

Yarın.

Yarın başka bir rekor kıracaktı.

Ertesi sabah Jacobi ve ben tekrar La Salle Tepeleri Kilisesi çevresinde araştırma yapıyorduk.

Bütün gece Cindy'nin elimdeki davayla ilgili söylediklerini düşünmüştüm. Konu yaşlı ve zenci bir kadınla alakalıydı. Kadının Gustave White Projesi dahilinde Batı Oakland'da yaşıyordu. Üç gün önce polis kadını bodrumdaki çamaşır odasında bir boruya asılmış olarak bulmuştu. Elektrik teli boynuna sımsıkı dolanmıştı.

Polis bunu başlangıçta bir intihar olarak algılamıştı. Kadının vücudunda herhangi bir boğuşma izi yoktu. Ancak ertesi gün yapılan otopside kadının tırnaklarının içinde bazı dokulara rastlanmıştı. Yapılan analiz sonucunda bu dokunun insan derisi ve kanı olduğu anlaşılmıştı. Zavallı kadın birisini ümitsizce tırmalamıştı.

Tüm bu veriler ışığında Cindy, kadının kendini asmadığının anlaşıldığını söyledi.

Kadın linç edilmişti.

Kiliseye suç mahalline gittiğimde, kendimi son derece rahatsız hissettim. Cindy haklı olabilirdi. Bu saldırı, belki de ırkçı cinayetlerin ikincisiydi."

Jacobi yanıma geldi. Elinde katlanmış bir *Chronicle* gazetesini vardı. "Patron bunu gördün mü?"

Ön sayfada sürmanşet, "KİLİSE SALDIRISINDA ÖLDÜRÜLEN 11 YAŞINDAKİ KIZ DAVASINDA POLİS YETERSİZ KALDI."

Makale Tom Stone ve Suzie Fitzpatrick tarafından yazılmıştı. Her ikisinin de işteki en büyük başarıları, Cindy'nin gelin damat davasındaki çalışmalarını bir kenara atmaktı. Gazetelerin de ateşlemesiyle kentin önde gelen eylemcilerinden Gray ve Jones havayı geriyorlardı. Kısa bir süre sonra kamuyu bizi bir terör suçlusu elini kollunu sallayarak sokaklarda dolaşırken, rahat koltuklarımızda oturmakla suçlayacaktı.

“Dostların hep hakkımızda yazıyor,” diye söylendi Jacobi.

“I, ih Warren, benim dostlarım ucuz şeyler yazmaz.”

Arka tarafımızdaki bahçede, Charlie Clapper'ın Suç Tarama Birimi, saldırganın bulunduğu bölgeyi ayrıntılı bir biçimde inceliyordu. İncelemeler sonrasında bazı ayak izleri buldular ancak izler çok da belirgin değildi. Araştırmayı yaparken buldukları tüm minik parçaları, tozları toplamışlardı.

“Beyaz minibüsün bulunduğu yerde bakılacak bir şey var mı?” diye Jacobi'ye sordum. Garip ama onunla tekrar birlikte çalışmak gayet iyiydi.

Olumsuz manada başını salladı, “Birkaç alkolik, gece şu köşede duruyorlarmış. Bildiğimiz tek şey bu.” Bernard Smith'in tanımlamasıyla, bir uzmanın çizdiği iki başlı aslan çıkarmasının resmine baktı.

“Kimin peşindeyiz Teğmen, Pokemon katili mi?” diye sordu Jacobi.

Çimenlerin oradan Aaron Winslow'un geldiğini fark ettim. Protestocu küçük bir grup, polis bariyerlerini aşarak yanına gitti. Beni gördüğünde yüzü gerildi.

“İnsanlar ellerinden geldikince yardımcı olmak istiyorlar. Kilisenin ön cephesini onarmak ve boyamak arzusundalar. Yapının böyle harap görünmesinden hoşlanmıyorlar,” dedi.

“Üzgünüm ama burada hâlâ yoğun bir biçimde inceleme yapılıyor,” dedim.

Derin bir nefes aldı. “Bu atışı kimin yaptığını çok merak

ediyorum. Olanları sürekli olarak kafamda canlandırıyorum. Tam şurada ayakta duruyordum Teğmen. Tasha'dan daha iyi bir açıdaydım. Eğer birisi birine zarar vermek istiyorsa, niçin beni vurmadı?"

Winslow eğildi ve yerden bir çiçek kopardı. "Bir yerde okumuştum Teğmen, suçluluk ve öfkenin bol bulunduğu yer öfke doludur."

Winslow bu konuda kendini fazlasıyla suçlu hissediyordu. Onun adına üzgündüm, kendisinden hoşlanıyordum. Zorlukla gülümsedi. "Bu piç yaptıklarımızı mahvedemeyecek. Bu saldırıyı unutmayacağız. Tasha'nın cenaze törenini bu kilisede yapacağız."

"Biz de başsağlığı dilemek istiyorduk," dedim.

"Şurada A bloğunda oturuyorlar." Binayı işaret etti. "Sanırım sıcak bir hoş geldinle karşılaşacaksınız. Ne de olsa sizden insanlar."

Şaşkınca ona baktım "Anlamadım. Ne demek bu?"

"Bilmiyor musunuz Teğmen? Tasha Catching'in dayısı bir polis."

Catching'lerin evini ziyaret ettim, üzüntülerimi ilettim ve merkeze geri döndüm. Bu olan biten her şey çok sinir bozucuydu. İçeri girdiğimde "Mercer seni arıyor," diye seslendi Karen. Karen uzun süredir büronun sekreterliğini yapıyordu. "Sesi çıldırmış gibiydi. Zaten sesi hep çılgın gibidir."

Öğleden sonraki haberleri izlediğinde, şefin ağzından daha da büyük baklalar çıkacağını biliyordum. Tüm adalet sarayı, La Salle Tepeleri cinayet kurbanıyla bizden birisinin akrabası olması nedeniyle homurdanıp duruyordu.

Masamda beni bekleyen birkaç mesaj daha vardı. Listenin en sonunda Clair'in adı vardı. Tasha Catching'in otopsisini şu sıralarda bitmiş olmalı. Mercer'i elimde sağlam bir şeyler olmadan aramak istemedim, onun yerine Clair'i aradım. Claire Washburn, kentin en zeki, en yetenekli tıbbi araştırma uzmanıydı ve de benim en yakın arkadaşımdı. Kurumla alakalı olan herkes, şef Coroner Righetti politik geleceği için ülkenin dört bir yanını gezip konferanslar verirken Clair'in departmanı sorunsuz yönettiğini biliyordu. Eğer tıbbi alanda bir yardıma ihtiyacınız olursa hemen Clair'i aradınız.

Ve ne zaman gülmek ya da bir derdimi açmak istesem, gittiğim ilk yer yine onun yanındı.

Her zamanki neşeli sesiyle "Nerelerdeydin bebeğim," dedi Claire.

“Normal, rutin işlerle ilgileniyordum,” dedim. “Rapor yazımları, personeli ikna, kenti bölücü, ırkçı cinayetler...”

“Tam da benim uzmanlık alanlarım,” dedi. “Neler yaptığını biliyorum. Benim minik kuşlarım orada bela bir işle uğraştığını bana iletiler.”

“Bu minik kuşlardan biri belki de *Chronicle* için çalışıyordur ve külüstür bir Mazda kullanıyordur.”

“Ya da bölge savcısının ofisindendir ve bir BMW’si vardır. Söyle bakalım oraya hangi bilgiler ulaştı?”

“İşte birinci bilgi Claire. Ölen küçük kızın dayısı bir polis. Kuzey yakasından. Zavallı çocuk La Sella Tepeleri Projesi hareketindeki resmi postere basılan kişi oldu. En çalışkan öğrencilerden. Başı hiç belaya girmemiş, bu kadarı da fazla değil mi? Bu piç kurusu kilisenin çevresinde yüz tane boş kovan bırakmış, bir tanesi de kalkmış bu zavallı yavrucağı bulmuş.”

“Tatlım, dur bir dakika,” Clair beni susturdu. “Küçük kızın vücudunda iki kurşun vardı.”

“İki mi? Kız iki kez mi vurulmuş? “Bölgeye gelen acil yaradım ekibi küçük kızı iyice muayene etmişti. Bunu nasıl görmediler?

“Eğer söylediklerini doğru anlıyorsam. Sanırım sen kızın vurulmasını bir kaza olarak değerlendiriyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

Claire sakince, “Tatlım, buraya gelip kısa bir ziyaret yap-san çok iyi olacak,” dedi.

Morg Adalet Sarayı'nın zemin katındaydı. Arka taraftan da girişi vardı. Merdivenle iki kat aşağıya inmek üç dakikadan az zamanımı aldı.

Claire, ofisinin dışında, morgun girişinde beni karşıladı. Her zaman güleç olan yüzü, bu kez işine odaklanması sebebiyle sıkıydı. Ancak beni görür görmez yüzünde gülümseme belirdi, sarıldık.

"Hey yabancı nasılsın?" diye sordu. Sanki birazdan kötü bir konu hakkında konuşmayacaktık gibi davranıyordu.

En kritik dakikalarda dahi tansiyonu düşürmenin bir yolunu bulurdu. Tek bir gülümsemeyle beni böylesine rahatlatmasına hep hayran oldum.

"İyiym Claire. Sadece şu son işle birlikte batağa battım."

"Seni eskisinden az görüyorum. Yoksa Mercer'ın şimdiki hedefi sen misin?"

"Ha, ha, ha... Çok komik."

Gülümsedi. Gözlerinin içi pırıl pırıldı. Gözleriyle sanki sevdiklerine daha çok zaman ayırmalıydın diyordu. Bu konuda daha fazla şey söylemedi. Duvarları fayans kaplı, antiseptik kokulu, morgun otopsi odasına doğru yürüdük.

Hızlıca arkasına baktı ve, "Telefonda sanki Tasha Catchings'in serseri bir kurşunla öldüğünü düşünüyormuşsun gibi geldi bana," dedi.

"Ben böyle düşünüyorum. Saldırgan kilisenin önünde üç

tane şarjör boşaltmış ve sadece Tasha'yı vurmuş. Gittim ve ateş açılan noktayı bizzat tetkik ettim. Nişancı temiz bir atış yapamayacak kadar zor bir noktadaydı. Ancak sen iki kurşun..."

"Hı, hı..." başını salladı. Morgun kuru ve en soğuk odasına gelmiştik. Buz gibi soğuk ve kimyasal maddelerin yaydığı koku her zaman beni rahatsız eder.

Şimdi de gayet kötü hissediyordum.

Buzlukta, dolu duran tek sedye görülebiliyordu. Sedyenin üstünde küçük bir tümsek vardı, beyaz bir örtüyle örtülmüştü. Sedyenin yarısını bile kaplamıyordu.

Claire uyardı, "Yavaş ol." Otopsi sonrası çıplak kurbanlar sert ve korkutucu derecede solgun olurlar, onlara bakmak o kadar da kolay değildir.

Örtüyü kaldırdı. Aniden çocuğun yüzüyle karşılaştım. Ah! Tanrım ne kadar da küçük!...

Pürüzsüz ve siyah cildine baktım, öyle günahsız ve buraya yakışmaktan o kadar uzak duruyordu ki, içimden elini tutup çenesini okşamak geliyordu. Son derece sevimli bir yüzü vardı.

Çocuğun sağ göğsünde kanı yeni temizlenmiş geniş bir delik bulunuyordu. "İki kurşun." Claire açıklamaya devam etti, "Birbirlerinin üstüne gelmişler. Son derece hızlı atışlar. Olaya ilk müdahale eden ekiplerin ikinci kurşunu neden göremediklerini çok iyi anlıyorum. Neredeyse aynı deliğin içindeydiler."

Kendimi çok kötü hissettim. Midem bulanıyordu.

"Birinci kurşun doğrudan kızın kürek kemiğine saplanmış." Claire devam etti, "ikinci kurşun dördüncü omura isabet etmiş ve omurgasında kalmış."

Claire uzanarak camdan bir kase aldı. 25 sent büyüklüğünde kurşunu maşayla tutuyordu. "İki atış Linds... Birincisi sağ karıncığı delmiş ve küçük kızı anında öldürmüş. İkinci

mermi vücuduna ulaşmadan önce, büyük olasılıkla zaten ölmüştü.”

İki atış... sekenler arasında iki. Tasha’nın kiliseden çıkar-ken nerede durmuş olabileceğini ve katilin çalılıkların neresinde bulunduğunu zihnimde canlandırdım. Bir kurşun mümkün- künde, ama iki...”

“Charlie Clapper’ın ekibi, kızın olduğu yerde, kilisede herhangi bir kurşun deliği buldu mu?” diye sordu Claire.

“Bilmiyorum.” Tüm cinayetlerdeki gibi standart bir prosedür uygulandı. Tüm kurşunlar dikkatlice işaretlenmişti. “Kontrol edeceğim.”

“Kızın vurulduğu kısımda, kilisenin cephesinde nasıl bir malzeme kullanılmıştı? Ahşap mı, taş mı?”

“Ahşap,” dedim. Ne demek istediğini biliyordum. M16 gibi bir silahın kurşununun ahşaptan sekmesi mümkün değildi.

Claire, çalışma gözlüklerini havaya kaldırdı. Son derece güleç bir yüzü vardı ama, çok ciddi olduğu anlardan, tıpkı şimdi olduğu gibi, son derece gergindi. “Lindsay, her iki atışta da kurşunun giriş açısı önden ve temiz. Seken bir mermi farklı bir yol izlerdi.”

“Saldırganın atış pozisyonunu milim milim inceledim Claire. Ateş açma şekline bakılırsa, Allah’ın cezası keskin bir nişancıymış.”

“Sen kiliseye ateşin rastgele açıldığını söylemiştin.”

“Ateş sabit bir düzende sağdan sola doğru açılmış. Kimse vurulmamış. Yüz atış, sadece minik Tasha vurulmuş.”

“Ve sen bunu hâlâ trajik bir tesadüf olarak kabul ediyorsun?” Claire, plastik eldivenlerini çıkardı ve çöp kutusuna attı. “Şey, her iki atış da kaza değildi. Direkt olarak nereye gitmesini istiyorsa kurşunları oraya yollamıştı. Küçük kızı hemen öldürdü.”

Zihnimde vuruş sahnesini yeniden canlandırdım. “O atışı

yapmak için bir anlık şansı vardı Claire. Küçük kızın duvarla arasında otuz kırk santim vardı.”

Claire tüm sempatikliğiyle cevap verdi, “Dün gece ya o zavallı kıza Tanrı gülümsemedi ya da daha iyisi, sen bir an önce Allah’ın cezası bir keskin nişancı aramaya başlasan iyi olur.”

Tasha Catching'in rastgele bir kurban olmama olasılığı, ofisime doğru giderken zihnimi meşgul ediyordu. Merdivenleri koşarak çıktım, dedektifler endişeyle beni bekliyorlardı. Lorraine Stafford da oradaydı. Yaptığı araştırmaya göre 94 model Dodge marka bir minibüsün, aşağı kısımdaki yarımadan, Mountain Wiew'dan üç gün önce çalındığı ihbar edilmişti. Bildiğimiz herhangi bir özelliğin çalınan araçla uyuşup uyuşmadığını sordum.

Jacobi'yi kolundan yakaladım, elindeki poğaçayı kâğıdına sararak benimle gelmesini söyledim.

"Nereye gidiyoruz?" diye söylendi. "Koyun karşı tarafına, Oakland'a."

Biz yürürken Karen arkamdan seslendi, "Mercer hâlâ seni arıyor. Ona ne söylememi istersin?"

"Ona bir cinayeti çözmeye çalıştığımı söyle."

Yirmi dakika sonra Bay Köprüsü'nü geçtik. Oakland'ın aşağı mahallelerinin gökyüzü sıkıntıyla doluydu. Seventh'taki Polis Yönetim Binası'nın önünde durduk. Oakland'ın polis merkezi, cephesi camla kaplı, alçak, gri, 60'lardan kalma, kişiliksiz bir yapıydı. Cinayet masası ikinci kattaydı. Son derece kasvetli olan bu ofis, bizimkinden pek de farklı değildi. Onca yıl boyunca buraya sadece birkaç kez gelmiştim.

Ofisine girdiğimizde Teğmen Ron Vandervellen ayağa kalktı ve bizi selamladı. "Teğmen olduğumu duydum, kutlarım. Gerçek dünyaya hoş geldin."

“Merhaba Ron,” dedim.

“Sizi buraya getiren nedir? Gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğunu görmeye mi geldiniz?”

Yıllardır, San Francisco ve Oakland cinayet masası departmanları tatlı bir rekabet içindedir. Oakland tarafı bizim sadece basit olaylarla uğraştığımıza, gerçek suçlularla kendilerinin baş etmeye çalıştıklarına inanırlar.

“Dün akşam seni haberlerde gördüm,” dedi ve güldü Vandervellen. “Son derece fotojeniksin...” Jacobi’ye sıırttı. “Sizin gibi ünlüleri buraya getiren sebep nedir?”

“Küçük bir kuş. Adı Chipman,” diye cevapladım. Estelle Chipman yaşlı ve zenci bir kadındı. Cindy’nin bana söylediğine göre evinin bodrumunda asılı olarak bulunmuştu.

Omuz silkerek, “Elimde çözülmemiş yüzlerce olay var. Eğer işsizseniz, sizi oyalayacak kadar çok dava var elimizde...”

Vandervellen’in iğneleyici sözlerine alışkındım ama, bu kez sanki biraz daha saldırgan gibi geldi bana. Bu isteğimiz resmi bir şey değil Ron. Eğer senin için de uygunsa, suç mahallini görmek istiyorum.”

“Elbette olur ama sizin kilise olayıyla bunu ilişkilendirmek biraz zor.”

“Nedenmiş o?” diye sordum.

Oakland’ın teğmeni yerinden kalktı, dışarı çıktı ve dava dosyasıyla geri döndü. “Sizin olayınızın ırkçı bir yaklaşımla işlenmiş cinayet olabileceğini pek zannetmiyorum. Münferit bir olay sanırım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Estelle Chipman’ın katili siyah,” dedi.

Yakın gözlükleri gözündeydi, Alameda ilçe sorgu yargıcının raporunu bulana kadar dosyayı karıştırdı. Bulunca da “Oku ve ağla,” diye fısıldadı. “Gelmeden önce beni aramış olsaydın, buraya kadar zahmet etmene gerek kalmazdı,” dedi.

“Kurbanın tırnaklarının altında bulunan doku kalıntıları üzerinde yapılan araştırmaya göre bu kalıntılar beyaz olmayan bir kişiye ait.”

“Hâlâ suç mahallini görmek istiyor musun?” diye sordu Vandervellen.

“Hazır buradayken, sana zahmet olmazsa bir görelim.”

“Elbette. Bu işi Krimpsman araştırıyor ama şu anda burada yok. Sizi ben götürüyüm. Gus White Projesi’nin olduğu yere giderken belki bana bir şeyler bulaşır. Sizin gibi süper polislerle giderken belki bir şeyler öğrenirim.”

Gustave White Projesi'nde kırmızı tuğladan yapılma altı tane birbirine benzer yapı bulunuyordu. Bu çok katlı binalar Redmond Caddesi üzerinde, batı Oakland'daydı. Oraya vardığımızda, "Başlangıçta kadının ölümü bize fazla bir şey ifade etmedi. Zavallı kadın hasta değildi, öyle çok ciddi bir ekonomik sorunu yoktu, haftada iki kez kiliseye gidiyordu. Ama bazen insanlar durup dururken yaşamaktan vazgeçer. Otopsi yapıłana kadar bunun normal bir ölüm olduğunu düşünüyorduk," dedi Vandervellen.

"Dava dosyasını tekrar açtım. Görgü tanığı yoktu, kimse herhangi bir çığlık duymamıştı, kimse birinin koşarak uzaklaştığını fark etmemişti. Sadece yaşlı bir kadın kendini boruya asmıştı, boynunun açısı normaldi ve dili dışarıdaydı."

Doğrudan C bloğuna girdik. "Asansörler bozuk," dedi Vandervellen. Biz de merdivenlerden aşağı indik. Üzerine, elle "çamaşırhane" yazılmış bir kapının önünde durduk.

"Onu burada mı buldunuz?"

Bodrumdaki odanın kapısı kimse girmesin diye hâlâ mühürlü duruyordu. Keskin ve ekşi bir koku odayı kaplamıştı. Duvarların her yanında resimler çiziliydi. Kadının cesedi, asıldığı tel, hepsi alıp götürülmüştü.

Vandervellen omuz silkerek, "Ne aradığını bilmiyorum," dedi.

Yutkunarak, "Ben de bilmiyorum. Olay geçen cumartesi mi meydana gelmişti?" dedim.

Uzmanlar saat on gibi olduğunu söylüyorlar. Kapıcı, kadını sabah bulmuş.”

“Güvenlik kameralarına ne oldu?” diye sordu Jacobi. “Girişte ve koridorlarda kameralar vardı.”

Vandervellen tekrar omuz silkerek, “Tıpkı asansördekiler gibi hepsi kırık,” dedi.

Vandervellen ve Jacobi’nin odayı bir an önce terk etmek istediği çok belli oluyordu. Ancak burada bir şey vardı ve beni çekiyordu. Bir türlü terk edemiyordum. Ne arıyordum? Hiçbir fikrim yoktu. Ancak hissediyordum. Bir şey ısrarla beni bul diyordu... bu odada.

“Saldırıdaki ırkçı iddiaları bir kenara bırakmanız gerek,” dedi Vandervellen. Eğer bir bağlantı arıyorsanız, bu çok da mümkün değil. Hiçbir katil çılgınca bir şeyler yaparken yöntemini aniden değiştirmez. Bunu biliyorsunuz değil mi?”

“Teşekkür ederim.” Odayı gözlerimle tekrar taradım. Gözüme takılan bir şey olmadı. Sadece bir his.

Vandervellen tam ışığı kapatacağı ki, Chipman’ın asılı bulunduğu yerin arkasında duran duvarda dikkatimi bir şey çekti. Eğildim. Beton duvarın üstünde parmaklarım dolandı. Daha önce görmemiş olsaydım gözümünden kaçabilirdi.

Basit bir çizim. Tıpkı bir çocuğunki gibi. Turuncu bir tebeşir kullanılmıştı. Bir aslan. Tıpkı Bernard Smith’in çizdiği gibi, ama biraz daha vahşi. Aslanın kuyruğu vücudunu sarmıştı, ama bu kuyruk başka bir şeyin kuyruğuydu... bir sürün-gen? Bir yılan?

Ve sadece bu kadar da değildi.

Aslanın iki kafası vardı: Biri aslan, diğeri büyük bir olasılıkla keçi.

Boğazımda bir düğümlenme hissettim, titredim ve tiksinti duydum.

Jacobi arkamdan geldi. “Bir şey mi buldunuz Teğmen?”

Derin bir nefes aldım. “Pokemon,” dedim.

Artık biliyordum...

Bu olaylar büyük olasılıkla birbirleriyle ilintiliydi. Çifte bir katille karşı karşıyaydık.

İşyerime ulaşır ulaşmaz, Şef Mercer'ın öfkesiyle karşılaşmak beni şaşırtmayacaktı.

Odama girip kapıyı kapattım, şefin numarasını çevirdim ve yayılım ateşi için bekledim.

"Burada neler olup bitiğini biliyor musun?" dedi. Sesindeki otorite dalga dalga yükseliyordu, "Bütün gün dışarıda dolaşıp, benim çağrılarımı duymazdan gelebileceğini mi sanıyorsun? Sen artık Teğmen Boxer'sın. Görevin buradaki takımını yönetmek ve beni bilgilendirmek."

"Üzgünüm ama Şef, sadece..."

"Bir çocuk öldürüldü. Bir mahalle terörize edildi. Dışarıda bir psikopat burayı cehenneme çevirmeye çalışıyor. Yarından itibaren kasabadaki tüm Afrika kökenli Amerikalı liderler, neler olup bittiğini öğrenmek isteyecek."

"Durum bundan daha ciddi Şef."

Mercer kısa süre sessiz kaldı. "Neden daha ciddi?"

Oakland'da bodrumda ne bulduğumu anlattım. Aslan benzeri sembol her iki cinayette de görülmüştü.

Derin bir nefes aldığını duydum. "Bu iki cinayetin biriyle bağlantılı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ben sadece herhangi bir sonuca varmadan önce, böyle bir

olasılığın varlığından bahsediyorum.” Mercer’ın nefes alışlarını duyuyordum.

“Her ne buldunsa resmini çekip laboratuara yolla. Ayrıca mahalledekilerin gördüğü o çıkartmanın çizimini de istiyorum. O çizimlerin ne anlama geldiğini bilmek istiyorum.”

“Bu dediklerinizi zaten yaptım.”

“Ve o minibüs. Hakkında bir şey bulabildiniz mi?”

“Negatif.”

Mercer’ın zihninde başımızı belaya sokabilecek olasılık şekilleniyordu. “Eğer bir çeşit komplo hazırlanıyorsa burada, yerimizde oturup, sırtımızı arkaya yaslayarak, kentin bir terör kampanyasına esir düşmesini izlemeyeceğiz.”

“Minibüsün peşindeyiz. Şu sembolü çözebilmem için bana zaman verin.” Ona en büyük korkumdan söz etmedim. Eğer Vandervellen haklıysa, Estelle Chipman’ın katili bir zenciydi ve Claire haklıydı, Tasha Catchings hedef alınmıştı, bu belki de ırkçı terör filan değildi.

Telefonda Mercer’ın dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum. Ondan büyük bir risk almasını istiyordum. Sonunda uzunca bir nefes verdiğini duydum. “Beni hayal kırıklığına uğratma Teğmen. Bu işi çöz.”

Telefonu kapatır kapatmaz baskının daha da arttığını hissettim. Dünya, benim Montana’nın batısında eylem yapan her nefret grubunu ortadan kaldırmamı bekliyordu. Şimdiden bunu yapacağımdan şüpheliydim.

Masamın üstünde Jill’dan bir mesaj buldum. “Bir içkiye ne dersin? Saat altıda. Hep beraber.”

Bütün gün elimdeki davayla ilgilenmişim... Eğer beni sakinleştirecek bir şey varsa Jill, Claire, Cindy ve Susie’nin ordaki margaritalardı.

Jill’e akşam orada olacağıma dair sesli bir mesaj bıraktım.

Odamın köşesinde duran ahşap portmantodaki soluk, ma-

vi kaskete baktım, üstüne “Heavenly” yazısı işlenmişti. Kasket Chris Raleigh’e aitti. Bu kasketi bana Heavenly vadisinde geçirdiğimiz hafta sonunda vermişti. Bir süre için dünyada sadece ikimiz vardık. İlişkimizden büyük heyecan duyuyorduk.

“Beni pişman etme,” diye fısıldadım. Gözlerim yaşlarla doldu. Tanrım, keşke o burada olsaydı. “Seni orospu çocuğu...” Şapkaya bakarak başımı salladım. “Seni çok özledim.”

Susie'nin yerinde bir araya gelmemiz, yerleşmemiz ve her şeyin yeni baştan başladığını fark etmemiz bir dakikamızı aldı.

Bu zor dava giderek sarpa sarıyordu. Kocaman kadehim bol alkollü margarita ile doluydu. En iyi üç arkadaşım ile birlikteydim. Üçü de hukuki alanda önemli noktalardaydı. Cinayet kulübümüzün yeniden açılmış olmasından korkuyordum.

Claire gülümsedi ve, "Tıpkı eskiden olduğu gibi değil mi?" dedi.

İçimi çekerek, "Daha da kötü olabilir," dedim. Kendime bol köpüklü bir içki daha doldurdum. "Buna ihtiyacım vardı," dedim.

Jill merakla sordu, "Zor bir gün müydü?"

Başımı salladım, "Hayır, rutin işler."

Claire omuz silkerek, "Tabii onca raporun hazırlanması çok zor iş. Böyle işler insanı habire içirir," margaritasından bir yudum aldı. "Şerefede. Sizi görmek çok güzel kızlar."

Grupta belirgin bir huzursuzluk vardı. Ben de içkimden bir yudum aldım, çevreyi gözden geçirdim. Bütün gözler benim üstümdeydi.

"Öhö, öhö," neredeyse içkimi bardağa geri çıkaracaktım. "Olayı bir türlü kavrayamıyorum. Anlamaya başlayamadım bile."

Jill bilgiç bir tavırla gülümsedi ve, "Sana söyledim. Her şey değişti. Artık yönetimde Lindsay var."

"Bu öyle bir şey değil Jill. Çenemi kapalı tutma emri var. Mercer konuyla ilgili kimsenin bilgi sahibi olmasını istemiyor. Ayrıca burada toplanmamızın nedeninin cinayeti konuşmak olduğunu sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla neden sensin."

Jill mavi gözlerini kırıştırdı, "Bölge savcısının temsilcisi bilgi almak istiyor."

"Allah aşkına kızlar, bu davayla sadece iki gündür ilgileniyorum."

Claire, "Şehirde herkes bu konudan bahsediyor," dedi. "Gününümün nasıl geçtiğini öğrenmek istiyor musun? Bütün gün patolojiyle kurban hakkında görüştüm..."

Cindy, "Aslında global ısınma hakkında ya da okuduğum bu kitap hakkında konuşabiliriz. Kitabın adı, *Vishnu'nun Ölümü*."

Kızarak, "Bunlar hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece bilgiler gizli ve özel," dedim.

"Bunları daha sonra konuşmalıyız," dedim.

Jill, "Seninle bir anlaşma yapalım. Her zamanki gibi elindeki bizi anlat. Daha sonra ben de bildiklerimi söyleyeyim. Hangimizin bilgileri daha iyi sen karar ver. Kaybeden hesabı ödesin," dedi.

Sadece zamanlamanın doğru olmasına gayret ediyordum. Kızlardan ne gizleyebilirdim ki? Zaten konunun büyük bölümü haberlerde yer alıyordu. Ve ofiste bana yardım edebilecek, bizim kızlardan daha zeki başka birileri de yoktu.

Etrafıma dikkatlice baktım. "Söylediklerimin hepsi burada kalacak ama..."

Jill ve Claire, "Elbette," dedi. Cindy'ye döndüm. "Kesinlikle gazeteye, ben söyleyene kadar herhangi bir bilgi sızdırmayacaksın," dedim.

"Niçin her konuşmamızın başında beni uyarıyorsun?" Başını iki yana salladı ve, "Tamam anlaştık," dedi.

Jill bardağıını doldurdu. "İnadını kıracağımızı biliyordum," dedi.

İçkimden bir yudum aldım. "Tüm bunları sen, zor bir gün müydü diye sorduğunda anlatmaya karar vermiştim," dedim.

Adım adım onlara olanları anlattım. Yolun kenarında duran minibüsteki çıkartma. Oakland'da duvarda bulduğum çizim. Estelle Chipman'ın büyük olasılıkla bir cinayete kurban gittiği. Claire'in düşüncesi, yani Tasha Catchings'in kaza kurşununa kurban gitmediği.

Cindy ağzını kocaman açarak, "Biliyordum," diye bağırdı.

Claire, "O aslan resminin ne anlama geldiğini bulmalısın," dedi.

Kafamla onayladım, "Çalışıyorum ama zamana ihtiyaç var."

Jill, "Her iki olayın birbiriyle gerçekten ilişkisi var mı?" diye sordu.

"Görünürde yok."

"Peki ya sebep?" diye ısrar etti.

"Herkes bunların nefret cinayeti olduğunu düşünüyor Jill."

Merakla bana baktı, "Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Ben biraz daha farklı düşünmeye başladım. Sanırım birisinin nefret senaryosu kullanarak ortalığı bulandırma olasılığını kulak arkası etmemeliyiz."

Masada derin bir sessizlik oldu.

Claire, "İrkçi bir seri katil mi?" diye sordu.

BÖLÜM 16

Elimdeki tüm bilgileri vermiştim. Herkesin suratı asılmıştı.

Jill'e işaret ettim, "Şimdi sıra sende."

Cindy lafa girdi. "Bennett yeniden bölge savcılığı için aday olmayacak, değil mi?" Jill sekiz yıldır savcılıkta çalışıyordu ve iki dönemdir de Bennett ofisin başındaydı. Eğer yaşlı adam görevi bırakmayı kabul ederse, doğal olarak Jill'in onun yerine San Francisco'nun bölge savcısı seçilmesi gerekiyordu.

Jill güldü ve başını salladı. "O adam ölene kadar o meşre masayı bırakmayacak. Gerçek bu."

Claire, "Bize bir haberin olduğunu söylemiştin."

"Evet doğru, verecek bir haberim var."

Merakımızı artırmak için Jill her birimizin gözlerinin içine sırayla baktı. Gözlerini hiç bu kadar sakın görmemiştim. Sonunda yüzünde hoş bir gülümseme belirdi. "Hamileyim," dedi.

Masanın başında öylece kaldık, bizimle dalga geçtiğini söylemesini bekledik. Ama şaka yapmıyordu. Sadece dikkatlice bize bakıyordu, belki otuz saniye hiç konuşmadan geçti.

Kekeleyerek, "Şaka yapıyorsun," dedim. Jill tanıdığım en hırslı kadınlardan biriydi. Saat akşam sekizden sonra dahi onu ofisinde bulmak mümkündü. Kocasını Steve Amerika Bankası'nın fonlarını yönetiyordu. Son derece hızlı bir yaşıantıları vardı: Moab Dağları'nda bisiklete binerlerdi, ardından Co-

lumbia Nehri'nde Oregon'da rüzgâr sörfü yaparlardı. Bir bebek...

Şaşkınlığımızı gidermek için, "Herkesin çocuğu oluyor," dedi.

Claire masaya vurarak, "Biliyordum," dedi. "Tabii ki biliyordum. Gözlerinde görmüştüm. Yüzündeki o huzuru fark etmiştim. Ağzından bir bakla çıkaracağını biliyordum. Herhalde bir doktora gitmişsindir. Bebek kaç haftalık?"

Jill'in gözleri genç bir kızinki gibi parladı ve, "Sekiz haftalık, mayıs sonunda anne olacağım," dedi. "Ailelerimiz haricinde bebekten ilk sizin haberinizi oldu."

Cindy keyifle, "Bennett delirecek," dedi.

"Onun üç çocuğu var. Petaluma'ya gidip bağcılık yapacağım demiyorum. Sadece bir çocuğum olacak."

Kendimi gülümserken buldum. Bir yanım onun adına son derece memnundu, neredeyse ağlayacaktım. Ama diğer yanım biraz kıskanıyordu. Hâlâ inanmıyordum. "Bu çocuk nerede büyüyeceğini biliyor mu?" O suç mahalli senin bu suç mahalli benim annesiyle gezecek ve polislerin açtığı koridorlarda büyüyecekti.

Jill güldü, "Asla. Öyle yapmayacağım. Söz veriyorum, gerçekten iyi bir anne olacağım."

Ayağa kalktım ve ona doğru uzandım. İki üç saniye birbirimizin gözlerinin içine baktık. Onun adına çok çok mutluydum. Hatırlıyorum, bir keresinde bir kan hastalığına tutulmuşum ve feci şekilde korkuyordum. Jill elbisesinin kollarını kıvrıp bize kollarındaki korkunç kesikleri göstermişti. Bana moral vererek her şeyin düzeleceğini söylemişti. Lise ve üniversitedeyken kendini nasıl kestiğini anlatmıştı. Her şeyin en iyisini yapmak için nasıl uğraştığından söz etmişti.

Hep beraber ona sarıldık.

"Claire, çocuk planladığın bir şey miydi?" diye sordu.

Jill, "Birkaç aydır deniyorduk," dedi. Arkasına yaslandı. "Bilinçli bir karar mıydı bilmiyorum ama, zamanlama doğru gibi göründü." Claire'e baktı. "Sizinle ilk karşılaştığımda, bana çocuklarından söz etmiştin. O zaman tıbbi müfettişlik birimini yönetiyor; kariyerinin zirvesinde ama hâlâ çocuklarından bahsediyor diye düşünmüştüm."

Claire, "Çalışmaya başladığın zaman. Tüm dikkatini işe vermen gerekiyor. Bir kadın olarak bu işi ne kadar iyi yapabildiğini kanıtlaman gerekiyormuş gibi düşünüyorsun. Ama çocukların olduğu zaman daha farklı, her şey daha doğal. Hayatın sadece işten ibaret olmadığını anlıyorsun. Artık bir şey kanıtlamak zorunda değilsin. Zaten her şeye sahip oluyorsun," dedi.

Jill, "İşte ben de biraz böyle hissetmek istiyorum," dedi ve devam etti, "Size bunu söylememiştim ama, daha önce bir kez daha hamile kalmıştım. Beş yıl önce." İçkisinden bir yudum aldı, siyah saçlarını boynundan geriye attı. "Kariyerim yeni yeni yoluna giriyordu. Steve de fonlarla ilgilenmeye yeni başlamıştı."

Claire, "O dönem hamile kalmak için doğru bir zaman değilmiş tatlım," dedi.

"Doğru bir zamanlama değildi," dedi Jill. "Bebeği gerçekten de istemiştim. Ama her şey o kadar belirsizdi ki. Gece saat onlara kadar çalışmak zorundaydım. Steve her zaman meşguldü..." Gözleri dumanlandı. "Biraz kanamam olmuştu. Doktor işi hafifletmem gerektiğini söyledi. Denedim ama La Frade davası elimdeydi. Tek başıma çalışıyordum. Bir gün kanamam ağırlaştı ve bebeği kaybettim... dördüncü ayda."

"Aman Tanrım! Jill!" Claire çok şaşırmıştı.

Jill derin bir nefes aldı ve masada ağır bir sessizlik oldu.

"Şimdi nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordum.

"Çok mutlu. Fiziksel olarak her zamankinden daha güçlü hissediyorum," dedi.

Önce yere sonra tekrar yüzümüze baktı.

“Doğrusu kendimi çok sinirli hissediyorum.”

Elini tuttum, “Doktor ne diyor?”

“Beni yakın takibe alacağını söyledi. Hassas davalardan olabildiğince uzak durmam gerekiyor. Vitesi küçülteceğim.”

“Küçük vitesin var mı ki,” diye sordum.

“Artık var,” dedi.

Jill’in gözlerinde büyük bir değişim gördüm, daha önce böyle bir bakışa rastlamamıştım onda. Artık emindim, mutluydu.

Gözlerinden mutluluk yaşları süzüldü. Ben bu kadını mahkemede en kötü sözleri işitirken, katilleri sorguya çekerken görmüştüm. Hatta onun kollarını keserek nasıl parçaladığına da tanık olmuştum. Ama bu dakikaya kadar Jill’in ağladığını hiç görmemiştim.

“Kahretsin!” gülümsedim. Elim hesap pusulasına uzandı, “Sanırım bu kez ben ödemek zorundayım,” dedim.

Jill'e birkaç kez daha sarıldıktan sonra, Potrero tepesindeki evime gittim. Dairem, Victoria tarzı, mavi ve yenilenmiş yapının ikinci katındaydı. Geniş ve aydınlık pencerelerden körfezi rahatlıkla görebiliyordum. Tatlı Martha beni kapıda karşıladı.

"Canım benim," dedim. Havaya zıpladı, ön patilerini bacaklarıma dayadı.

Burnundan öptüm, "Senin günün nasıl geçti tatlım," diye sordum.

Yatak odasına geçtim, iş elbiselerimi çıkardım, saçlarımı topladım, kocaman bir svetşört ve pijama giydim. Martha'yı besledim, kendime bir portakal çayı yaptım ve kanepeye yastıkların arasına oturdum.

Çayımdan bir yudum aldım, Martha hoplayıp kucağıma çıktı. Uzaktan, bir uçağın ışığı giderek yaklaştı. Kendimi, Jill'i anne olarak düşünürken buldum. İncecik vücudu şişmanlayacak, kocaman bir göbeği olacaktı. Garip hissettim. Martha'ya gülümsedim.

Jill'i hiç böyle görmemiştim. Sadece birkaç ay önce ne kadar da çok anne olmak istemiştim.

Anne baba olmak bizim ailede çok doğal bir görev değildi.

Annem on bir yıl önce ölmüştü, yirmi dört yaşındaydım ve polis akademisine girmek üzereydim. Göğüs kanseri tedavisi görüyordu ve akademinin son iki yılı ona ve kız kardeşim Cat'e bakmakla geçmişti.

Babam bir San Francisco polisiydi. 13 yaşımdayken ortadan kayboldu. Şimdiye kadar nedenini öğrenemedim. Bu konuda farklı farklı hikâyeler dinleyerek büyüdüm. Bu hikâyelerden biri babamın tüm parasını kumara yatırdığını, annemden gizli bir hayatı olduğunu, bir gün her şeyini kaybettiğini, bu nedenle de polisliği bile terk ettiğini söylüyordu.

En son Cat'ten haber aldığım da Rodando sahilinde yaşıyordu ve kendi ofisinde özel güvenlik işleri yapıyordu. Eski polisler bana hâlâ Marty Boxer'ın nasıl olduğunu soruyorlardı. Halen hakkında hikâyeler anlatılıyordu. Gülmek için bile olsa birilerinin babamı düşünüyor olması, belki de iyi bir şeydir. Benimse hakkında hatırladığım tek şey, piç kurusunun beni yalnız bıraktığı, anneme tek başıma bakmak zorunda kalmış olmam ve asla geri dönmemesi. Babamı neredeyse on yıldır görmüyordum. En son onu polis olduğum gün görmüştüm. Polis akademisinden mezun olduğum gün onu kalabalığın arasında görmüştüm, ama konuşmadık. Artık onu özlemiyorum bile.

Bu eski yaraları yıllardır deşmiyordum. Annem öleli on bir yıl olmuştu. Bu arada evlenmiş ve boşanmıştım. Cinayet masasına geçmiştim. Şimdi bu departmanı yönetiyordum. Bir yerlerde rüyalarındaki erkekle karşılaşmıştım.

Mercer'a eski yaralar açılıyor dediğimde haklıydım. Sanırım kendime Chris Raleigh'i unuttuğumu söylediğimde de yalan söylemiştim.

Her zaman kurbanların gözleri onu etkilemişti. Bomboş hücre benzeri odasında, yatağın üzerinde çırılçıplak oturuyordu. Binlerce kez baktığı albüm, elindeydi. Siyah beyaz fotoğraflara tekrar bakıyordu.

Her zaman gözleri... ümitsizce donuklaştı.

Albümde kırk yedi fotoğraf ve kartpostal bulunuyordu, hepsi kronolojik olarak sıralanmıştı. Yıllardır bu resimleri topluyordu. En eski ve ilk fotoğraf 9 Haziran 1901 tarihliydi. Bu fotoğrafı babası ona vermişti. Dez Jones, Indiana'da Büyük Nehir'de linç edilmişti. Resmin kenarında şöyle yazıyordu: "Bu, geçen gece gittiğim dans. Elbette, daha sonra oyun oynadık. Oğlun Sam." Fotoğrafta önplanda büyük bir kalabalık görülüyordu. Son derece şıktılar, melon şapkalar takmışlardı. Arkalarındaysa, asılmış bir ceset duruyordu.

Sayfayı çevirdi. Frank Taylor, Georgia, Mason, 1911. Bu fotoğraf ona 500 dolara mal olmuştu. Ancak ödediği her penny'ye değerdı. Arkada, bir meşe ağacının altına fayton duruyordu. Allah'ın cezası adam bir yıldız gibi önplandaydı; ölmeden önceki son saniyeleri ydi. Yüzünde ne korku ne de karşı koyma vardı. Son derece şık giyinmiş kadın ve adamlardan oluşan küçük bir grup, objektife bakıp gülümsüyordu. Sanki aile fotoğrafı çektiriyorlarmış gibi, giysilerini özenle seçmişlerdi.

Fotoğraftakilerin gözleri, asma sanki son derece olağan ve normal bir şeymiş gibi bakıyordu.

Yataktan kalktı, aynaya gitti, adaleli yüzüne baktı. Her zaman için güçlü olmuştu. On yıldır vücut geliştirme çalışıyordu. Göğsündeki tırnak izlerini kaşdı. O yaşlı orospu boynuna ilmeği geçirirken tırnaklarıyla göğsünü delmişti. Çok az kanamıştı. Tırnak izlerine nefretle baktı. Cildini bozan hiçbir şeyden hoşlanmıyordu.

Aynanın önünde poz verdi. Göğsünde duran aslan-keçi dövmesine bakıyordu.

Kısa bir süre sonra, göt herifler tüm bunların sadece nefretten kaynaklanmadığını anlayacak. Dövmedeki resmin ne olduğunu öğrenecekler. Suçlu olan cezalandırılmalı. Kurbanlardan hiçbirine özel bir antipatisi yoktu. Sebep nefret değildi. Yatağına geri döndü. Missy Preston'ın resmine bakarak masturbasyon yaptı. Childers kasabasında, Tennessee'de 1931 yılının ağustos ayında narin boynu ipe asılı kalmıştı. O yaşlı kadın ölmeyi hak etmişti. O küçük kız da. O anda boşaldı.

Göğsündeki dövmeye masaj yaptı. "Çok kısa bir süre sonra seni serbest bırakacağım benim sevgili hayvanım..."

Albümünü açtı, sondaki boş sayfaya vurdu, 1956 yılında, Kansas Longbow'daki Morris Tulo ve Sweet Brown'dan sonra gelen sayfaydı.

Uzun süredir buraya uygun bir resim yerleştirmek için bekliyordu. Şimdi aradığını bulmuştu.

O resim tam da buraya aitti.

Kadının ona bakışını hatırladı. Gözleri...

Yeni sayfaya hayrandı: Estelle Chipman, altındaki tabureyi tekmelemeden önce kadın gözlerini kocaman açmıştı.

Her zaman poz veriyorlardı.

Ertesi gün ilk iş olarak Stu Kirkwood'u aradım. Kendisi polisin nefret suçları departmanını yönetiyordu. Kendisine körfez bölgesinde böyle suç işleyen gruplar olup olmadığını bizzat sordum. Adamlarım Stu ile daha önce görüşmüştü ama, ben işin hızlanmasını istiyordum.

Clapper'ın araştırma ekibi kilisenin çevresini karış karış aramış ve hiçbir şey bulamamıştı. Dönüp dolaşıp geldiğimiz Aaron Winslow'du ve onun hakkında hiç kimse kötü tek bir söz etmiyordu.

Kirkwood, bana telefonda Kuzey Kaliforniya dışında bazı ırkçı grupların yan kollarının faaliyet gösterdiğini söyledi. Bunlar bir çeşit klan ya da dazlak kafalı neo nazilerdi. Bu konuda en iyi bilgiyi yerel FBI'dan alabileceğimi söyledi. FBI onları daha yakından takip ediyordu.

Bu noktada FBI'ı işe karıştırmak bana pek de doğru gibi gelmedi. Kirkwood'dan elinde ne varsa bana vermesini istedim, bir saat sonra geldi. Elinde, mavi ve kırmızı dosyalar tıkıştırılmış plastik bir kutu vardı. Gözüyle işaret ederek, "Bilgilenmek için okuma," dedi ve ağır kutuyu masama bıraktı.

Dosyaların sayısını görünce, ümitlerim suya düştü. "Bunlar hakkında bir bilgin var mı, Stu?"

Sempatikçe omuz silkerek. "San Francisco, bu grupların ana yatağı değil. Buradakilerin çoğu oldukça ılımlı gruplar. Bildiğim kadarıyla çoğu bira içip, sağa sola ateş açıyor."

Bir salata sipariş ettim. Daha sonraki birkaç saatimi zencilere ve Yahudilere karşı suçlar işleyen bazı çatlak gruplarla ilgili dosyaları okuyarak geçirdim. Birkaç dosya okuyabildim. Oregon sınırında, Greenview'da küçük bir grup bazı eylemler yapıyordu. Kaliforniya Vatanseverleri. Bazı özel bilgileri FBI toparlamıştı. Hareket tarzı; milis, 16-20 kişiden oluşuyor. Silahları; küçük, yarıotomatik. Dosyanın en sonunda: Tehdit: Düşük/Ortalama.

Dosyaya göz attım. Bazı basılı dokümanlar, logolar, medyada çıkan yazılar.

Benim katilimin bu dosyanın içinde olduğuna ikna olmadım. Benim katilimle bunlar aynı hatta değildi. Bizim adamımız zeki ve düzenliydi, bunlarsa aptal ve dağınık. Ayrıca bizim katil imza bırakıyordu.

Tıpkı tüm seri katiller gibi, bilmemizi istiyordu.

Birkaç dosyayı daha karıştırdım. Hiçbir şey gözüme takılmadı. Bu yaptıklarımın zaman kaybı olduğunu hissetmeye başladım.

Lorraine aniden odama girdi. "Teğmen bir ipucu yakaladık. Beyaz minibüsü bulduk."

Silahımı kılıfına yerleştirdim, Cappy ve Jacobi'yi, daha Lorraine'in beni bilgilendirmesi tam olarak bitmeden yolda yakaladım. "Oraya özel tim istiyorum," diye seslendim.

On dakika sonra, San Jacinto'nun küçük, sessiz bir caddesinde, hep bir ağızdan bağışıyor ve yolu kapatmaya uğraşıyorduk.

Bir devriye arabası rutin şekilde dolaşırken, Dodge minibüsün, Forest tepelerindeki bir evin önünde park etmiş olduğunu tespit etmişti. Polisin aradığımız aracın bu minibüs olduğundan emin olmasının nedeniyse, yan tamponundaki iki başlı aslan çıkarmasıydı.

Trafik polislerinden genç olanı, Vasquez, durumu merkeze bildirmişti. Bu görüntü son derece alışılmışın dışındaydı. Bu çevre zengin insanların yaşadığı bir yerdi, suçlular ve katiller için hiç de uygun bir mahalle değildi.

Ama işte orada duruyordu.

Bizim beyaz minibüs.

Ve de Bernard Smith'in Mufasa'sı.

Birkaç dakika sonra, kablolu televizyon tamir minibüsü görünümünde bir özel tim aracı caddenin sonunda göründü. Tim, Teğmen Skip Arbichaut komutasındaydı. Nasıl bir durumla karşılaşacağımızı bilmiyordum, etrafını mı kuşatacaktık yoksa doğrudan minibüsün önünde durduğu eve mi girecektik?

“Cappy, Jacobi ve ben önden gideceğiz,” dedim.

Bu cinayet masasının operasyonuydu, o nedenle başka birimlerin risk almasını istemedim. Arbichaut’a adamlarını boşalttım, iki tanesi arkamızda, üç tanesi önde, bir tanesi de yan tarafımızda ilerliyordu, böylece içeri girdiğimizde bizi emniyete alacaklardı.

Çelik yeleklerimizi ve üzerindeki yazıyla polis olduğumuzu belirten siyah naylon yeleklerimizi giydik. Benim 9 milimetrenin emniyetini açtım. Ama sinirlenmek için vaktim yoktu.

Özel tim minibüsü caddeden aşağı doğru ilerlemeye başladı, karşı tarafında üç tane keskin nişancı duruyordu.

Cappy, Jacobi ve ben özel timin minibüsünün arkasından, 610 numaralı evin önüne kadar gittik. Vasquez haklıydı, bu minibüs aradığımız minibüstü.

Kalbim çılgınca atıyordu. Pek çok eve zorla girmiştım ama hiç biri çok riskli durumlar değildi. Evin önüne kadar büyük bir özenle gittik.

Evin ışıkları yanıyordu ve içeriden televizyonun sesi geliyordu.

Başımla işaret edince, Cappy silahıyla kapıya vurdu, “San Francisco polisi.” Jacobi ve ben silahlarımızı doğrulttuk.

Kimse cevap vermedi.

Birkaç saniye sonra, Arbichaut’a giriş yapmaları için işaret ettim.

O sırada, ön kapı aniden açıldı.

Cappy, “Kıpırdama!” diye bağırdı ve silahını doğrulttu. “San Francisco polisi.”

Mavi eşofmanlı kadın, bembeyaz olmuş kapıda duruyordu. Silahlarımıza bakarak “Aman Tanrım!” diye bağırdı.

Cappy kadını kapıdan dışarı çekti, Arbichaut’un özel timi evden içeri girdi. Arbichaut “Evde kimse var mı,” diye seslendi. Korku içinde titreyen kadın, “Kızım evde. Sadece iki yaşında.”

Özel tim evi aramaya başladı.

Jacobi hiddetle, "Bu minibüs sizin mi," diye sordu.

Kadın gözleri sokağa yöneldi. "Ne demek oluyor bu?"

Jacobi tüm gücüyle tekrar bağırdı, "Bu minibüs sizin mi?"

Titreyerek "Hayır..." dedi.

"Kime ait olduğunu biliyor musunuz?"

Kadın minibüse tekrar baktı, korkuyla başını iki yana salladı, "Daha önce onu hiç görmedim," dedi.

Her şey yanlış görünüyordu, bunu anlayabiliyordum. Çevre, evin içindeki oyuncaklar, eşofmanlar içinde ürkmüş anne. Hayallerim kırılmış olarak iç çektim. Minibüs burada terk edilmişti.

Aniden, yeşil bir Audi köşeden göründü, iki polis aracı da escort ediyordu. Audi doğrudan kapadığımız yola yöneldi. Son derece şık giyimli bir adam otomobilden çıktı ve koşarak eve geldi. "Kathy neler oluyor burada?"

"Steve..." Kadın adamı görünce rahatlamış bir şekilde boynuna sarıldı. "Bu benim kocam, evin dışında polisleri görünce onu aradım."

Adam etrafa baktı, sekiz tane polis aracı vardı, bunlara özel tim destek veriyordu ve San Francisco polisleri silahları ellerinde çevreye yayılmış duruyorlardı. "Evimde ne arıyorsunuz? Bu çok saçma! Çok aptalca!"

"Kapınızın önünde duran minibüsün bir cinayette kullanıldığını düşünüyoruz," dedim. "Bu nedenle içeride olmaya hakkımız var."

"Cinayet...?"

O sırada Arbichaut'un iki adamı yanımıza gelerek evde kimse olmadığını söyledi. Caddenin karşısında insanlar toplanmaya başladılar. "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Ama evi aramadan emin olamazdık."

Adam çok sinirlendi. Yüzü boynuna kadar kızardı. "Bir cinayetle alakamız olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Onları oldukça fazla üzdüğümüzü fark ettim. "La Sella Tepeleri cinayetiyle ilgili buradayız."

"Siz aklınızı mı kaçırdınız? Bir kiliseye silahla saldırabileceğimizi mi düşündünüz?" Bana döndü, "Sizi şapşallar, benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Gözlerim gri takım elbisesine, kolalı gömleğine takıldı. Kendimi kötü hissettim. Aptal yerine konmuştum.

"Ben Kuzey Kaliforniya, İftira Karşıtı Topluluğu'nun başdanışmanıyım."

Katil tarafından aptal yerine konmuştuk. Çalıntı minibüsle ilgili binada kimse hiçbir şey bilmiyordu. O evin önüne binlinçli olarak terk edilmişti, böylece katil bize ne kadar zeki olduğunu gösteriyordu. Clapper'ın ekibi minibüsü milim milim tetkik etti. Çıkartmayı inceledim, Oakland'da gördüğümle aynıydı. Bir başı aslan, bir başı keçi, kuyruğu sürüngene ait bir resim. Ancak bu Allah'ın cezası resmin anlamı neydi?

Jacobi sırtarak, "En sonunda elimizde bir bilgi var. Artık katilin espri yeteneği olduğunu biliyoruz," dedi.

"Eğlenmene sevindim," dedim.

Merkeze döndüğümüzde Lorraine'e, "O minibüsün nereden geldiğini, kime ait olduğunu, bir önceki sahibinin nerede olduğunu, çalınmadan bir ay önce kime aitse o kişinin yakın çevresini öğrenmek istiyorum," dedim.

Kafayı üşütüyordum. Dışarıda gerçekten de kötü niyetli bir katil dolaşıyordu ve onun kim olduğuna dair elimizde en küçük bir delil dahi yoktu.

Bu bir nefret suçu muydu, yoksa çılgınlık mı? Organize bir grubun işi miydi tüm bunlar, yoksa bir kişi mi sorumluydu olanlardan? Katilin oldukça zeki olduğunu biliyorduk. Eylemlerini son derece planlı yapıyordu. Alay da bu planların arasındaydı. Minibüsü o evin önünde terk etmek gerçekten zekice bir işti.

Karen soluk soluğa içeri girdi, Ron Vandervallen'in tele-

fonda olduğunu söyledi. Oakland polisi benimle alay ediyordu. "Senin hizaya getirdiğin kötüler sayesinde, toplumumuz tehlikelerden korunuyor. Özellikle yolsuzlukla yaptığınız mücadele müthiş."

Sert bir şekilde, "Böylelikle birbirimize benzemiş olduk Ron," dedim.

"Rahatla Lindsay, seni kızdırmak için aramadım." Sesinin tonunu düzeltti ve, "Aslında seni rahatlatmak için aramıştım," dedi.

"Bize ne haber vereceksin?"

"Estelle Chipman'ın dul olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Sanırım söylemiştin."

"Onun hakkında da standart çalışmamızı yaptık. Chicago'da yaşayan bir oğlu olduğunu öğrendik. Cesedi teşhise gelecek. Bize verdiği bilgiler arasında atlamamamız gereken bir nokta olduğunu fark ettim."

"Nedir Ron?"

"Kocasını 5 yıl önce ölmüş. Kalp krizi. Ölmeden önce ne iş yaptığını tahmin et."

Vandervellen'in bana çok önemli bir şey söyleyeceğini hissettirdi.

"Estelle Chipman'ın kocası bir San Francisco polisiymiş."

Cindy Thomas Mazda'sını La Selle Tepeleri Kilisesi'nin önünde park etti. Sonra çevrede dolaşmaya başladı. Kilisenin ön cephesi kurşunların açtığı delikler sebebiyle çok kötü görünüyordu. Şahane vitray pencerede büyük bir delik vardı, delik siyah brandayla kapanmıştı.

Vitray pencerenin açılışının yapıldığı günü hatırladı. Belediye başkanı, kentin önde gelenleri, Aaron Winslow birer konuşma yapmıştı. Semt sakinlerinin birlikte yarattığı bu güzelliğin önemine dikkat çekmişlerdi. Bir sembol. Winslow ile bir söyleşi yaptığını hatırladı, tutkusundan ve umulmadık tevazusundan çok etkilenmişti.

Cindy polisin sarı şeritle ayırdığı yere geldi, eğilerek şeridin altından geçti, kurşun delikleriyle bozulan duvara yaklaştı. *Chronicle*'a yeni vitray haberi yerine, başka yerde işlenen cinayet haberleri girmişti. İnsanoğlunun insanlığından bir şeyler kaybettiğini hissetti.

Bir sesle irkildi. "İstediğiniz kadar uzun bakabilirsiniz. Ancak bu duvar bakmakla düzelmez."

Cindy döndü ve son derece yumuşak, yakışıklı bir suratla karşılaştı. Kibar bakışlar. Cindy onu tanıyordu. Başını salladı, "Bu vitray takıldığı zaman buradaydım. Pek çok kişi heyecanlanmıştı."

Winslow, "Heyecanımızı koruyoruz. Bunun için endişelenmeyin," dedi.

Gülümsedi ve adamın gözlerine baktı.

Adam sağ elindeki çocuk kitaplarını sol eline geçirerek, "Ben Aaron Winslow," dedi.

"Cindy Thomas." Adamın tokalaşması yumuşak ve sıcaktı. Winslow bir yandan kilisenin yanından yürürken bir yandan da, "Kent rehberine kilisemizin güzel görüntüsünü öven bir yazı koyduklarını söylemeyin," dedi. Cindy onu takip etti.

"Ben turist değilim," dedi Cindy. "Sadece bunu görmek istedim." Cindy yutkundu, "Size şunu söylemek istiyorum... Hem üzüntümü dile getirmeye, hem saygılarımı sunmaya gelmiştim... Ancak aynı zamanda *Chronicle* gazetesi için çalışıyorum. Polisiye haberler bölümü."

Winslow kızgınca, "Bir muhabir," dedi. "Şimdi her şeyi daha iyi anlıyorum. Yıllardır burada her şey yolunda gidiyor. Edebiyat, müzik eğitimi veriliyor, ancak bunlardan bir haber çıkmıyor. Kaçık bir adam sağa sola ateş ediyor ve muhabirler buraya geliyor. Ne öğrenmek istiyorsunuz Bayan Thomas? *Chronicle* ne istiyor?"

Sözleri iğneleyiciydi, ancak Cindy az da olsa hoşlanmıştı bundan. Çünkü adam haklıydı.

"Aslında burasıyla ilgili daha önce haber yapmıştım. Şu vitray takıldığında buradaydım. Özel bir gündü."

Durdu. Gözlerini Cindy'ye çevirdi ve gülümsedi. "Haklısınız, özel bir gündü. Aslına bakarsanız Bayan Thomas, sizi ilk gördüğümde tanımıştım. Gayet net hatırlıyorum sizi. Daha sonra benimle söyleşi yapmıştınız."

İçeriden, kiliseden birisi Winslow'a seslendi ve bir kadın dışarı çıktı. Kadın, Winslow'a saat 11'de bir toplantısı olduğunu hatırlattı.

"Sadece bu nedenle mi buraya geldiniz Bayan Thomas? Üçüncü ziyaretiniz üç beş yıl sonra mı gerçekleşecek?"

"Hayır, sadece bu durumla nasıl başa çıktığınızı görmek is-

tedim. Karşılaştığınız bu şiddet, çevredekiler, neler hissediyorlar?"

Winslow gülümsedi, "Size bir sır vereyim. Hayatımda hep iyilerle birlikte olmadım. Gerçek dünyada az zaman geçirdim."

Cindy, Aaron Winslow'un pek de kolay bir hayatı olmadığını hatırladı. Sokaklardan buralara gelmişti. Ayrıca orduda rahiplik yapmıştı. Sadece birkaç gün önce vücudunu kurşunlara siper etmiş, büyük olasılıkla birkaç kişinin hayatını kurtarmıştı.

"Buraya çevre halkının saldırıya nasıl bir gözle baktığını anlamaya mı geldiniz? Gelin ve kendiniz görün. Yarın, Tasha Catchings'i anma toplantımız var."

Vandervellen'in sersemletici açıklamaları günün geri kalanında beynimde yankılandı.

Her iki cinayetin kurbanı da San Francisco polisiyle alakalıydı...

Bu bilgiye eklenebilecek bir nokta yoktu. Bunlar tamamıyla tesadüfi ve alakasız iki kurban olabilirdi. İki farklı kentte iki insan ve aralarında 60 yaş fark vardı.

Veya bunların hepsinin bir anlamı vardı. Telefonu kaldırdım ve Claire'i aradım. "Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim.

Onun hafiften keyif alarak gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Nasıl bir iyilik?" dedi.

"Oakland'da asılan o kadına bir otopsi yapman gerekiyor."

"Tabii ki yapabilirim. Buraya yolla, hemen bakayım."

"İşte yapacağın iyiliğin büyüklüğü de burada başlıyor. Hala Oakland'da tıbbi tetkikte. Henüz morgdan alınmadı."

Tıpkı beklediğim gibi içini çekti. "Şaka yapıyor olmalısın Lindsay. Devam eden bir soruşturmaya burnumu sokmamı mı istiyorsun?"

"Dinle Claire, biliyorum, bu olması gereken prosedür değil ama bazı önemli varsayımlarım var ve bu davanın gidişatını değiştirebilir."

"Lütfen bana söyler misin, bu varsayımlar neymiş? Saygın bir doktorun yaptığı işi neden tekrar yapayım?"

"Claire bu davalar birbiriyile alakalı. Burada bir şablon var. Estelle Chipman bir polisle evliydi. Tasha Catchings'ın dayısı da bir polisti. Yaptığım incelemeler tek bir katille karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Oakland, o işle zenci bir adamın ilintili olduğuna inanıyor Claire."

Nefesi kesilerek, "Zenci biri mi? Niçin zenci bir adam bunları yapmak istesin?"

"Bilmiyorum. Ama pek çok küçük ayrıntı her iki cinayetle de alakalı. Bilmem gerek."

Tereddüt etti. "Peki ne arıyor olacağım?"

Oakland'ın uzmanının kadının tırnakları altında bulduğu doku parçalarından ve uzmanın vardığı sonuçtan söz ettim.

"Teitleman işinde son derece iyidir," diye cevap verdi Claire. "Onun bulduklarına kendiminkiler kadar güvenirim."

"Biliyorum Claire ama o sen değil. Lütfen, bu çok önemli."

Sinirlendi, "Bilmeni istiyorum. Eğer Art Teitleman benim yaptığım işlerden birine burnunu soksa, hemen burayı terk edip ofisine dönmesini söylerim. Bunu kimse için yapamam Lindsay."

"Bunu biliyorum Claire," Minnettar bir ses tonuyla devam ettim, "bunca yıldır dostluğumuzu sürdürmek için neden uğraşıyorum sanıyorsun."

Öğleden sonra geç bir saatte masama oturdum, elemanlarım birer birer izin isteyerek gitti. Onlarla beraber gidemedim.

Zihnim parçaları birer birer birleştirmeye çalışıyordu. Elimdeki her şey varsayımlara dayanıyordu. Katil beyaz mı, yoksa siyah mıydı? Claire haklı mıydı, Tasha Catchings kasten mi öldürülmüştü? Ancak her ikisinde de o aslan sembolü vardı. İçgüdülerim her iki olayı ilişkilendirmem gerektiğini söylüyordu. Bir bağlantı vardı ama, kahrolası bağlantı neydi?

Saatime baktım ve personelden Simone Clark'ı aradım. Tam çıkmak üzereyken onu yakaladım. "Simone, yarın benim için bir dosya bulmanı istiyorum."

"Elbette, kiminkini istiyorsun?"

"Sekiz, belki de on yıl önce emekli olmuş bir polisin dosyasını istiyorum. Adı Edward Chipman."

"Bu dosya oldukça eski. Bizim dolaplarda bulunmayabilir." Eski dosyalar, birimin dışındaki bir depoda tutuluyordu. "Yarın öğleden sonra, tamam mı?"

"Tabii ki olur Simone. Yapabileceğin her şeyi yap."

Hâlâ negatif enerjiyle doluydum. Kirkwood'un nefret dosyalarından bir yığın alıp masamın üstüne koydum.

Arasından bir tanesini rastgele çekip açtım. Yapısal Hareket İçin Amerikalılar... Saban ve Düdükler, başka bir köylü grup daha. Tüm bu götler, sağcı birtakım gruplardı ve masturbasyon yapıyorlardı. Zamanımı boşa mı harcıyordum? Gözü-

me takılan hiçbir şey olmadı. Doğru iz üzerinde olduğuma dair hiçbir işaret görmedim.

İçimden bir ses eve git Lindsay dedi. Yarına yeni gelişmeler olur. Minibüsü buldun, Chipman'ın dosyasında... Kendini geceye bırak. Martha'yı al ve şöyle güzelce koş.

Eve git...

Dosyaları topladım, tam gitmek üzereyken en üstte duran gözüme takıldı. Tapınak Şövalyeleri. Vallejo dışında yaşayan, Cehennem Melekleri'nin yan kuruluşu. Orijinal Tapınak Şövalyeleri, Haçlı Seferleri döneminden kalma Hıristiyan şövalyelerdi. FBI'ın verdiği tehdit derecesi dikkatimi çekti. Tehdit dereceleri yüksekti.

Dosyayı karıştırmaya devam ettim. İçinde bir de kitapçık vardı. FBI raporuna göre Tapınak Şövalyeleri'nin karıştığından şüphe edilen bir dizi çözülmemiş cinayet vardı. Ayrıca, yine bu grubun karıştığı düşünülen banka soygunları ve Latinler ile siyahlara yönelik silahlı saldırılar bu dosyada yer alıyordu.

Gruba ait bir broşür, hapishane kayıtları, takip fotoğrafları vardı. Aniden nefesim tutuldu. Gözlerim bir noktaya kilitlendi: Bir grup şişman, bol kaslı, bol dövmeleli motosikletli, merkez olarak kullandıkları Vallejo barının dışında duruyorlardı. Bir tanesi motosikletinin üstünde fotoğraf makinesine arkasını dönmüştü. Başını kazınmıştı, bandana takıyordu, adaleli kollarını açıkta bırakan kot kumaştan, kolsuz bir yelek giyiyordu.

Kot yeleğin arkasındaki nakışa gözüm takıldı.

Sürüngen kuyruklu, iki başlı bir aslana bakıyordum.

Kentin köhne bölümünde, pazarın güneyinde, yeşil rüzgârlıklı bir adam, gölgelerle dolu karanlık kaldırımlara daldı.

Bu adam katildi.

Gecenin bu saatinde, yıkık dökük bu çevrede kimseler yoktu, sadece birkaç pislik tutuşturdukları bir çöp bidonunun çevresinde toplanmıştı. Terk edilmiş depolar, gündüzleri açık olan bazı dükkânların ışıklı tabelaları görülüyordu: Çekleriniz Paraya Çevrilir... Metal İşleri... Earl King, Kentin En Güvenilir Rehincisi.

Gözleri caddenin karşısına kaydı, harap haldeki, terk edilmiş otele baktı: 303. Son üç haftadır burayı büyük bir dikkatle incelemişti. Binaların yarısı boştu, diğer yarısını da evsizler sadece geceleri uyumak için kullanıyorlardı.

Sokaktaki çöpe tükürerek, siyah Adidas spor çantasını sırtına taktı ve gideceği yere yöneldi. Kirli caddeyi geçti, sadece üstündeki tabelasından depo olduğu anlaşılan yapıya yöneldi: Angello'nun... İspanyol Yemekleri.

Yalnız olduğundan emin olmak için bakındı, katil metal kapıyı iterek açtı, sonra hızla içeri girdi. Kalbi oldukça hızlı atıyordu. Böyle hissetmek çok hoşuna gidiyordu.

Girişte kötü bir koku burnuna geldi. Buruşturulmuş gazeteler ve bunların yanında duran yağlı kutular yangın tuzağı gibi duruyordu. Merdivenlerden çıkmaya başladı, herhangi bir evsiz pislğin koridorlarda karşısına çıkmamasını diledi.

Beş katı merdivenle çıktı ve holün sonuna gitti. Camı açtı ve yangın merdivenlerine çıktı. Buradan çatıya küçük bir sıçramayla geçilebiliyordu.

Çatıdan kentin ıssız sokakları ve gökyüzünün parlak ışıkları rahatlıkla görülebiliyordu. Durduğu yer Bay Köprüsü'nün gölgesinde kalıyordu. Köprü'nün gölgesi üstünde hantal bir gemi gibi uzanıyordu.

Siyah spor çantayı havalandırma boşluğuna bıraktı. İçinden PSG-1 keskin nişancı tüfeğinin parçalarını dikkatlice çıkardı.

Kilisede çok dikkatli olmam gerekiyordu. Buradaysa tek bir atışa ihtiyacım var.

Bay Köprüsü üstündeki trafik gümbürtüyle akıyordu, tüfeğin parçalarını birleştirdi. Silah kullanmak onun için çatal kaşık kullanmak kadar kolaydı. Uykuda bile bunu yapabiliirdi.

Kızıl lazer ışığı ayarladı. Dürbünü netleştirdi.

Kendisi polislerden çok daha fazla akıllıydı. Onlar beyaz minibüsü, aptal sembolleri araştırırken, kendisi buradaydı ve tüm kötülüklerin kapağını açmak üzereydi. Sonunda bu gece anlamaya başlayabileceklerdi.

Yan taraftaki 303 numaralı otele döndüğünde kalp atışı yavaşlamıştı. Dördüncü kattan baygın bir ışık dışarı sızıyordu.

Tamamdı. Bu doğru zamanlamaydı.

Nefesini düzeltti, dudaklarını ıslattı

Zihninde uzun süredir duran resmi yakalamıştı. Görüntüyü netleştirdi.

Doğru anda tetiğe dokundu.

Klik...

Bu kez herhangi bir işaret bırakmasına gerek yoktu. Atıştan ve hedeften zaten anlayacaklardı.

Chimera.

BÖLÜM 2

ADALET YERİNİ BULACAK

Stu Kirkwood'un ofisinin cam kapısını çaldım, içeri girdi-
ğimde içtiği kahve ve yediği çöreği bir kenara bıraktı. Moto-
sikletlinin sırtındaki iki başlı aslan figürünü gösteren fotoğrafı
önüne attım. "Bunun ne olduğunu derhal öğrenmem lazım
Stu."

Aynı çıkartmanın diğer yerlerde çekilmiş resimlerini de
uzattım: Bir tanesi beyaz karavanın yan çamurluğunda çekil-
mişti. Diğer polaroid fotoğrafsa yaşlı kadının asıldığı bodru-
mun duvarından alınmıştı. Aslan, keçi, bir yılan ya da kerten-
kele kuyruğu.

Kirkwood burnunu çekti ve, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Bu bizim katilimiz Stu. Bunu nasıl bulacağız? Konunun
senin uzmanlık alanına girdiğini sanıyordum."

"Sana eşcinsel erkeklere yönelik saldırıların uzmanlık ala-
nım olduğunu söylemiştim. Resimleri Quantico'ya e-mail yo-
luyla gönderebiliriz."

Başımı sallayarak, "Tamam. Cevap ne kadar zamanda ge-
lir?" diye sordum.

Kirkwood suratıma baktı. "Oradaki araştırmacıların şefini
gittiğim seminerlerden tanıyorum. Bir telefon edip konuşa-
yım."

"Çabuk ol Stu, çöreğini daha sonra ye ve bir şey öğrenir
öğrenmez hemen beni ara."

Yukarı çıktığımda Jacobi ve Cappy'ye odama gelmelerini

işaret ettim. Kirkwood'un Tapınak Şövalyeleri dosyasını ve motosikletli adamın fotoğrafını onlara uzattım. "Bu artisti tanıyor musunuz, Beyler?"

Cappy fotoğrafı inceledikten sonra, "Bu böceklerin davayla ilgileri var mı?" dedi.

"Bu adamların nerede olduklarını bilmek istiyorum," dedim. "Ve sizin de son derece dikkatli olmanızı emrediyorum. Bu pislikler La Sella Tepeleri'ni gezinti yeri yapmış olabilirler. Kaçak silah trafiği, şiddetin artması, kiralık katiller. Dosyaya göre, bunlar Vallejo'da, Mavi Papağan Barı'nda takılıyorlar. Oraya bir polis muhbiri gibi girmenizi istemiyorum. Ve unutmayın, orası bizim yetki alanımız içinde değil."

Cappy, "Seni anladık Loo," dedi. "Büyük oynamak yok. Değişik bir yerde zaman geçirmek iyi olacak." Dosyayı aldı ve Jacobi'nin sırtına dokundu.

Onlara tekrar, "Dikkatli olun Beyler," dedim. "Unutmayın katilimiz bir keskin nişancı."

Onlar odamdan çıktıktan sonra, bırakılan birkaç mesajı okudum, daha sonra *Chronicle* gazetesini açtım. Manşeti Cindy hazırlamıştı. Şunlar yazıyordu: Polis kilise olayındaki araştırmayı genişletiyor, Oakland'lı kadının ölümünün inceleme altına alınmasına karar verildi.

Bu başlığı destekleyen açıklama şöyle devam ediyordu, "araştırmaya yakın kaynaklar" ve "adının açıklanmasına istemeyen polis yetkilileri". Yazıda incelemeyi artırdığımızdan ve Oakland'daki cinayetin kilisedeki vurulma olayıyla bağdaştırıldığından söz ediyordu. Bu ayrıntıları yazması için ona izin vermiştim.

Cindy'yi aradım. "Araştırmaya yakın kaynaklar arıyor," dedim

"Hayır, sen benim adının açıklanmasını istemeyen polis yetkilimsin. Araştırmaya yakın kaynak Jacobi," dedi.

“Kahretsin,” deyip güldüm.

“Keyfinin yerinde olmasına sevindim. Dinle, bende önemli bir şey var, sana göstermem lazım. Tasha Catchings’in cenaze törenine gelecek misin?”

Saatime baktım. Bir saatten az bir süre vardı. “Tamam orada olurum.”

“Beni bul,” dedi Cindy.

La Salle Tepeleri Kilisesi'ne geldiğimde insanın içini acıtan bir görüntü vardı.

Siyahlar giymiş, yüzlerce yaşlı insan, kurşunların tahrip ettiği kiliseye gelmişti. Vitray pencerenin deliği bir bezle kapamıştı. Koyu renkli bir bayrak gibi rüzgârda dalgalanıyordu.

Belediye Başkanı Fernandez, kentin diğer önemli simalarıyla birlikte oradaydı. Kentin tanınmış insan hakları savunucularından Vernon Jones, küçük kızın ailesinden birkaç adım uzaktaydı. Şef Mercer da oradaydı. Küçük kız, kentin uzun yıllardır ilk kez gördüğü en kalabalık cenaze töreniyle toprağa veriliyordu. Bu hal onun ölümünü daha da hüzünlü kılıyordu.

Şapelin yan tarafında ayakta, siyahlar giymiş Cindy'yi fark ettim. Göz göze geldiğimizde birbirimize hafifçe başımızı sallayarak selam verdik.

Mercer'in yanına oturdum. Kısa bir süre sonra La Sella Tepeleri Korosu, akıllardan zor silinecek yorumlarıyla "Uzaklara Uçacağım"ı söylemeye başladı. Kilisede yankılanan ilahiden, insanın tüm hüznlerini canlandıracak daha güçlü başka bir şey olabileceğini hiç sanmıyorum. Kendime göre bir inancım var, bu inancım da sokakta karşılaştıklarımın büyük ölçüde örtüşüyor: Hayattaki hiçbir şey sadece iyi ya da kötü değildir. Ama kilisede bu günahsız yavrucak için okunan ilahi yankılandığında, bu olayda herhangi bir iyilik göremedim.

Koro ilahisini bitirdikten sonra, Aaron Winslow mikrofona geçti. Siyah takım elbisesinin içinde son derece şıktı. Tasha Catchings'i doğduğundan beri tanıdığını, onun nasıl bir çocuk olduğunu anlattı: Küçük kızın başarıları, koronun en genç üyesi olarak burada nasıl bir denge sağladığını, bir diva veya bir mimar olmayı çok arzuladığını anlattı. Şimdi onun o yumuşak sesini sadece meleklerin duyduğunu söyledi.

Pasivist bir papaz gibi, tokat atana diğer yanağını dönmek gerek tarzında bir konuşma yapmadı. Konuşması son derece duygusal, ümit dolu ama gerçekçiydi. Onu izlerken aklımdan bu yakışıklı adamın savaş alanlarında koşturduğunu, daha birkaç gün önce hayatını tehlikeye atarak çocukları kurtarmaya çalıştığını düşünmeden edemedim.

Sesi yumuşak ama güçlüydü, olanları bağışlayamayacağını, unutamayacağını ama yargılayacağını söyledi. "Sadece azizler yargılamaz ama ben bir aziz değilim. Tıpkı hepiniz gibi adaletsizlikle nasıl baş edeceğimi öğrenerek yetiştim," dedi. Şef Mercer'a döndü. "Katili bulun. Adaletin yerini bulmasını sağlayın. Bu söylediklerimin politika, inanç ya da ırkla hiçbir ilgisi yok. Bunların hepsi nefretten kurtulmakla alakalı. Eminim ki bu kötü olay, olduğuyla kalmayacak, adalet yerini bulacak."

Herkes ayağa kalktı, alkışladı ve ağladı. Onlarla birlikte ben de kalktım. Gözlerim ıslaktı. Aaron Winslow tüm bu prosedüre büyük bir saygınlık kazandırıyordu. Tören bir saatten biraz uzun sürdü. Havayı kızıştırıcı konuşmalar yapılmadı, sadece dualar okundu. Ancak ortalıkta hiçbirimizin unutamayacağı kadar etkin bir hüznün vardı.

Tasha'nın annesi, küçük kızın tabutu dışarı çıkarılıp, son istirahatgâhına taşınırken dimdik ayakta duruyordu.

Koro, "Çember Kırılabilir mi?" adlı ilahiyi söylerken kendimi son derece halsiz ve bıkkın hissettim, dışarı çıktım.

Dışarıda Cindy'yi bekledim. Bu arada Aaron Winslow'un dua eden büyüklerin ve küçük kızın ağlayan sınıf arkadaşlarının arasına katılmasını izledim. Onda çok hoşlandığım bir yan vardı. Bana son derece samimi görünüyordu ve işine kesinlikle büyük bir tutkuyla bağlıydı.

"Bu adamla savaşta aynı çukuru paylaşabilirim," dedi Cindy yanıma doğru gelirken.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Emin değilim... Sana tüm söyleyebileceğim, dün buraya gelip kendisiyle konuştuğum. Ve ondan çok etkilendiğim. Onunla konuşurken kendimi Danzel Washington ya da NYPD Blue dizisindeki şu yeni polis memuruyla konuşuyormuşum gibi hissettim."

"Winslow çok etkileyici. Konuşması beni ağlattı. Bana göstermek istediğin bu muydu?"

Şöyle bir etrafına baktıktan sonra, "Hayır," dedi. Siyah çantasını karıştırmaya başladı ve içinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Biliyorum işine burnumu sokmamamı söylemiştin ama... Senin kışını kurtarmayı alışkanlık haline getirdim."

"Pekâlâ," dedim. "Neyin var? Biz bir ekibiz, tamam mı?"

Kâğıdı açınca şoke oldum. Karşımda, Kirkwood'a hakkında bilgi bulması için verdiğim aynı aslan, keçi ve yılan kuyruklu şekil duruyordu. Ne kadar profesyonel olursam olayım, şaşkınlığımı gizleyemedim. "Bunu nereden buldun?"

"Neye baktığını biliyorsun, Lindsay."

"Sanırım Tyco'nun yeni oyuncağının resmi değildir bu elimdeki."

Gülmedi. "Bu bir ırkçı nefret grubu sembolü. Gazetedeki arkadaşlardan biri bu gruba ulaşmış. Geçen geceki toplantımızdan sonra bu bilgiyi görmezden geledim. Bu amblem küçük ve elit bir grup tarafından kullanılıyormuş. Bu nedenle hakkında bilgi bulmak zor."

Tasha Catchings öldüğünden beri bu ambleme defalarca bakmıştım. "Bunun bir adı var öyle değil mi?"

"Ona Chimera diyorlar, Lindsay. Yunan mitolojisinden bir figür. Kaynaklarıma göre aslan cesareti, keçi inadı, kuyruk da gizlilik ve kurnazlığı temsil ediyor. Anlamı, onu ne kadar yok etmeye çalışırsan çalış, her zaman duruma hâkim olacağı."

Sembole, Chimera'ya baktım, midem bulandı, içimdekiler boğazıma kadar geldi.

"Katilin dışarıda bir yerlerde. Herkes bu iki cinayetin bir-biriyle bağlantılı olduğunu düşünüyor," dedi Cindy.

Kendimi, başımla onu onaylarken buldum. Tekrar başa dönelim. Nefret grupları, belki de Tapınak Şövalyeleri. Tamam bunların hepsi çok güzel de, o halde katilimiz nasıl bir zenci olabiliyor? Bana bütün bunlar hiç de anlamlı gelmiyor.

Yüzümün şekilden şekle girmesi üzerine, "Aklını kaçırmıyorsun değil mi?" diye sordu Cindy.

Başımı salladım. "Elbette deli değilim. Pekâlâ, kaynağın bu Chimera'yı nasıl yok ettiklerini de söyledi mi?"

"Bana, kanatlı bir ata binen bir kahraman çağırdıklarını ve Chimera'nın saçını kestiklerini söyledi. Çevrede böyle züppe-lerden bulunması hoş değil mi?" Cindy tüm ciddiyetini toplayarak, "Lindsay kanatlı bir atın var değil mi?" diye sordu.

"Hayir, sadece bir köpeğim var," dedim.

Adalet Sarayı'nın girişinde Claire ile karşılaştık; kendime bir salata almış, ofisime dönüyordum. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Gözlerime utangaç utangaç baktı, üstünde son derece çekici mor bir elbise vardı, omzunda son derece hoş deri bir çanta asılıydı.

"Aslında seni görmeye geliyordum."

Claire'in suratında çok da iyi tanıdığım hınzır bir gülümseme vardı. Bu gülümsemenin kendini beğenmişlikle bir ilgisi yoktu, kendini beğenmek Claire'in tarzı değildi. Bu hınzırlık daha çok bir şey buldum der gibiydi. Ya da daha çok bu kez ben bile kendi kendimi şaşırttım diyordu.

"Ögle yemeği yedin mi?" diye sordum. Omuz silkti, "Ögle yemeği mi? Kimin vakti var ki yemek yemeğe? Saat on buçuktan beri, senin yüzünden, köprünün karşı yakasında mikroskop başındayım." Elimdeki torbaya uzandı, tavuklu salatamdan bir parça aldı. "Bu salata çok çekici görünüyor."

Salatayı geri çektim. "Bunu yiyebilmen, elindeki bilginin ne kadar iyi olduğuna bağlı."

Beni asansöre itti.

Ofisime ulaştığımızda, "Teitliman'a senfoni orkestrasının konserleri için bedava bilet sözü vermek zorunda kaldım," dedi.

"Edmund'un bundan ne kadar hoşlanacağını tahmin ede-

bilirsin." Edmund, Claire'in kocasıydı ve son altı yıldır San Francisco Senfoni Orkestrası'nda davul çalıyordu.

Koltuklarımıza oturduğumuzda, Edmund'a bir teşekkür notu yollayacağımı söyledim.

"Belki bu nota bir çift de futbol bileti ekleyebilirim." Bu arada masanın üstüne salatamı koydum.

Salatama uzandı, plastik çatalımı aldı, "Eğer kızmazsan biraz salatandan yiyeceğim. Senin kışını kurtarmak insanı yoruyor," dedi.

Tabağı geri çektim. "Daha önce de söylediğim gibi, salatayı yiyebilmek için elindeki bilginin iyi olması lazım."

Claire söylediklerime hiç aldırmadan bir parça tavuk aldı, "Zenci bir adamın kendi ırkına karşı bir nefret cinayeti işlemesinin anlamı yoktu, değil mi?"

Salata tabağını ona iterek, "Pekâlâ, ne buldun?" diye sordum.

Omuz silkerek, "Tıpkı senin söylediğin gibi, asılan kadına zor kullanıldığına dair abrasyon ya da kesikler yoktu. Ancak, tırnaklarının içinde sıradışı doku kalıntıları bulunuyordu. Biz de bunları araştırdık. Bunlar hiperpigmentli cilt tipi idi. Tıpkı raporun söylediği gibi beyaz olmayan birine aitti. Konuştuğumuz gibi histopatoloji'den geçmemişti."

Israr ettim, "Yani ne demek istiyorsun? Kadını bir zenci mi öldürdü?"

Claire tabaktaki son tavuğu da ağzına attı. "Öncelikle böyle düşündüğün için utanmalısın. Şimdi eğer katil zenci değilse, esmer bir Latin ya da Asyalı olmalıydı. Teitleman, son bir test konusunda ısrar etmeme kadar bu tezi savunuyordu." Kahverengi gözlerini gözlerime dikerek, "Daha önce sana uzmanlığımı Moffitt'te dermapatoloji alanında yaptığımı söylemiş miydim?"

Kendimi keyif içinde gülümserken buldum, "Hayır Cla-

ire,” dedim. Yaptığı işte çok iyiydi. Omuz silkerek, “Söylemedim mi? Bunu nasıl atlamışım? Neyse bu konuyu bir kenara bırakalım, yeni test hiperpigmentasyon’un melanosit olarak hücre içinde mi, ki bunlar koyu renkli pigmentli hücrelerdi, yoksa interselüler mi olduklarını araştırmak içindi... yani dokunun içinde değil, daha çok cilt üstünde.”

“Anlayabileceğim dilde anlat Claire. Katilimiz zenci mi, yoksa beyaz mı?”

Sanki hiçbir şey söylememişim gibi aynı tarzda konuşmaya devam etti, “Melanosit’ler koyu renkli cilt hücreleridir ve renkli insanlarda bulunur.” Elbisesinin kollarını sıvadı. Sen burada melanosit central’e bakıyorsun. Bizim sorunumuz, kadının tırnakları altındaki doku örneğinde bunlardan bir tane bile olmamasıydı. Bütün pigmentler hücre aralarında... yüzey rengi mavimsiydi, doğal melanin için atipik bir özellikti. İşine saygı duyan her dermapatolog bunu anlayabilirdi.”

O sırtıtmaya devam ederken, “Neyi anlayabilirdi Claire,” diye sordum.

“Bu korkunç şeyi bir zencinin yapmamış olduğunu,” dedi. “Bunu ancak beyaz bir adam yapabilirdi, ama derisinin üzerinde pigmentasyon olan bir adam. Kısacası boyalı bir adam Lindsay. O zavallı kadıncağız, katilinin dövmesini tırmalamıştı.”

Claire gittikten sonra kendimi gayet iyi hissediyordum, buldukları beni neşelendirmişti. Gerçekten de iyi çalışmıştı. Karen kapıyı vurdu ve bana paketlenmiş bir dosya uzattı. "Simone Clark'tan." Personelden daha önce istediğim dosyaydı. Edward R. Chipman.

Dosyayı açtım ve okumaya başladım.

Chipman merkez dışında devriye olarak göreve başlamıştı, 1944 yılında çavuş olarak emekliye ayrılmıştı. Görevdeyken iki kez cesaretinden dolayı ödül almıştı.

Fotoğrafına baktım. İnce, yüzü altmışlarda zenciler arasında popüler olan sakallarla kaplıydı, kıvrıkcık saçları uzundu. Büyük olasılıkla fotoğrafı polis kuvvetlerine katıldığı ilk gün çekilmişti. Dosyanın geri kalanına da baktım. Bir insan, bu adamın dul karısını ne için öldürmüş olabilirdi? Dosyasında tek bir olumsuz ifade yoktu. Kimseye karşı şiddet kullanmamıştı ya da başka bir suça adı karışmamıştı. 30 yıllık kariyer hayatında silahını bir kez bile ateşlememişti. Potrero Hill Projesi'nde Polis Sosyal Yardım Birimi'nde görev almıştı ve azınlık hareketi grubunda yer almıştı. Bu grubun adı Adaletin Memurları'ydı ve teşkilattaki zenci polislerin sayısının artması için lobi yapıyorlardı. Chipman, tıpkı pek çok polis gibi, onurlu ve fazla hareketli olmayan bir kariyere sahipti. Başlı belaya hiç girmemişti, araştırmadan geçmemişti, halkın gözüne batıcı hiçbir harekette bulunmamıştı. Dosya da Chipman'ın Tasha

Catchings ya da onun dayısı Kevin Smith ile herhangi bir bağlantısı olduğuna dair en ufak ipucu yoktu.

Olanları çok mu abartıyordum? Bu bir seri cinayet miydi? Antenlerim açılmış, vızır vızır çalışıyordu. Bir şey olduğunu biliyordum. Hadi Lindsay.

Lorraine Stafford kapıyı çaldığında gerçek hayata döndüm. "Bir dakikanız var mı Teğmen?"

İçeri girmesini söyledim. Bana söylediği çalıntı minibüs Ronald Stasic'e aitmiş. Mountain View'da kolejde antropoloji öğretiyormuş. "Minibüs işyerinin oradan çalınmış. Minibüsün çalındığının geç bildirilmesi sebebiyse, Stasic'in bir geceliğine iş görüşmesi için Seattle'a gitmesiymiş."

"Onun kent dışında olacağını kim biliyormuş?"

Elindeki notlara baktı. "Karısı. Kolejin müdürü. Kolejde iki ayrı sınıfa ders veriyormuş."

"Park ettiği yerdeki öğrencilerden bu minibüsle ilgilenen birileri var mıymış?"

Lorraine kıs kıs güldü. "Stasic, öğrencilerinin yarısının BMW ya da Saab'la okula geldiğini söyledi. Neden 6 yıllık minibüsle ilgilensinler ki?"

"Arka çamurluktaki çıkartmadan ne haber?" Stasic'in bu minibüsle bir ilgisi olup olmadığına dair bir fikrim yoktu. Ancak bu minibüsteki çıkartma, Oakland'da bodrumda gördüğün çizimle aynıydı.

Lorraine omuz silkti. "Stasic daha önce onu hiç görmediğini söyledi. Hikâyesinin doğruluğunu kontrol için yalan makinesine girip girmeyeceğini sordum. Bana hemen gireyim dedi."

"Bence onun arkadaşları ya da öğrencilerinden birinin girip politik eğilimleri olup olmadığını bir kontrol et."

Lorraine onaylarcasına başını salladı. "Tamam ama, bu adam tamamıyla yasalara saygılı görünüyor, Lindsay. Sanki

sütten çıkmış ak kaşık gibi davrandı.”

Öğleden sonra içimi garip bir his kapladı. Bu dava hiçbir yere gitmiyordu. Emindim, bu bir seri cinayetti ama yoluma nereden devam etmeliydim? Belki de şu sırtında Chimera işli yelek olan adama ulaşmalıyım.

O sırada telefon çaldı, korktum. Jacobi’ydi. “Kötü haber Teğmen. Allah’ın cezası Mavi Papağan’da bütün gün oturduk. Hiçbir şey yok. Bu arada barın müdavimlerinden sizin peşinde olduğunuz züppelerle ilgili bilgi aldık. Beş altı ay önce o grup ayrılmış. Karşılaştığımız en iri herif de vücut geliştirme çalışan ve ‘Rock Rules’ tişörtü giyen bir adamdı.”

“Ayrılmışlar derken neyi kastediyorsun, Warren?”

“Bir yerlere taşınmışlar. Güneyde bir yere. Müdavimlerin söylediğine göre, onlarla takılanlardan birkaç kişi arada bir bara geliyormuş. Ama burayı terk etmişler. Permanent-mente...”

“Devam edin. Bana onlarla takılanlardan birini bulun.” Minibüs beni hiçbir yere götürmüyordu ve kurbanlarla aslankeçi-yılan figürü arasında bir bağlantı kuramıyordum. “Devam edin?” Jacobi bozuldu. “Ne kadar süre burada kalacağız? O adamı bulabilmek için günlerce kalmamız gerekebilir.”

“Gerekirse değişmeniz için size iç çamaşırı gönderirim,” dedim ve telefonu kapattım.

Bir süre arkama yaslanıp oturdum, korkum giderek artıyordu. Tasha Catchings öldürüleli üç gün olmuştu, bundan üç gün önce de Estelle Chipman asılmıştı.

Elimde hiçbir şey yoktu. Önemli hiçbir ipucu yoktu. Sadece katil ne kadarını bilmemizi istiyorsa onu biliyorduk. Onun da bize bıraktığı Allah’ın cezası Chimera’ydı.

Seri katiller hakkında önemli bir bilgiye sahiptim... Bu katiller yakalanana kadar asla durmaz.

Devriye çavuşu Art Davidson, 1-6-0 çağrısına cevap verdi. "Rahatsız edici bir kavga. Aile içi şiddet. Yedinci cadde, üst kat. Uygun devriyeler hemen cevap versin."

Davidson ve ortağı Gil Herrera verilen adresten sadece dört blok ötedeydi. Saat neredeyse sekiz olmak üzereydi. On dakika içinde nöbetleri bitiyordu.

Saatine göz atarak, "Bakmak ister misin, Gil?" diye sordu Davidson.

Ortağı aldırmaz, "Sen karar ver Artie. Mesain bitince çılgın bir partiye katılacak olan sensin."

Çılgın parti dediği, yedi yaşındaki kızı Audra'nın doğum günü partisiydi. Karısı Carol onu aramış ve eğer dokuz buçuğa kadar eve gelebilirse kızı uyutmayacağını söylemişti. Böylelikle Art, aldığı Britney Spears makyaj aynasını hediye olarak kızına elleriyle verebilecekti. Davidson'ın beş tane çocuğu vardı, beşi de karısının.

Davidson, "Şimdi buna hiç gerek yoktu," diye söylendi. "Ama işimiz bu, onun için para alıyoruz değil mi?"

Sireni açtılar, bir dakikadan daha kısa bir süre sonra, 2-4 devriyesi kasvetli ve harap 303 numaralı binanın önünde durdu. Yapının önündeki tentede Driscoll Oteli yazıyordu.

Herrera, "Bu batakhane de hâlâ insanlar yaşıyor mu? Burada nasıl insanlar yaşar?" diye söylendi.

İki polis, coplarını ve el fenerlerini alarak ön kapıya yöneldi. Davidson kapıyı itti. İçerisi pislik, üre ve büyük olasılıkla fare leşi kokuyordu. "Hey! Orada kimse var mı? Polis!"

Aniden üst kattan bir bağırış çağırış sesi geldi. Bir çeşit tartışma sürüyordu.

Herrera, "Üst kata bakalım," dedi.

Davidson takip etti.

İkinci katta Gil Herrera holün sonuna kadar tüm kapıları çaldı. "Polis... Polis..."

Davidson merdiven boşluğundan tartışmaları tekrar işitti. Çılgın bağırışlar. Bir şey kırılmış gibi bir gürültü oldu. Sesler hemen başının üstündeki bölümden geliyordu. Tek başına iki kat yukarıya çıktı.

Sesler daha da şiddetlenmişti. Kapalı bir kapının önünde durdu. Numara 42. Birisi bağırırdı, "Orospu..." Tabak kırılması gibi bir gürültü daha geldi. Bir kadın yalvarmaya başladı, "Durdurun bu adamı, lütfen, beni öldürecek. Lütfen durdurun... Birisi bana yardım etsin."

Art Davidson silahını doğrulttu ve, "Polis!" diye bağırırdı. Aşağıya seslendi, "Herrera yukarıya, buraya gel, şimdi!"

Tüm gücüyle kapıya yüklendi. Kapı açıldı. İçeride çok az bir ışık vardı, ancak içerideki odadan biraz daha fazla ışık ve kavga sesi geliyordu... bağırışlar...

Art Davidson silahının emniyetini açtı. Arka odaya geçti. Çok şaşırdı, içeride kimse yoktu.

Lambadan sarı bulanık bir ışık geliyordu. Üstünde büyük bir kutu bulunan metal bir iskemle duruyordu. Bağırışma sesleri hoparlörden geliyordu.

Sözcükler daha önce duyduklarıyla aynıydı. "Durdurun onu! Beni öldürecek!"

Gördüklerine inanamayarak Davidson gözlerini kıstı, "Neler oluyor burada?"

Teybin yanına gitti, eğildi ve kapattı. Yüksek sesle süren tartışma sona erdi.

Davidson kendi kendine söylenmeye başladı. "Birisi bizimle oyun oynuyor."

Çevresine baktı. Odaya uzun süredir kimse girmemiş gibi görünüyordu. Gözleri pencereye takıldı. Karşısında ince bir yol uzanıyordu, sonunda bir bina vardı. Bir şey gördüğünü sandı. Neydi o?

Ping...

Gözlerinden biri incecik sarı bir kıvılcımla yandı, sanki parmak sokması gibiydi, karanlık gecede gözlerini kırptı.

Daha sonra pencere çatladı ve Art Davidson'ın sağ gözü körleşti. Yere düşmeden önce ölmüştü.

Acil çağırımı duyduğumda eve varmak üzereydim: Boştaki bütün birimler, Townsend yakınına, prosedür üç sıfır üç.”

1-0-6... memur zorda.

Otomobilimi kaldırımın kenarına çektim. Çağırımı dinledim. Hızlı ve art arda yapılan acil çağrılar, durumun kritik olduğunu anlamama neden oldu.

Tüylerim diken diken olmuştu. Uzun mesafeden pusu kurulmuştu. Tıpkı La Selle Tepeleri'ndeki gibi. Vitesi taktım, hızlı bir “U” dönüşü yaptıktan sonra, aşağıya, Portrero'ya yöneldim.

Townsend'den dört blok ilerlemiştim ki, ortalık tımarhane-ye dönmeye başladı. Mavi-beyaz barikatlar, flaşlar, her yerde üniformalı adamlar ve telsiz sesleri.

Polis kimliğini camdan göstererek gidebildiğim yere kadar gittim. Daha sonra otomobilimi bırakıp koşarak heyecan fırtınasının yaşandığı yerin merkezine ulaştım. Gördüğüm ilk devriye polisinin koluna yapıştım. “Vurulan kim? Biliyor musun?”

Kalbim çılgınca çarpıyordu. Midemin bulandığını hissettim. Art Davidson'ı tanıyordum. Akademiye birlikte gitmiştik. İyi bir polis ve iyi bir insandı. Onu tanıyor olmamın bir anlamı var mıydı?

Birkaç dakikalık duygusallık ve mide bulantısının ardından düşündüm. Art Davidson da zenciydi.

Bir dizi ambulansın bulunduğu apartmanın önüne kadar kalabalığı yara yara geldim. Dedektiflerin şefi Sam Ryan bina-
dan çıkarken yanına gittim, elinde bir telsiz vardı.

Onu kenara çektim. "Sam, vurulan polisin Art Davidson olduğunu duydum... Yaşama şansı var mı?"

Ryan başını iki yana salladı. "Şans? Burada tuzaga düşürülmüş, Lindsay. Kafadan tüfikle vurulmuş. Tek bir atış yapıldığını düşünüyoruz. O anda ölmüş."

Kenarda ayakta durdum, kafamın içindeki uğultular gide-
rek artıyordu. Bana özel ve bilinmeyen bir korku içimi sardı. Emindim, Art'ı öldüren aynı kişiydi, Chimera. Cinayet no 3. Bu kez tek bir atışa ihtiyacı vardı.

Üniformalı polisler kimliğimi göstererek aceleyle binaya girdim. Bazı ambulans görevlileri aşağıya iniyordu. Onların yanından geçtim. Bacaklarım ağırlaşmıştı ve zorla nefes alabiliyordum.

Üçüncü katta üniformalı bir polis yolu kapatmış, bağırıyordu. "Aşağıya geliyor, herkes yoldan çekilsin."

İki tane tıbbi görevli belirdi, arkadan gelen iki polisle birlikte bir sedye taşıyorlardı. Başımı çeviremedim. "Bir dakika bekleyin," dedim.

Bu Davidson'dı. Gözleri hâlâ açıktı. Sağ göztünde kırmızı bir delik vardı. Vücudumdaki her bir sinirin gerildiğini hissettim. Çocukları olduğunu hatırladım. Bu cinayetlerin çocuklarla bir alakası var mıydı?

"Aman Tanrım Art," diye fısıldadım. Kendimi zorlayarak vücudunu ve kurşun deliğini incelemeye başladım. Sonunda alnına dokundum. "Artık aşağıya indirebilirsiniz," dedim.

Bir üst kata çıktım. Bir grup sivil binanın dışında toplanmış, öfkelerini gösteriyorlardı. Pete Starcher'ı gördüm. Starcher cinayet masasının eski dedektiflerindendi.

Yanına gittim. "Pete burada ne oldu?"

Starcher'in her zaman için bana ayıracak zamanı vardı. Kendisi kötümser yaşlı adamlardandı. "Burada ne işin var, Teğmen?"

"Art Davidson'ı tanıyordum. Okula beraber gittik." Burada olma sebebimi ona belli etmek istemedim.

Starcher burnunu çekti ama içeri girmeme izin verdi. İki devriye binanın içinden 911'e cevap veriyordu. Ortada sadece teyp vardı. Her şey düzenlenmişti. "Tuzağa düşürülmüş. Orospu çocuklarından birinin canı polis öldürmek istemiş."

Vücudum hissizleşti. Emindim, bu oydu. "Etrafa bakacağım."

İçerisi tıpkı Starcher'in dediği gibiydi. Ürkütücü, garip, gerçeğe aykırı. Oturma odası boştu. Duvarlarda kısım kısım boyalar, sıvada çatlaklar vardı. Bir sonraki odaya girdiğimde dondum kaldım. Yerde bir kan gölü vardı, duvara kan sıçramıştı, büyük olasılıkla kurşun buraya girmişti. Zavallı Davidson. Teyp iskemlenin üstünde, odanın orta yerinde duruyordu.

Pencereye baktım, cam parçaları pencerede sallanıyordu.

Aniden her şey bana daha açık göründü. Göğsümde bir üşüme hissettim.

Açık pencerenin yanına gittim. Dışarıya, uzayıp giden caddeye baktım. Chimera'dan ya da herhangi birinden hiçbir iz yoktu. Ama biliyordum... Biliyordum çünkü bana söylüyordu; vurma yöntemi, kurban. Cinayeti işleyen o olduğunu bilmemizi istemişti.

“Bu oydu değil mi Lindsay?”

Cindy telefundaydı. Saat 11'i geçiyordu. Çılgınca geçen saatlerin ardından zihnimi toparlamak istiyordum, korkunç bir geceydi. Martha'yı yürüyüşten az önce getirmiştım. Yapmak istediğim sadece sıcak bir duş almak ve Art Davidson'ın cesedini zihnimden çıkarmaktı.

“Bana söylemek zorundasın. Aynı adamdı, Chimera'ydı değil mi?”

Kendimi yatağımın üstüne attım. “Bilmiyoruz. Ortalıkta bir şey yoktu.”

“Biliyorsun Lindsay. Ben biliyorum, sen biliyorsun. İkimiz de biliyoruz, oydu.”

Yatağıma kıvrılıp uyumama izin vermesini istiyordum. Yorgun bir sesle, “Bilmiyorum ama bu mümkün,” dedim.

“Silah kaç kalibrelikti? Catchings'inkiyle uyuyor muydu?”

“Lütfen Cindy, benimle dedektifçilik oyna. Öldürüleni taniyordum. Ortağı, bugün çocuğunun yedinci yaş günü olduğunu söyledi. Beş çocuğu vardı.”

Sonunda Cindy yumuşadı, “Affedersin Lindsay. Sadece ilk cinayete çok benzettim. Kimsenin yapamayacağı bir atış.”

Telefonda bir süre konuşmadan durduk. Haklıydı. Biliyordum, kesinlikle haklıydı. “Şimdi elinde kesinlikle bir seri katil var değil mi Lindsay?” dedi.

Cevap vermedim.

“Başka bir model katil. Soğukkanlı ve keskin nişancı. Ve hedefi siyahlar.”

“Sadece silahlar değil,” diye belirttim.

“Sadece siyahlar değil mi?...” Cindy şüpheye düştü. “Oakland’da bazı söylentiler dolaşıyor. Chipman bir duldu. Kocasını bir polisti. Tasha’nın dayısı da bir polis. Şimdi de Davidson. Üç etti. Aman Tanrım Lindsay!”

“Bu aramızda kalsın,” diye ısrar ettim. “Lütfen Cindy artık uyumak istiyorum. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun.”

“Yardım etmemize izin ver Lindsay. Hepimizin. Sana yardım etmek istiyoruz.”

“Bana yardım etmenize izin vereceğim Cindy. Size ihtiyacım var. Hepinizin yardımına ihtiyacım var.”

Bütün gece katilin 911'i aramasını düşündüm.

Sabah ilk iş olarak bu konuyla ilgilendim. O gece polisleri Lila McKendree yönlendiriyordu. Davidson'ın sonunu getiren arama yapıldığında, telsiz başında o vardı.

Lila tıknaz, kırmızı yanaklı, her zaman gülümseyen bir kadındır. Ancak kimse bu işte onun kadar profesyonel olamaz, ciddi durumları hemen fark eder ve hava trafik kontrolörü gibi, duruma en doğru şekilde müdahale eder.

911 aramalarının bulunduğu odada, o geceki kaseti hazırladı. Tüm detay buradaydı. Cappy ve Jacobi de Vallejo'ya gitmeden önce yanımıza uğradı.

Lila kaset hazır olunca teybin düğmesine dokundu.

Birkaç saniye içinde ilk kez katilin sesini duyacaktık.

Önce memurun sesi geldi, "San Francisco polisi, 911 yardım hattı."

Yardım hattı odasında başka bir ses yoktu. Karşıdan rahatsız edici bir erkek sesi geldi. "Bir rahatsızlığı bildirmek için aradım... Adamın biri karısına O. J. Simpson'ın karısına yaptığını yapmak üzere."

"Tamam..." operatör cevap verdi. "Öncelikle nereden aradığınızı söyleyin. Bu olay nerede gerçekleşiyor?"

Geriden bir televizyon ya da trafik sesi geliyordu, adamın sesini duymayı zorlaştırıyordu. "Üç yüz üç, Yedinci Cadde, dördüncü kat. Birilerini gönderseniz iyi olacak. Tartışma giderek kötüleşiyor."

“Adresin üç yüz üç, Yedinci Cadde olduğunu söylemişsiniz değil mi?”

“Doğru,” dedi katil.

“Peki kiminle konuşuyorum?” diye sordu operatör.

“Benim adım Billy. Billy Reffon. Bu adrese yakın oturuyorum. Biraz acele ederseniz iyi olacak.”

Hepimiz şaşkın birbirimize baktık. Katil adını mı vermişti? Tanrım!

“Bakın Beyefendi. Şu anda sizinle konuşurken, tartışmaların yaşandığı evde neler olduğunu duyabiliyor musunuz?”

“Duyabildiğim tek şey, boktan bir herifin bir kadını dövdüğü.”

Memur biraz şüphe etti. “Peki Beyefendi. Peki herhangi bir fiziksel yaralanma var mı?”

“Bakın Bayan, ben doktor değilim, sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Artık birini gönderin!”

“Peki Bay Reffon, şimdi bir devriye yolluyorum. Yapmanızı istediğim tek şey, binanın dışına çıkıp memurları beklemeniz. Yoldalar.”

“Acele etseniz iyi olur,” dedi katil. “Sanki birinin canı yatacakmış gibi sesler geliyor.”

Görüşme bittikten sonra, devriye arabasıyla bağlantı görüşmelerinin kaydı vardı.

Lila katilin mobil bir telefondan arama yaptığını söyledi.

Bu arada Lila kasedi tekrar hazırladı. İkinci kez dinlemeye başladık. Bu kez daha dikkatle dinledim. Katilin sesinin bana ne anlattığını anlamaya çalıştım.

“Bir rahatsızlığı bildirmek için aradım...” Endişeli, panik ama soğuk bir sestti.

“Bu herif çok iyi rol yapıyor,” dedi Jacobi.

Adım Billy. Billy Reffon...

Oturduğum koltuğun kolçaklarını sıkarak dinlemeye de-

vam ettim. Memur karşı tarafı son derece iyi yönlendiriyordu. "Binadan çıkın ve memurları bekleyin. Yoldalar." Tüm bunlar olurken, o silahına yaslanmış kurbanının gelmesini bekliyordu."

"Acele etseniz iyi olur. Sanki birinin canı yanacakmış gibi..."

Kasedi bir kez daha dinledik.

Bu kez sesindeki gizli keyfi hissettim. Biraz sonra yapacaklarına dair sesinde en ufak bir belirti yoktu. Son sözlerinde dahi hafif bir gülüş yoktu: "Çabuk... birisi yaralanmak üzere."

Lila McKendree, "Benden bu kadar. İşte katilin sesi," dedi.

Davidson cinayeti her şeyi değiştirmişti.

Chronicle gazetesinin manşetinde koyu harflerle, "Öldürülen polisin, terör çığırılığının üçüncü halkası olduğu düşünülüyor," yazıyordu. On sayfadaki makale Cindy'nin imzasıyla çıkmıştı. Yazıda, cinayette uzun menzilli bir tüfek kullanıldığı, bu tarz tüfeklerin ırkçı nefret grupları tarafından kullanıldığı belirtiliyordu.

İnceleme laboratuvarına yöneldim, Charlie Clapper metal bir masanın arkasında oturuyordu, laboratuvar önlüğü giymişti, kahvaltı olarak katır kutur Doritos dıpsı yiyordu. Yağlı saçları baskıktı, gözleri ağır torbalar gibi sarkıyordu. "Bu hafta bu masanın başında ikinci kez uyudum," dedi. Kaşlarını çatarak, "Artık kimse gündüz gözüyle öldürülüyor mu?" diye sordu.

Omuz silkerek, "Eğer farkındaysan, geçen hafta ben de güzellik uykumu alamadım," dedim. "Hadî Charlie, bu Davidson davasıyla alakalı bir şeye ihtiyacım var. Bu herif bizim adamlarımızı öldürtüyor."

"Biliyorum," dedi, başını sallayarak şişman laboratuvar adamı. İçinde düzleşmiş, koyu renkli kurşun bulunan küçük bir sandviç torbasına uzandı.

"İşte senin parçan burada," dedi. Art Davidson'ın yere düştüğü duvardan aldık. "Tek ateş ve ışıklar söndü. İstiyorsan bir kez de Claire'e kontrol ettir. Bu orospu çocuğu kesinlikle keskin nişancı."

Kurşunu aldım, üstünü okunaya çalıştım.

"Kırk kalibre," dedi Clapper. "İlk incelememe göre PSG-1."

Şaşkınlıkla, "Bundan emin misin Charlie?" diye sordum. Tasha Catchings M16 ile öldürülmüştü.

Mikroskobu işaret etti. "Buyur kendin bak Teğmen. Eminim balistik senin uzmanlık alanındır."

"Yanlış anlama, öyle demek istememiştim. Sadece Catchings'lerin kızıyla bu atış arasında bir bağlantı olabileceğini düşünmüştüm."

"Reese hâlâ üstünde çalışıyor," dedi, Doritos torbasından bir cips daha attı ağzına. "Bundan bir şey çıkacağını umma. Adam titiz Lindsay. Tıpkı kilisedeki gibi. Hiçbir iz yok, geride bir şey bırakılmamış. Teyp standart. Herhangi bir dükkândan alınmış olabilir. Uzaktan kumanda sonradan eklenmiş. Hatta adamın ne taraftan ateş etmiş olabileceğini tahmin ederek kullandığı yolu dahi inceledik. Pencere kollarına bile birer birer baktık. Sadece tek bir iz bulabildik..."

Heyecanla, "Ne buldunuz?" dedim.

Benimle birlikte başka bir masanın önüne yürüdü. "Spor bir ayakkabının bir bölümünün izini bulduk. Atış yaptığı yerde çatıdaki katrana çıkmıştı. Standart bir ayakkabı olarak görünüyor. Ayrıca burada beyaz bir toza rastladık. Ondan da örnek aldık. Ancak bunun ona ait olup olmadığına dair bir garanti yok."

"Toz mu?"

"Tebeşir," dedi Charlie. "Bu buluntu çok iyi oldu, böylelikle olasılıkları elli milyona indirebileceğiz."

Kendimden emin olarak, "İşaret bıraktı Charlie," dedim. "İşaret atışıydı."

"911'in kaydını ses incelemesi için gönderiyorum. Sonuçlar geldiğinde sana söylerim."

Sırtına hafifçe dokundum. "Biraz uyu Charlie."

Doritos torbasını havaya kaldırdı. "Elbette uyuyacağım ama önce kahvaltımı bitirmem lazım."

Ofisime dönüp masamın başına oturduğumda, hayal kırıklığı içindeydim. Chimera hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyordu. Nefret suçları masasından Stu Kirkwood'u aramak üzere telefonu elime almıştım ki, siyah takım elbiseleri içinde üç tane adam içeri girdi.

Bir tanesi Mercer'dı. Sürpriz değil. Bir süredir her sabah televizyona çıkıyor ve halkı sakinleştirmeye çalışıyordu. Karşılaştığı soruların cevabını bilmediği için rahatsız olduğunu biliyordum.

Ancak yanındaki takım elbiseli adamı yedi yıldır görev yaptığım cinayet masında daha önce hiç görmemiştim.

Bu kişi San Francisco'nun belediye başkanıydı.

San Francisco'nun iki dönemdir belediye başkanlığını yapan Art Fernandez, "Bu boktan durum hakkında en ufak bir fikrim dahi yok. Standart prosedürden bahsetmenizi ve beni sakinleştirmek için yanlış bir şeyler söylemenizi istemiyorum," dedi. Gözlerini kısarak bana ve Mercer'a baktı. "Samimi bir cevap istiyorum. Bu durumla ilgili bir açıklamanız var mı?"

Hep beraber benim küçük odama tıkıldık. Dışarıdaki personelin yavaş yavaş odanın çevresine toplandığını ve sirki izlediğini görebiliyordum.

Ellerimi masanın altında birleştirdim. "Açıklamamız yok," diye itiraf ettim.

Belediye başkanı derin bir nefes alarak, "O halde Vernon

Jones haklı. Elimizde kontrolden çıkmış, nefret güdülü cinayetler var. Polis çözemiyor, ama FBI çözebilir."

"Tam da öyle değil," diye cevap verdim.

Gözlerini açarak, "Ne öyle değil? Elinizde bir nefret grubuna ait sembol var, bu Chimera, üç cinayet mahallinden ikisinde görüldü. Savcımız Catchings'lerin kızının hedef olduğunu düşünüyor."

Mercer araya girdi, "Teğmenin söylemeye çalıştığı, bunun sadece bir nefret cinayetleri dizisi olmayabileceği."

Ağzım kurumuştu, yutkundum. "Bence bu iş nefret cinayetleri çılgınlığından daha derin bir iş."

"Daha mı derin, Teğmen Boxer? Elinizdeki hangi veriye dayanarak bu kaniya vardınız?"

Doğrudan Fernandez'e baktım. "Ben, elimizde kişisel bir kan davası olan bir katil olduğunu düşünüyorum. Büyük olasılıkla tek başına."

Belediye başkanının adamı Carr lafa karıştı, "Kan davası mı dedin? Zencilere yönelik kan davası, ama nefret cinayeti değil. Siyah çocuk ve dullara yönelik... ama nefret cinayeti değil?"

"Siyah polislerle karşı," dedim.

Belediye başkanı gözlerini kıstı, "Devam et."

Tasha Catchings ve Estelle Chipman'ın polislerle olan bağlantısını açıkladım. "Daha fazla bağlantı olmalı, ancak henüz bilmiyoruz. Katil bize ipuçlarını bırakırken son derece cimri davranıyor. Nefret cinayetleri işleyen birinin suç mahalline işaret bırakacağını düşünmüyorum. Minibüs, Chipman'ın bodrumundaki çizim, 911 kaseti. Bunların bir nefret cinayet çılgınlığına ait izler olduğunu sanmıyorum. Bu bir kan davası – hesaplı, kişisel."

Belediye başkanı Mercer'a baktı. "Bu düşünceye katılıyor musun Earl?"

Mercer hafifçe gülümsedi, "Şerhler koyarak evet."

Carr, "Ben katılmıyorum. Her şey nefret cinayeti izleri taşıyor," dedi.

Tıkış tıkış odada sessizlik oldu; aniden içerisi sanki 120 dereceymiş gibi hissettim.

Belediye başkanı, "O halde önümde iki seçenek var. Nefret Suçları Kanunu'na göre, madde 4, nefret gruplarını yakın takipte inceleyen FBI'ı arayabilirim."

Mercer öfkeli, "Bir cinayet davasını nasıl soruşturacaklarına dair o heriflerin hiçbir fikri yoktur."

"Ya da teğmene işine devam etmesini, federallere de bu işin içinden çıkabileceğimizi söyleyebilirim," dedi belediye başkanı.

Göz göze geldik. "Akademiye Art Davidson ile birlikte gittik. FBI'ın o katili benden daha fazla yakalamak isteyebileceğini düşünüyor musunuz?"

Belediye başkanı ayağa kalktı ve, "Yakala o halde," dedi. "Durumdan haberdar olmak istiyorum," diye ekledi.

Lorraine kapıyı tıklattığında somurtuyordum. "Böldüğüm için özür dilerim Teğmen, ama acil. Jacobi Vallejo'dan aradı. Önemli bir konuk için mekânı temizliyorlarmış. Mavi Papağan'daki motosikletliyi bulmuşlar.

"Kızılı buldular."

Yaklaşık bir saat sonra, Jacobi ve Cappy içeri girdi. İçeri girerken bir yandan da kızıl saçlı, iriyarı, klasik bir motosikletli kıyafetli adamı içeri itiyorlardı. Adamın elleri arkasından kelepçelenmişti.

Jacobi sırtarak, "Bak geçerken kim sana uğramak istedi," dedi.

Bir polis memuru 1 numaralı sorgu odasını gösterirken, adam aniden kollarını Cappy'nin silahının kabzasına uzattı, bunun üstüne Cappy onu odadaki ahşap bir iskemleye doğru itti, adam iskemleyle birlikte yere kapaklandı.

Cappy gülümseyerek, "Kusura bakma koca adam, seni daha önce uyarmıştım," dedi.

Jacobi adamı benle tanıştırdı, "Richard Earl Evans," dedi. "Kızıl, koca adam, düğ; bu adların hepsi ona ait. Ama seninle tanıştırdırken ayağa kalkıp elini sıkmadığı için kendini aşağılanmış hissetme."

Jacobi sırtarak adamın uzun sabıka kaydını saymaya başladı. "Hırsızlık, çevreye zarar, cinayete teşebbüs, iki kez ruhsatsız silahla yakalanma."

Cappy, "Daha bitmedi," diyerek koca adamın çantasında bulunduğu mariyuana dolu minik torbayı, 10 santimlik el çakısı ve 22 kalibrelik Baretta tabancayı gösterdi.

"Neden burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

Cappy, "Hayır, onu üstünde ruhsatsız silah bulundurmadan getirdik."

Küçük sorgu odasında üçümüz Richard Earl Evans'a bakıyorduk, bu odada sorgu için üç kişi oldukça fazlaydı. Bu sürüngen kendinden emin bir şekilde, pis pis gülümseyerek suratımıza bakıyordu. Her iki kolu da dövmeyle kaplıydı. Siyah bir tişört giymişti; arkasında, "Eğer bu yazıyı okuyabiliyorsanız... Bir fahişe azalmış olmalı!" yazıyordu.

Başımla işaret ettim, Cappy kelepçelerini çıkardı. "Bay Evans, niçin burada olduğunuzu biliyor musunuz?"

Evans salya ve kandan oluşan bir karışımı tükürürken, "Hepiniz boka battınız, sorularınıza cevap vereceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz, Vallejo sizin yetki alanınızda değil," dedi.

Uyuşturucu torbasını havaya kaldırdım. "Noel Baba sanırım sana çok kötü oyuncaklar getirmiş. Ruhsatsız silahlar nedeniyle hâlâ şartlı tahliye kurallarıyla yüz yüzesin. Quentin'deki hapishaneyi çok seveceksin. Orada geçireceğin otuz yıl seni hayli geliştirecek," dedim.

Evans gözlerini açarak, "Bildiğim tek şey, beni bu saçma sapan silah suçlaması için buraya getirmediğiniz. Kapıda Cinayet Masası yazıyordu."

Cappy onaylayarak, "Haklısın koca adam," dedi. Buraya birkaç soruya cevap vermek için getirildin. Ancak bu sorulara vereceğin cevaplar, gelecek otuz yılı nerede geçireceğini belirleyecek."

Motosikletçi, "Defolun gidin! Sizin gibi götlerin benden alabileceği tek cevap bu," diye bağırdı.

Cappy, açılmamış bir soda kutusunun düz kısmıyla adamın elinin üstüne vurdu öfkeyle.

Evans acıyla inledi.

Cappy gayet sakin, "Az önce soda istedin zannetmiştim," dedi.

Kızıl sürüngenin aklında, motosikletiyle Cappy'nin suratı-

nın orta yerinden geçmek istediği düşüncesinin olduğu belliydi.

"Haklısınız Bay Evans, şu anki sabıka kaydınızı incelemek için buraya getirmediğimiz sizi. Aslında o değerli kıçımızın yeniden Vallejo polisinin eline geçmesi an meselesi. Ancak bugün şanslı gününüzdesiniz. Cappy, Bay Evans'a bir soda daha isteyip istemediğini sorun," dedim. Cappy kutuya uzandı, Evans hızla elini masanın üstünden çekti.

Cappy yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kutuyu açtı ve adamın önüne koydu. "Böylesi uygun mu, yoksa size cam bir bardak getireyim mi?" diye sordu.

Ona güven vererek, "Bak, biz de hoş olabiliyoruz. Aslına bakarsan suç dosyanla hiç ilgilenmiyoruz. Yapman gereken birkaç soruya cevap vermek ve sonra evinin yolunu tutmak. Bu arada San Francisco Polis Teşkilatı sana minnettar olacak. Bizi tekrar görmek zorunda kalmayacaksın. Tabii bir seçenek daha var. Senin o kıçını onuncu katta bir odaya birkaç günlüğüne kapatabiliriz, burada olduğunu fark ettikten sonra Vallejo polisine haber veririz. Gelir seni alırlar."

Evans burnunu kaşıdı. "Teklifiniz hâlâ geçerliyse bir soda daha içerim," dedi.

Jacobi, "Kararından dolayı seni kutlarım oğlum," dedi. "Seninle karşılaştığımızdan beri yaptığım ilk doğru hareket bu."

Kızıl saçlı, korkmuş suratlı adamın önüne, Tapınak Şövalyeleri'ne ait siyah - beyaz fotoğrafları birer birer dizdim. "Öğrenmek istediğimiz ilk şey dostlarını nerede bulabileceğimiz?"

Evans sırtıarak baktı. "Tüm olanlar bunun için miydi?"

Jacobi ısrar etti, "Hadi sert çocuk, teğmen sana bir soru sordu."

Tapınak Şövalyeleri'ne ait üç fotoğrafı daha masaya birer birer yerleştirdim.

Evans olumsuz anlamda başını salladı. "Bu adamlarla asla takılmadım."

Masaya koyduğum son fotoğraf onunkiydi.

Cappy 130 kiloluk vücuduyla adamı tişörtünden yakaladı ve oturduğu yerden kaldırdı.

"Dinle bok çukuru, senin yaptıklarınla ilgilenmediğimiz için çok şanslısın. Akıllı ol. Buradan rahatlıkla çık, git. Biz de işimize bakalım."

Evans omuz silkti. "Belki onlarla kısa bir süre takılmışımdır. Ama uzun süre değil. Kulüp yasaklandı. Çok ateşliydiler. Aylardır bu adamları çevrede görmedim. Dağıldılar. Eğer onları bulmak istiyorsanız, Five South'tan başlayabilirsiniz."

İki meslektaşına baktım. Evans'ın dostlarını satıp satmadığı konusunda küçük bir tereddüt yaşasam da, sonunda sorularıma verdiği cevapların doğru olduğu kararına vardım.

"Bir soru daha soracağım," dedim, "ama bu kez daha zor

bir soru olacak.” Chimera işlemeli ceket giyen adamın resmini masanın üstüne koydum. “Bunun anlamı sence nedir?”

Evans burnunu çektii ve, “Bu züppe giyinmekten pek anlamıyor gibi görünüyor,” dedi.

Cappy ona doğru uzandı.

Evans tekrar cevapladı. “Bu bir sembol. Anlamı, o hareketin içinde demek. Bir vatansever.”

“Bir vatansever mi? Bu da ne demek oluyor?” diye sordum.

“Beyaz ırkın savunucusu. Özgür ve düzenli toplumun kendi kendini yönetmesi.” Cappy’ye gülümsedi, “Bu boktan şeylerin hiçbirii benim düşüncemi yansıtmıyor!”

“Bu adam Sun Belt’in de başı mı?” diye sordu Jacobi.

“O mu? Neden? Onun ne yaptığını sanıyorsunuz?”

Cappy tekrar ayağa fırladı. “Yine başladı, sorulara sorularla cevap veriyor!”

Evans yutkunduu. “Bak, bu birader bizimle çok kısa bir süre takıldı. Gerçek adını dahi bilmiyorum. Mac... McMillan... McArthur? Ne yaptı?”

Ne düşündüğümüzü ona söylemekte bir sakınca görmedim. “La Sella Tepeleri’nde olanlar için ne söylenebilir?”

Sonunda kızıl gerçekten korkmuştu. Gözbebekleri büyüdü. Artık yola geliyordu. “Eski arkadaşlarımmın o kiliseyi... Bu adam... Mac mi?”

“Onu nasıl bulabileceğimizi biliyor musun?” dedim.

Evans sırtarak, “Ona sizin bile ulaşmanız çok zor.”

“Dene, bilgi kaynaklarımız bol,” dedim.

“Eminim öyledir ama bu herif öldü. Haziran ayında. Oregon’da, o ve ortağı kendilerini havaya uçurdular. Orospu çocuğu bir yerlerde inek bokundan bombanın nasıl yapıldığını okumuş, denedi.”

Küçük, asfalt otopark, La Sella Tepeleri Kilisesi'nin bitişiğindeydi. Cindy Thomas, park ettikten sonra Mazda'sından çıktı. Midesi guruldadı. Belki de ona, burada ne aradığını bilmediğini söylüyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra, kilisenin büyük, meşe kapısını açtı. Kilise, daha dün koronun huzur veren sesiyle doluydu. Şimdiyse korkutucu derecede sessizdi, sıralar bomboştu. Şapelin içine doğru yürüdü, yan binaya bağlantı koridoruna yöneldi.

Halıyla kaplı koridorun sonu bir dizi ofisin bulunduğu alana açılıyordu. Fotokopi makinesiyle ilgilenen zenci bir kadın ona baktı. Ve, "Ne istemiştiniz, yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Reverend Winslow'u görmek için gelmiştim."

Kadın, "Kendisi bugün ziyaretçi kabul etmiyor," dedi.

Winslow dışarı seslendi. "Tamam Carol, gelsin."

Cindy, Winslow'un ofisine yöneldi. Küçük ve kitaplarla doluydu. Winslow siyah bir tişört ve bej rengi bir pantolon giymişti. Cindy'nin tanıdığı hiçbir papaza benzemiyordu.

Winslow, "Nihayet, tüm bunlardan sonra yine seni burada görebildik," dedi. İlk kez gülümsedi.

Cindy'ye küçük bir kanepeye oturmasını işaret etti, kendisi kırmızı deri bir koltukta oturuyordu. Masanın üstündeki kitabın yanında gözlüğü duruyordu. Cindy içgüdüsel olarak kitabın adına baktı. *Dehayı Artırmayı Başarmanın Yolu*. Cindy'nin hiç de umduğu bir tarz değildi.

Cindy, "Kiliseyi tamir ediyor musunuz?" diye sordu.

"Deniyoruz. Bugün gazetedeki yazınızı okudum. O polisin başına gelenler korkunç. Doğru mu? Tasha'nın olayı diğer iki cinayetle bağlantılı mı?"

Cindy, "Polis öyle zannediyor. Savcılık küçük kızın kasıtlı olarak öldürüldüğünü düşünüyor," diye cevap verdi.

Winslow yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı. "Hiç anlamıyorum. Tasha küçücük bir kızdı. Nasıl bir bağlantı olabilir ki?"

Cindy, Winslow'un gözlerinin içine bakarak, "Aslında Tasha hedef değildi, hedef olan temsil ettiğiydi. Bütün kurbanların San Francisco polisiyle bağlantısı var."

Winslow gözlerini kıstı. "Pekâlâ söyle bakalım, nedir seni buraya bu kadar çabuk getiren? Ruhun acı mı çekiyor? Niçin buradasın?"

Cindy gözlerini indirdi. "Dünkü tören çok heyecan vericiydi. Tüylerim diken diken oldu. Ben uzun zamandır kiliseye gelmiyordum. Sanırım ruhum acı çekiyordu. Sadece bu durumu anlamazdan geliyordum."

Winslow'un bakışları yumuşadı. Cindy ona küçük bir sır vermiş ve onu en zayıf noktasından yakalamıştı. "Hımm, iyi. Heyecanlanmana sevindim."

Cindy gülümsedi. İnanılmaz bir biçimde bu adam onu rahatlatıyordu.

Winslow içten görünüyordu, Cindy ondan çok hoşlanıyordu. Cindy, Winslow ile ilgili bir yazı hazırlamak istiyordu. Bu hikâyenin çok iyi olacağından da emindi.

Aaron Winslow, "Sanırım ne düşündüğünü biliyorum," dedi.

"Peki, bir deneyin bakalım bulabilecek misiniz?"

"Merak ediyorsun. Adam biraz acayip görünüyor. Papaz gibi de görünmüyor. Böyle çalışarak hayatını nasıl geçiriyor?"

Cindy şaşırmıştı, gülümsedi. "İtiraf ederim ki, böyle bir düşünce aklımdan geçti. Siz ve mahalle hakkında bir yazı hazırlamak istiyorum."

Winslow teklifi düşünürken, konuyu Cindy'ye getirdi.

"Neler yapmaktan hoşlanırsın Cindy?"

"Ne mi?..."

"Koskoca San Francisco'da ne yapıyorsun? *Chronicle* gazetesindeki işinden başka ne seni heyecanlandırır? Tutkuların neler?"

Cindy kendi kendini gülümserken buldu. "Hey, soruları ben soracağım. Yazı sizinle ilgili olacak, benimle ilgili değil," dedi. Küçük bir aradan sonra, "Neyse, neyse biraz kendimden söz edeyim. Yoga yapmayı seviyorum. Chestnut Caddesi'ne haftada iki kez derse gidiyorum. Siz hiç yoga yaptınız mı?"

"Hayır, ama her gün meditasyon yapıyorum."

Cindy biraz daha gülümsedi. Aslında neden gülümsediğini de bilmiyordu. "Kadın kitapları kulübüne üyeyim. İki kadın kulübü aslında. Cazdan hoşlanırım."

Winslow'un gözleri ıslıl ıslıl oldu. "Ne tür caz? Ben de cazı çok severim."

Cindy güldü. "İşte şimdi anlaşılmaya başladık. Ne tür cazdan hoşlanıyorsunuz?"

"Yenilikçi. İfade eden. Pinetop Perkins'ten Coltrane'e kadar her şeyden."

Cindy, "Blue Door'u biliyor musunuz? On Geary?" diye sordu.

"Elbette Blue Door'u biliyorum. Cumartesi geceleri, ne zaman Carlos Reyes gelse oraya giderim. Belki bir ara birlikte gideriz. Yazacağın yazının bir parçası olarak tabii. Şimdi hemen cevap vermek zorunda değilsin."

Cindy, "Ö halde hakkınızda yazı yazmama izin veriyorsunuz?" dedi.

“Sana... bu mahalle hakkında bir yazı yazman için izin veriyorum. Bu konuda yardımcı olacağım.”

Yarım saat kadar sonra Cindy arabasında motoru çalıştırmış, vitese geçirmek üzereydi, bu arada Winslow ile aralarında geçen konuşma nedeniyle de son derece şaşkındı. Az önce yaptıklarına inanmıyorum... Lindsay olsa onun kafasına bir şaplak atardı. Şimdiki sorunsu otomobilinin çalışıp çalışmadığıydı.

Motor çalışıyordu. Biraz uğuldama vardı ama yine de çalışıyordu. Elinin üstündeki tüyler diken diken olmuştu.

Başladığı yazının iyi bir öyküsü olacaktı, belki de ödül alacaktı.

Aynı zamanda Tasha Catchings’in papazından da randevu almıştı, onu bir an önce görebilmek için can atıyordu.

Kiliseden arabasıyla uzaklaşırken, belki de ruhum acı içindedir diye düşündü Cindy.

Cumartesi günüydü ve saat yediye geliyordu. Uzun, anlamsız ve stres dolu bir haftanın sonuydu. Üç insan ölmüştü. Birisiyle konuşmaya ihtiyacım vardı, saat sekizde kalktım ve savcılığın bulunduğu yere gittim. Bölge savcısından iki kapı ilerde, köşede Jill'in ofisi vardı.

Bölge savcısının odasının ışıkları yanmıyordu. Hafta sonu olması nedeniyle tüm personel gitmişti. Rahatlamak için Jill'e ihtiyacım vardı. Jill evde olabilirdi. Belki kitaplarını toparlayıp, bebeğin odasını hazırlıyordu.

Ofisine yaklaştığımda, odadan klasik müzik sesi geliyordu. Jill'in kapısı yarı açıktı.

Kapıyı hafifçe vurup içeri girdim. Jill en sevdiği koltuğunda oturuyordu. Dizlerini yukarı çekmişti, masasının üstü evrak doluydu.

"Neden buradasın?" diye sordum.

Ellerini iki yana kaldırarak, bilmiyorum işareti yaptı. Sonra da, "Bu Allah'ın cezası Perrone davası. Pazartesi sabahı kapanış konuşmasını yapacağım," dedi. Jill zorlu bir davanın sonuna gelmişti. Kamuoyu tarafından ilgiyle izlenen davada ihmalkâr bir ev sahibi cinayetle suçlanıyordu. Evin tavanı sekiz yaşındaki çocuğun üstüne düşmüştü.

"Saat yediyi geçiyor ve sen hamilesin Jill," dedim.

"Burada olmamın sorumlusu, savunma avukatı Connie Sperling. Anlaşmaya varmıyor, savaş istiyor," dedi.

“Nasıl bir savaş isterlerse istesinler, senin gibi işi hafifleten birinin bu saatte burada olmaması gerekir.”

Jill müzik setini kapattı ve bacaklarını uzattı. “Her neyse, Steve şehir dışında. Yeni başka haberler var mı? Evde olsaydım emin ol aynı şeyleri yapıyor olacaktım.” Başını sallayarak, “Beni kontrole mi geldin?” diye sordu.

“Kontrole gelmedim, ama belki de kontrol edilmelisin.”

“Aman sen de Lindsay, sadece notlar hazırlıyorum, kilolarca yük taşıdığım yok. İyiyim.” Saatine baktı. “Sen en son ne zaman evine doğru dürüst uğradın?”

“Ben hamile değilim Jill. Tamam tamam, söylev vermeyi bırakıyorum.”

Ofisine göz attım. Stanford kadınlar futbol takımının fotoğrafı, çerçeveli diplomalar, Steve ile Snake Eyes’ta yaptıkları kaya tırmanışları ve koşularından resimler vardı.

“Eğer oturmak istiyorsan buzdolabında bir bira var,” dedi. Buzdolabına yöneldiğimde, o da meyve suyu istedi.

Siyah ceketimi çıkardım, yastıkların üstüne attım. İkimiz de şişelerimizi elimize aldık, birlikte iç çekip, karşılıklı, “Elindeki dava nasıl gidiyor” diye sorduk.

Jill gülerek, “Önce sen,” dedi.

Elimdeki davayı tüm karmaşıklığıyla anlattım. Chimera çizimlerini, Tapınak Şövalyeleri’nin gizlice çekilmiş fotoğraflarını gösterdim. Davidson’a kurulan pusuyla ilgili elimde bir şey olmadığından söz ettim.

Jill yanıma gelip oturdu. “Gerçekten de konuşmak istiyormuşsun Linds. Doğruyu söylemişsin, beni kontrole gelme-mişsin,” dedi.

Suçluluk hissederek gülümsedim ve biramı sehpanın üzerine koydum. “Araştırmamı değişik bir eksene oturtmaya ihtiyacım var Jill,” dedim.

“Tamam, dinliyorum. Bu anlattıkların sadece ikimiz arasında kalacak,” dedi.

Katil ile ilgili teorimi birer birer anlattım. Bence katil pervasız, nefret güdüsüyle hareket eden bir manyak değildi, ama kan davası güden bir katil tablosu çiziyordu.

Jill, "Belki de adamı olduğundan daha fazla büyütüyorsun," dedi. "Elindeki tek veri kurbanların zenci olması."

"Peki neden bu kişileri kurban seçti, Jill? On bir yaşında bir kız? Madalyalı bir polis? Beş yıl önce kocası ölen Estelle Chipman?"

"Bilmiyorum tatlım."

Gülümsedim. Sonra konuşmaya devam ettim. "Jill bana yardım etmene ihtiyacım var. Bu kurbanlar arasında bir bağlantı bulmam lazım. Biliyorum o bağlantı gözümün önünde duruyor. Eski dava dosyalarını elden geçirerek, siyah bir polis memurunun kurbanı olan bir beyaz bulmam lazım. İçgüdülerim beni buna yönlendiriyor. Sanırım bu cinayetlerin çıkış noktası o. İntikamla alakalı bir konu var."

"Bir sonraki kurbanın bir polis memuruyla ilişkisi olmazsa ne olacak? Ne yapacaksın?"

Üzgün olarak ona baktım, "Bana yardım edecek misin?"

"Elbette sana yardım edeceğim." Gülümseyerek, "Bana şüpheli listesini daraltmak için ne kadar çok bilgi verirsen işim o kadar kolaylaşır," dedi.

Olumlu anlamda başımı sallayarak, "Erkek, beyaz. Bir, belki de üç dövmesi var."

Gözlerini açarak, "Biraz daha fazla bilgi gerek," dedi.

Elini tuttum ve hafifçe sıktım. Ona güvenebileceğimi biliyordum. Saatime baktım. Yedi otuz. "Seni rahat bırakayım da işini bitir," dedim.

Kolumu tutarak, "Gitme Lindsay. Burada kal," dedi.

Yüzündeki değişimi görebiliyordum. Bu değişiklik, işi sebebiyle anlattıklarımaya duyduğu ilgiden kaynaklanıyordu.

"Yanlış bir şey var Jill. Doktor sana bir şey söyledi mi?"

Kıvırcık, siyah saçları kulaklarının kenarından kollarına dökülüyordu. Kentin savcılık bürosunun iki numaralı ismi olarak son derece güçlüydü. Ancak nefesinde bir titreme vardı. “İyiyim. Gerçekten, fiziksel olarak iyiyim. Mutlu olmalıyım değil mi? Bir bebeğim olacak. Havalara uçmam gerek.”

Elini tuttum ve, “Ne hissetmen gerekiyorsa onu hissetmelisin Jill,” dedim.

Üzgün, başını salladı. Daha sonra dizlerini göğsüne doğru çekti. “Ben çocukken gece yarısı uyanırdım. Her uyandığımda da dünyanın tümünün uyuduğunu düşünürdüm. Tek uyanık olan bendim. Kendimi son derece kötü hissederdim. Bazen babam yanıma gelir, uyumam için beni ikna etmeye çalışırdı. Aşağıdaki çalışma odasında davalarına hazırlanırdı, yatmaya gitmeden önce mutlaka gelip beni kontrol ederdi. Her zaman bana sağ kolum diye seslenirdi. Tıpkı onunla beraber olduğun gibi hâlâ yapayalnız hissediyorum.”

Bana baktı, gözünden yaşlar akmaya başladı. “Şu halime bak, Steve iki geceliğine şehir dışına gitti, ben bir salağa dönüştüm,” dedi.

Yüzüne hafifçe dokunarak, “Salak olduğunu sanmıyorum,” dedim.

“Bu bebeği kaybedemem Lindsay. Biliyorum sana çok aptalca geliyor ama, ben içimde bir can daha taşıyorum. Nasıl oluyor da kendimi bu kadar yalnız hissediyorum, anlayamıyorum,” dedi.

Ona sımsıkı sarıldım. “Uykum kaçtığı zamanlarda babam asla yanımda olmadı. Bizi terk etmeden önce bile yanımda değildi. Geç saatlere kadar çalışıyordu, sonra da bira içmek için McGoey’nin yerine gidiyordu. Bazen yakalamak zorunda olduğum piçlerin o kadar yakınımda olduklarını hissediyorum ki, onları kesinlikle yakalamak zorundaydım.”

Ocean ve Victoria'nın köşesindeki, yeşil rüzgârlıklı kişi, yanından siyah Lincoln'un içindeki adam yavaş yavaş geçerken, burrito yiyordu. Onlarca haftadır burada beklemişti, bir sonraki avı için haftalardır hazırlanıyordu.

İzlediği adam, Ingleside Tepeleri'ndeki güzel ve mutlu evinde çok uzun süre yaşamıştı. Bir ailesi, Katolik okuluna giden iki kızı vardı, karısı hemşireydi. Simsiyah bir köpeği vardı, arabası kapıya geldiği zaman sevinçle köpeği onu karşılıyordu. Köpeğin adı Bullitt'ti.

Genellikle yedi otuz gibi arabası buralarda olurdu. Haftada birkaç kez arabasından erken iner, yoluna yürüyerek devam ederdi. Arabadan Victoria'da hep aynı noktada inerdi. Kore pazarına uğramayı severdi. Kavun ya da lahana alırken market sahibiyle sohbet ederdi. Kendi insanları arasında yürürken, büyük adam rolü oynardı.

Bazen, Tiny'nin gazete bayiiine giderdi, bir sürü dergi alırdı: *Otomobil ve Sürücüsü*, *PC Dünyası*, *İllüstrasyonlu Spor*. Bir keresinde aldığı dergilerin parasını ödemek için tam arkasında kuyrukta beklemişti.

Pek çok kere onu yakalayabilirdi. Kısa mesafeden harika bir atış.

Ama bu atış için en uygun zaman beklenmeliydi. Göz göze gelmeliydiler. Bu cinayet San Francisco'da her şeyi altüst edebilirdi. Dava uluslararası bir hale gelebilirdi.

Çiseleyen yağmur altında kalbi fırlayacakmış gibi atıyordu, siyah Lincoln yanından geçti.

Bu akşam olmayacak. Derin bir nefes aldı. Bu gece de karına ve küçük köpeğine git... ama... kısa bir süre sonra... Sen çok unutkan oldun, burrito'yu kâğıda sarıp çöpe attı. Sen geçmiş unuttun ama geçmiş seni unutmadı.

Ben her gün geçmişte yaşıyorum.

Siyah Lincoln'ü gözleriyle takip etti. Camları da siyah olan otomobil sola döndü ve Ingleside Tepeleri'ne yöneldi.

Sen benim hayatımı çaldın. Şimdi de ben seninkini alacağım.

Pazar sabahı kendi kendime izin verdim, Martha'yla sahilde koştuk, daha sonra Green Marina'da tai chi yaptım. Öğlen olduğunda kot pantolonumu ve svetsörtümü giymiş olarak masamın başında oturuyordum. Pazartesi günü araştırmanın tıkanıdığı, üzerinde çalışılacak yeni bir noktanın olmadığı belli olacaktı. Basına yaptığımız açıklamalar, sadece onları bizden biraz uzak tutmaya yarıyordu. Her cinayet sonrası yapılan soruşturmalar sadece Chimera'nın bir sonraki cinayetini yaklaşıtıyordu.

Asansörün kapısı açılıp içinden Şef Mercer çıktığında, ben de dosyalardan birkaçını almış Jill'e götürmek için asansöre yönelmiştim. Beni görünce şaşırdı ama memnun da oldu.

"Hadi gel seninle biraz dolaşalım," dedi.

Mercer'ın arabası Sekizinci Cadde'de Adalet Sarayı'nın yan tarafında bekliyordu. Şef gelince şoförü hafif eğildi, Mercer, "Batı Portal'e Sam," dedi.

Batı Portal, orta sınıf insanların yaşadığı mahallelerle kent merkezi arasındaki sınırda bulunuyordu. Mercer'ın beni günün tam ortasında niçin oraya götürdüğünü bilmiyordum.

Yolda Mercer birkaç soru sordu, ama çoğunlukla sessiz kaldı. İçimi bir korku kapladı: Beni bu davadan alacak.

Şoför bizi hayatımda daha önce hiç görmediğim bir caddeye getirdi. Araba, çocuk parkının karşısında, mavi, küçük, Victorya tarzı bir evin önünde durdu. Çocuklar basketbol oynuyorlardı.

Konuya önce ben girdim. “Benimle konuşmak istediğin neydi Şef?”

Mercer bana döndü, “Hiç benzemek istediğin kahramanların var mı Lindsay,” diye sordu.

“Amelia Earhart ya da Margaret Thatcher gibi mi demek istiyorsun?” Başımı iki yana salladım. “Bunlarla büyümedim. Belki Claire Washburn.”

Mercer gülümsedi, “Benim kahramanım Arthur Ashe’ı. Birisi ona AİDS ile başa çıkmanın zor olup olmadığını sormuştu, o da cevap olarak ‘Amerika’da bir siyah olarak yetişmek kadar zor değil’ demişti.”

Yüzündeki ifade bozuldu, “Vernon Jones, belediye başkanına bu davanın esas noktasını gözden kaçırdığımı söylemiş.” Başıyla mavi evi işaret etti. “Şu evi görüyor musun? Annemle babamın evi. Ben orada büyüdüm. Babam bir otomobil tamircisiydi, annem elektrikçinin telefonlarına bakıyordu. Tüm hayatları boyunca beni ve kız kardeşimi okutmak için çalıştılar. Kız kardeşim, Atlanta’da savcı. Ama geldiğimiz yer burası.”

Başımı sallayarak, “Benim babam da polisti,” dedim.

“Biliyorum Lindsay. Bunu sana daha önce hiç söylemedim ama, onu tanıyordum.”

“Onu tanıyor muydun?”

“Evet. Polisliğe birlikte başladık. Merkez dışında devriye olarak. Birkaç kez birlikte göreve bile çıktık. Marty Boxer... Senin baban kendi çevresi için bir efsaneydi Lindsay.”

“Bana onun hakkında bilmediğim şeyler söyle.”

“Pekâlâ... O iyi bir polisti. Gerçekten de Allah’ın cezası iyi bir polis. Pek çoğumuz onu örnek alırdık.”

“Gitmeden önce.”

Mercer bana baktı. “Lindsay artık sen de biliyorsun, polislerin hayatı her zaman yolunda gitmiyor. Bazen diğer insanların anlayamadığı seçimler yapmak zorunda kalıyoruz.”

Başımı salladım. "Onunla yirmi iki yıldır konuşmadım."

Mercer gözlerimin içine baktı, "Bir baba ya da koca olarak nasıl bir insan olduğu konusunda konuşamam, ama bir insan veya en azından bir polis olarak hakkındaki gerçekleri bilirsen, yeni bilgiler ışığında onu tekrar yargılama şansın olabilir."

"Bana gelip asla bilgi vermedi," dedim.

Mercer, "Çok üzgünüm. Sana Marty Boxer hakkında bazı şeyler söyleyeceğim, ama daha sonra."

"Bana ne söyleyeceksin? Ne zaman?"

Hiç cevap vermeden otomobiline yöneldi, şoförüne Adalet Sarayı'na döneceğimizi söyledi. Bana döndü, "Chimera'yı bulduğun zaman."

O gece ilerleyen saatlerde Şef Mercer'ın otomobili gece trafiğinde evine doğru ilerlemeye başladı. Arka koltuktan Mercer şoförü ile konuştu. "Neden arabadan burada inmiyorum Sam?"

Şefin şoförü Sam Mendez dikiz aynasından ona baktı. "Merkezin emirlerine göre, gerekli olmadıkça arabadan inmeniz gerekiyor."

Mercer arabadan inmekte kararlıydı. "Burada beş blokluک daire içindeki polis sayısı, merkezdekinden kat be kat fazla." Genellikle denizde iki sahil koruma botu ve yakın çevrede bir devriye bulunuyordu. Ayrıca şefin evinin kapısının önünde de bir polis aracı bekliyordu.

Otomobil yavaşladı ve durdu. Mercer kapıyı açtı ve ağır vücudunu dışarı çıkardı. "Yarın beni evden alırsın Sam. İyi akşamlar."

Otomobili giderken Mercer'ın bir elinde ağır evrak çantası vardı; diğer eliyle açık kahverengi rüzgârlığını omzuna attı. Büyük bir rahatlık ve özgürlük hissetti. İş sonrası arada bir yaptığı bu mini yürüyüşler kendini özgür hissettiği ender anlardı.

Kim'in marketine uğradı. Oradan bir sepet çilek ve erik aldı. Daha sonra karşı taraftaki şarap dükkânına uğramayı düşündü, vazgeçti.

Yolda yürürken saatine baktı ve eve yöneldi. Cerritos'taki

iki taş sütun, okyanusla Ingleside Tepeleri'ni birbirinden ayırıyordu. Trafik arkasında kaybolmuştu.

Taylor'lara ait taş evin önünden geçti. Çitin arkasından hafif bir ses işitti. "Pardon, pardon, Şef?..."

Mercer durdu. Kalbi hızla atmaya başlamıştı.

"Utanma. Yıllardır seni görmüyorum," dedi ses ve devam etti, "büyük bir olasılıkla beni hatırlamazsın."

Kahrolası, ne oluyordu?

Uzun boylu, bol kaslı bir adam çitin arkasından çıktı. Yüzünde küstah bir gülümseme, üstündeyse yeşil bir rüzgârlık vardı.

Mercer bu yüzü nereden hatırladığını bilmiyordu, ama belli belirsiz bir şeyler hatırlıyordu. Birden her şey netleşti. Aniden her şeyi anladı ve derin bir nefes verdi.

Adam, "Ne kadar büyük bir onur bu senin için," dedi.

Silahı vardı, gümüş ve ağırdı. Mercer'in göğsüne doğrultulmuştu. Mercer bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Onu yumruklamalı ve bir şekilde silahını almalıydı. Tekrar sokaklarda dolaşan bir polis gibi hareket etmesi gerekiyordu.

"Yüzümü görmeni istedim. Niçin öldüğünü bilmeni istedim."

"Yapma bunu. Her yer polis kaynıyor."

"Çok iyi. Bu benim için durumu daha da iyi hale getirir. Korkma şef, gittiğin yerde bir sürü arkadaşın seni bekliyor."

İlk kurşun göğsüne girdi, dizlerinin üstüne düştü. Mercer bağırarak istedi. Parks ya da Vasquez acaba evinin önünde miydi? Sadece birkaç yüz metre uzakta olmalıydılar. Ancak sesi göğsünde düğümlendi. Aman Tanrım, lütfen beni koru.

İkinci kurşun gırtlakını deldi. Ayakta olup olmadığını dahi bilmiyordu. Katili yıkmak istiyordu. Bu piç kurusunu mahvetmeliydi. Ancak bacaklarını hissedemiyordu.

Silahlı adam şu anda üstüne eğilmişti. Orospu çocuğu hâlâ

onunla konuşuyordu, ancak Mercer ne dediğini anlayamıyordu. Adamın yüzü gözlerinin önünden giderek kayboluyordu. O anda bir isim şimşek gibi beyinde çaktı. İmkânsız gibi geldi önce. Adamın nefesi kulağına gelirken Mercer ismi iki kez tekrarladı.

Katil, “Doğru,” dedi ve silahı yüzüne doğrulttu. “Olayı çözdün. Chimera’nın kim olduğunu buldun. Kutlarım.”

Bir sonraki turuncu patlama yüzüne doğru gelirken, Mercer gözlerini kapaması gerektiğini düşündü.

Haberi duyduğum zaman ne yaptığımı hiçbir zaman unutmayacağım. Evdeydim, bir paket makarna haşlıyordum. McLachlan'ın "Adia" CD'si çalıyordu.

Claire yemeğe geliyordu. Kuşkonmazlı ve limon soslu ünlü makarnamdan yemesi için onu ikna etmiştim. Aslında ikna değildi, yalvarmıştım. Dava dışında bir konudan bahsetmek istiyordum. Çocuklar, yoga, Kaliforniya Senatosu'ndaki çekişmeler, spor...

Asla unutmayacağım... Martha San Francisco devlerinin maskotu olan başsız ayı ile oynuyordu. Ben fesleğen doğruyor ve makarnayı kontrol ediyordum. Tasha Catchings ve Art Davidson isimleri zihnimden çıkmıştı. Şükürler olsun.

Telefon çaldı. Bencilce, inşallah Claire değildir, ille dışarıda yiyelim diye tutturmaz umarım diye düşündüm.

Ahizeyi kaldırdım ve başımla omzum arasına sıkıştırarak konuşmaya başladım.

"Alo..."

Sam Ryan'dı. Bizim bölümün şef dedektiflerindendi. Ryan benim yönetimim altındaki bir dizi insandan biriydi, amir konumundaydı. Sesinden çok kötü bir şey olduğunu anlamıştım.

Vücudum hissizleşti. Sanki biri içime girmiş, bir eliyle göğsümü bir eliyle de kalbimi sıkıştırıyordu. Ryan konuşurken onu dinledim. Yakın menzilden üç atış... Evinden sadece bir-

kaç yüz metre uzaktaymış. Aman Tanrım... Mercer...

"O şimdi nerede Sam?"

"Moffitt'te. Acilde. Yaşama savaşı veriyor."

"Hemen geliyorum."

"Lindsay yapabileceğin hiçbir şey yok. Ortada olmaman daha iyi."

Kapı zili çaldı. Koşarak kapıyı açtım.

Claire, "Merhaba," dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Birden yüzümün rengini fark etti.
"Ne oldu?"

Gözlerim yaş içindeydi. "Claire... bu kez de Şef Mercer'ı vurmuş."

Basamaklardan koşarcasına indik, Claire'in Pathfinder'ına atladığımız gibi Parnassus Tepeleri'nden hızla Potrero'dan Kaliforniya Medical Center'a gittik. Yol boyunca kalbim çılgın gibi, ama aynı zamanda da umutla attı.

Telefon geldikten on dakika sonra Claire otomobilini hastanenin girişindeki yasak alana park ediyordu.

Claire kendi kimliğini göstererek, danışmaya şefin son halini sordu. Hemşire endişeyle yüzümüze baktı. Ben Sam Ryan'ın yanına gittim, "Son durum nedir?"

Başını iki yana salladı. "Şu anda ameliyatta. Eğer üç kurşun yarası alıp da yaşayabilecek biri varsa o da Mercer'dır," dedi.

Cep telefonumdan Mercer'ın vurulduğu yerde bulunan Lorraine Stafford'u aradım. "Burada herkes delirmiş durumda," dedi. "İçişlerinden ve kriz ajansından birtakım adamlar burada. Ayrıca kahrolası basın da hiç gecikmeden geldi. Mercer'ı bulan polisle konuşma olanağım olmadı."

"Kimsenin ortalıkta delilleri karıştırmasına izin verme, mümkün olduğunca çabuk orada olacağım," dedim.

Claire acil servisten çıktı. Yüzü sararmıştı.

"Az önce yaralarını açtılar. İyi görünmüyor. Beyin zarı delinmiş. Çok kan kaybetmiş. Aldığı her nefes, bir mucize olacak."

"Claire, yanına gidip kendisiyle konuşmam lazım."

Başını olumsuz anlamda salladı, "Lindsay şu anda yarı ölü gibi, zaten anestezi altında."

Birden içimi, çözemediğim her ölümün sebebinin Mercer olduğu hissi kapladı. Nedeni o biliyordu, eğer ölürse, gerçek de onunla birlikte yok olacaktı. "Oraya gidiyorum."

Acil servisin kapısını ittim, ama Claire beni tuttu. Gözlerine baktığımda, içimdeki son umut da söndü. Her zaman için Mercer'la savaşıyordum. Hep bir şeyler kanıtlamak zorunda olduğum bir insandı, tekrar tekrar kendimi kanıtlama ihtiyacı hissettim. Sonunda bana inandı. Garip bir şekilde sanki babamı kaybediyormuş gibi hissettim.

Bir dakika kadar sonra yeşiller giymiş bir doktor geldi, eldivenlerini çıkardı. Belediye başkanının adamlarından birine bir şey söyledi, daha sonra Savcı Yardımcısı Anthony Tracchio ile konuştu.

Tracchio, "Şef öldü," dedi.

Herkes birbirine boş gözlerle baktı. Claire bana sarıldı.

Omuzlarını sımsıkı tutarak, "Buna daha fazla katlanabilir miyim, bilmiyorum," dedim.

"Evet, katlanabilirsin," dedi. Tekrar acil servise dönmek üzere olan Mercer'ın doktorunu yakaladım. Kendimi tanıttım. "Buraya getirildiğinde bir şey söyledi mi?"

Doktor dudak büktü. "Bir süre şuuru açık kaldı, konuşmaya çalıştı ama söyledikleri anlamsız şeylerdi. Sadece reflekti. Zaten buraya getirildiğinde yaşam destek birimine bağlanmıştı."

"Beyni hâlâ işliyordu değil mi Doktor?" Mercer katilin yüzünü biliyordu. Üç kez yakın mesafeden ona ateş etmişti. Mercer'ın çok önemli bir şey söylediğine emindim. "Hatırladığınız bir şey var mı?"

Yorgun gözleriyle etrafa baktı. "Üzgünüm Teğmen. Hayatını kurtarmaya çalışıyorduk. Ambulans doktorlarına sorarsanız size yardımcı olabilirler."

İçeri gitti. Acil kapısının camından Eunice Mercer ve kızlarından birini gördüm. Birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı.

İçim ikiye ayrılıyormuş gibi hissettim, midem bulanıyordu.

Tuvalete koştum. Lavaboya eğildim yüzüme soğuk su vurdum. "Kahretsin, kahretsin!"

Biraz kendime geldiğimde, aynaya baktım. Gözlerim kızarmış, çevreleri morarmıştı, sesler beynimin içinde uğulduyordu.

Dört cinayet... Dört zenci polis.

Lorraine Stafford beni Cerritos'ta taş kapının yan tarafında karşıladı. "Şef evine gitmek üzere yoldaymış. Buradan birkaç blok ötede oturuyor. Tanık yok, ama şoförü ileride duruyor."

Mercer'ın bulunduğu noktaya gittim.

Charlie Clapper'ın takımı şimdiden etrafı fırçalamıştı. Sessiz, sakın, işyerlerinden uzakta bir semtti. Kaldırımın kenarında yüksek bir çit uzanıyordu. Bu çit katilin görünmesini engelliyordu. Mercer'ın son dakikalarından artakalan birkaç plastik torba, dergi ve meyvelerdi. Hepsi sağa sola saçılmıştı.

"Evinin önünde bir polis arabası beklemiyor muydu?" diye sordum.

Lorraine başıyla, ağaçlara dayanmış üniformalı bir memuru işaret etti. "Sesi duyar duymaz gelmiş, ama o arada katil kaçmış, Mercer da yerdeymiş."

Katilin burada Mercer'ı beklediği açık. Mercer gelene kadar çitin arkasında beklemiş. Şefin buradan geçeceğini biliyor olmalı, tıpkı Davidson'ın oraya gideceğini bildiği gibi.

Karşıdan Jacobi ve Cappy'nin geldiklerini gördüm. Onları görmek beni rahatlatmıştı.

Kendi kendime fısıldayarak, "Geldiğiniz için teşekkürler," dedim.

Jacobi yanıma geldiğinde tamamıyla umulmadık bir hareket yaptı. Omuzlarımdan tuttu, gözlerimin içine şefkatle bak-

tı. "Bu iş giderek büyüyor Lindsay. Bir şeye ihtiyacın varsa, yapabileceğimiz bir şey varsa, ne zaman istersen konuşuruz. Biliyorsun her zaman senin yanındayız."

Lorraine ile Chin'e döndüm. "Burada işiniz bitti mi?"

Chin, "Katilin kaçış yolunu kontrol etmek istiyorum," dedi. "Eğer arabasını bir yerlere park ettiyse, birileri görmüş olmalı. Belki de yürüyerek uzaklaştığını gören olmuştur."

"Allah'ın cezası şef," diye söylendi Jacobi, "Her zaman bu adamın cenaze töreninin bir basın toplantısına döneceğini düşünmüştüm."

Cappy iç çekerek, "Teğmen biz bu olanları hâlâ nefret cinayetleri olarak mı sınıflandırıyoruz?"

"Sizi bilmem ama, ben bu piç kurusundan oldukça fazla nefret ediyorum," dedim.

Jacobi tek bir konuda haklıydı. Ertesi sabah işe gittiğimde her şey değişmişti. Ülkedeki her bir medya kuruluşundan gazeteci Adalet Sarayı'nın merdivenlerindeydi. Kimisi kamerasını kuruyordu, kimisi de art arda görüşme talebiyle geliyordu. Anthony Tracchio vekaleten şef olmuştu. Mercer'in sağ koluydu. Ancak hiç bu kadar üst rütbede çalışmamıştı. Chimera davasında artık ona bilgi veriyordum. Tracchio beni dışarıya asla bilgi sızdırmamam konusunda ciddi bir biçimde uyardı. "Basınla asla görüşmeyeceksin. Tüm açıklamaları ben yapacağım."

Mercer cinayetini çözmek için birleşik bir güç oluşturulmuştu. Yukarıya, odama çıkana kadar "birleşik" in ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamıştım.

Odama girdiğimde, iki tane takım elbiseli FBI ajanı beni bekliyordu. Ayakkabıları cilalı, sarı kravat takmış ve zenci olanının adı Ruddy'di ve ekibin başı o gibi görünüyordu. Diğer ajan Hull ise tipik, her işe burnunu sokan bir adamdı.

Ruddy'nin ağzından çıkan ilk sözler, gelin ve damat davasını çözen müfettişle çalışmanın ne kadar güzel olduğuydu. İkinci cümledeyse hemen Chimera davasına ait dosyaların tamamını istedi. Tasha. Davidson. Mercer'dan önce elimizde her ne varsa.

Onlar gittikten on saniye sonra yeni patronumu aradım. "Artık birleşik demekle neyi kastettiğini gayet iyi biliyorum," dedim.

“Kamu görevlilerine karşı işlenen suçları federal saldırıdır Teğmen. Yapabileceğim fazla bir şey yok,” dedi Tracchio.

“Mercer bana bu suçun bir kent suçu olduğunu söylemişti, Şef. Bu nedenle kent polislerinin bu işi çözmesi gerekiyor.”

Tracchio beni bunalıma sokacak cevabı verdi, “Üzgünüm, artık değil.”

O gün öğleden sonra, Ingleside Tepeleri'ne, Şef Mercer'ın karısıyla görüşmek için gittim. Bu görüşmeyi bizzat yapmam gerektiğine karar verdim. Şefin evinin çevresi uzun bir dizi araçla dolmuştu. Kapıyı bir akrabası açtı ve Bayan Mercer'ın ailesiyle birlikte yukarıda olduğunu söyledi.

Oturma odasına geçtim, aralarında tanıdık biri var mı diye içeridekilerin yüzüne baktım. Birkaç dakika sonra Eunice Mercer aşağıya geldi. Yanında hoş görünümlü, orta yaşlı bir hanım vardı. Tanıştıktan sonra bu hanımın Bayan Mercer'ın kız kardeşi olduğunu anladım.

Elini sıkarken, "Üzgünüm, olanlara bir türlü inanamıyorum," dedim.

"Biliyorum," diye fısıldadı Bayan Mercer.

"Çok zor olduğunu biliyorum, ama size birkaç soru sormak zorundayım," diyebildim sonunda.

Başıyla kız kardeşine konukların yanına gitmesini söyledi. Eunice Mercer beni ayrı bir odaya aldı.

Ona, pek çok kurbanın yakınlarına sorduklarıma benzer sorular sordum. Son zamanlarda kocanızı tehdit eden biri var mıydı? Eve sessiz telefonlar geliyor muydu? Geceleri evinizin çevresinde şüpheli kişiler gördünüz mü?

Başını olumsuz anlamda salladı. "Earl, şehirde yaşadığını hissettiği ender yerlerden birinin burası olduğunu söylerdi."

Konuyu değiştirdim. Bu son hafta öncesine kadar Art Davidson adını duymuş muydunuz?"

Eunice Mercer'in yüzü sarardı. "Earl'ün diğerlerini öldüren kişi tarafından öldürüldüğünü düşünüyorsunuz?"

Elini tuttum. "Sanırım tüm cinayetleri aynı kişi işledi."

Alnını ovdu. "Lindsay, şu anda bana hiçbir şey anlamlı görünmüyor. Earl'ün cinayeti. Şu kitap."

"Kitap mı?" diye sordum.

"Evet, Earl daima otomobil dergileri okurdu. Emekliliğiyle ilgili hep aynı hayali kurardı. Kuzeninin garajında duran eski otomobil... Onun kaportasını tamamen değiştireceğini söylerdi. Ama o dergi, cebine sokuşturduğu..."

"Hangi dergi?" Onu biraz zorluyordum.

"Genç bir doktor hastanede bana cüzdanı ve anahtarlarıyla birlikte verdi. Böyle şeylere ilgi duyduğunu hiç bilmiyordum. Şu eski mitolojik öyküler..."

Kalbim aniden hızla çarpmaya başladı. "Ne hakkında konuştuğunu bana gösterebilir misin?"

"Elbette," dedi Eunice Mercer. "İşte burada." Gitti ve bir dakika içinde geri geldi. Bana her okul çocuğunun okuduğu, fotokopi bir kitap verdi. Mitoloji, yazar Edith Hamilton.

Sayfaların kenarları kıvrılmış, eski bir kopyaydı ve binlerce kez okunmuş gibiydi. Sayfaları çevirdim ama dikkatimi çeken bir şey görmedim.

İçindekilere baktım. En sonunda gördüm. 141'inci sayfanın alt kısmında. Bellerophon Chimera'yı öldürür.

Bellerophon... Billy Reffon.

Kalbim hızla çarpıyordu. Art Davidson için 911'i aradığında bu adı kullanmıştı. Adını Billy Reffon olarak vermişti.

141. sayfayı açtım. Oradaydı. Bir illüstrasyon vardı. Keçi vücudundaki bir aslan kükrüyordu. Sürüngen kuyruğu vardı.

Chimera.

Orospu çocuğu bize şefi öldürdüğünü söylüyordu.

İçimde bir şüphe uyandı. Bu sayfada bir şey daha vardı.

Sert köşeli bir yazı, birkaç sözcük, illüstrasyonun üstüne mürekkeple yazılmıştı:

Devamı var... adalet yerini bulacak.

Mercer'ın evinden ayrılırken ter içinde kalmıştım, gerçeği öğrenmek beni tedirgin etmişti.

Tüm hislerim doğruydu. Bunlar rastgele, ırkçı nefret cinayetleri değildi. Bu adam soğukkanlı ve hesaplıydı. Beyaz minibus ya da verdiği Billy Reffon adıyla bizimle alay ediyordu.

Sonunda kendi kendime siktir et dedim. Kızları aradım. Bunu daha fazla tek başıma kaldıramayacaktım. Kentin hukuk alanındaki en zeki üç kişisiydiler. Ve bu piç kurusu bana cinayet işlemeye devam edeceğini söylüyordu. Susie'nin orada toplandık.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedim.

Claire, "O nedenle buradayız. Sen ara, biz koşa koşa geliriz," dedi.

Cindy beni kızdırmak için, "Sonunda bizsiz bir hiç olduğunu anladı," dedi.

Televizyonda basketbol maçı vardı. Ama biz köşedeki masamızda, kendi dünyamızdaydık. Tekrar hep beraber olmak çok güzeldi.

"Mercer'ın gitmesiyle her şey birbirine girdi. FBI geldi. İşin başında kim olduğunu dahi tam olarak bilmiyorum. Bildiğim tek şey, ne kadar çok beklersek o kadar çok kişi ölecek."

Alkolsüz birasından içerken Jill, "Bu kez bazı kurallar koymak zorundayız," dedi. "Bu bir oyun değil. Bu bir dava ve tüm kuralları çiğniyorum. Bölge savcılığının elindeki kanıtları

kişisel olarak kullanıyorum. Eğer bu yaptığım duyulursa, bundan sonraki görevim onuncu katta yatmak olur.”

Hepimiz güldük. Onuncu katta gözaltında tutulan suçlular kalıyordu.

“Tamam. Benim için de aynı durum geçerli. Elimize ne tür bir bilgi gelirse gelsin, özel birliğimize ileteceğiz.”

Haşarı bir çocuk gibi gülümseyerek Cindy, “Abartma. Sana yardım etmek için buradayız. Bu işi çözerek, bazı saçma sapan bürokratların terfi almaları için koşturmayacağız,” dedi.

Jill, “Yine birlikteyiz, çok mutluyum.”

Claire, “Bu işin bizi aşabileceğini hiç düşünmedin mi?” diye sordu.

Kızların yüzlerine birer birer baktım. Kadınların Cinayet Kulübü. Bir yanım çok heyecanlıydı, ama diğer yanım endişe içindeydi. Dört insan ölmüştü, bunlardan biri de kentin en kıdemli polisiydi. Katil her yerde ve istediği zaman istediğini yapabileceğini bize göstermişti.

“Her cinayette seçilen kurbanlar biraz daha üst kademeye çıkıyor,” dedim. Onlara elimdeki en son bilgileri verdim ve Mercer’ın cebinden çıkan kitabı gösterdim. “Katil, ırkçı nefret cinayeti işliyormuş süsü verme ihtiyacı duymuyor artık. Tamam ama neden?”

Claire, o öğleden sonra Şef Mercer’a yaptığı otopsinin ayrıntılarını anlattı. Yakın mesafeden üç kez 38’lik bir tabancayla vurulmuştu. Mercer son kurşunu yediğinde zaten ölmüş. Benim düşüncem her bir kurşunun belli hesaplarla sıkıldığı, katil onu yavaş yavaş öldürmek istemiş. Belki de bu arada konuşuyorlarmış. Büyük bir olasılıkla Mercer bu adamı tanıyor-muş.”

Jill araya girdi, “Herhalde bu polislerin birbirleriyle bir biçimde bağlantısı olup olmadığına bakmışsındır. Değil mi Lindsay Boxer?”

"Elbette baktım. Birbirleriyle karşılaştıklarına dair bir kayıt bulamadım. İş yaşamlarında yolları hiç kesişmemiş. Tasha Catchings'in dayısı diğer memurlardan yirmi yaş daha genç. Onları bir araya getirecek bir şey bulamadık."

Cindy, "Bazı insanlar polislerden nefret eder. Aslında pek çok insan nefret eder," dedi.

"Bağlantıyı kuramıyorum. Irkçı nefret cinayeti görünümünde başladı her şey. Katil cinayetleri belli bir tarzda görmemizi sağladı. Onun bıraktığı ipuçlarını ve Chimera'yı bulmamızı istedi. Onun Allah'ın cezası sembolünü."

Jill, "Eğer bu kişisel bir kan davasıysa, bunu bazı organize gruplarla ilişkilendirmek pek akılcı görünmüyor," dedi.

"Eğer birisine tuzak kurmuyorsa haklısın," dedim.

Cindy, "Ya da Chimera'nın herhangi bir nefret grubuyla alakası bulunmuyor. Belki de bu kitapla bize başka bir şey olduğunu anlatmaya çalışıyor."

Hepimiz ona baktık. "Görüşlerini bekliyoruz Einstein."

Boş boş baktı, daha sonra hafifçe başını sallayarak. "sadece yüksek sesle düşünüyordum," dedi.

Jill, siyah bir memur tarafından dövülen ya da yaralanan beyaz adamların bulunduğu tüm dosyalara bakacağını söyledi. Herhangi bir intikam katilin zihnini bize açıklayabilir. Cindy de aynısını *Chronicle*'da yapacaktı.

Uzun bir gün olmuştu. Yorulmuştum. Sabah yedi buçukta toplantım vardı. Arkadaşlarımla gözlerine birer birer baktım. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Jill, "Bu adamın işini seninle birlikte bitireceğiz. Chimera'yı ele geçireceğiz," dedi.

Claire, "Bunu yapmak zorundayız. Böylelikle bundan sonra hesabı sana ödetebiliriz," dedi.

Sonraki birkaç dakika, bir sonraki gün ne yapacağımızı ve ne zaman bir araya geleceğimizi konuştuk. Dağılmaya başla-

dık. Jill ve Claire'in otomobilleri otoparktaydı. Cindy bana yakın oturduğu için, eve benimle gitmek isteyip istemediğini sordum.

Gülümseyerek, "Aslına bakarsan bir randevum var," dedi.

Claire ılıık ılıa, "Bu çok iyi bir haber. Şimdiki kurban kim? Onu ne zaman tanıyacağız?" diye sordu.

"Eğer olgun ve kibar davranacaksanız, liseli kızlar gibi hareket etmeyecekseniz Şimdi tanışabilirsiniz. Beni kapının önünden alacak," dedi.

Ben de bir kahkaha attım. "Mel Gibson ya da Russel Crowe ile karşılaşabiliriz, bunu bu gece kalbim kaldırmaz," dedim.

Ön kapıyı iterken, Cindy yavaşça koluma dokundu, "Tatlım biraz yavaş hareket et," dedi.

Hepimiz dışarıda bekleyeni gördük. Őaşırdık ve de ben duvara çarpmış gibi oldum.

Dışarıdaki seksi, yakışıklı ve de son derece şık bir biçimde giyinmiş olan Aaron Winslow'du.

İnanamamıştım. Orada öyle aptal aptal durdum. Önce Cindy'ye baktım, daha sonra da Winslow'a, şaşkınlığım kendini gülümsemeye bıraktı.

Winslow başıyla selam vererek, "Teğmen," dedi, böylelikle sıkıntılı havayı dağıttı. "Cindy arkadaşlarıyla buluşacağını söylediğinde, burada sizinle karşılaşmayı ummuyordum," dedi.

"Ben de," diye cevap vererek saçmaladım.

Cindy bize, "Blue Door'a gidiyoruz. Pinetop Perkins kentteymiş," dedi.

Claire, "Harika."

Jill ona katılarak, "Çok iyi," dedi.

Aaron Winslow, "Bize katılmak isteyen var mı?" diye sordu. "Eğer daha önce duymadınızsa ben söyleyeyim, Memphis Blues gibisi yoktur," dedi.

Claire, "Yarın saat sekizde ofiste olmam lazım. İkiniz gidin," dedi.

Claire, Jill ve ben ağızlarımız açık onların köşeyi dönmelerini izledik. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Aslında o kadar da önemli bir randevu değildi, sadece birlikte biraz müzik dinleyeceklerdi.

Jill, "Tamam bana rüya görmediğimi söyleyin," dedi.

Claire, "Rüya görmüyordun kızım. Sadece Cindy'nin neye bulaştığını bildiğini umuyorum," diye cevap verdi.

Başımı sallayarak, "Umarım Winslow neye bulaştığını biliyordur," dedim.

Arabamla Brannan'a doğru döndüm ve Claire'e hoşça kal diyerek el salladım. Dönerken beyaz bir Toyota'nın arkamdan geldiğini fark ettim.

Birdenbire az önce ne yaptığının farkına vardım. Kızları son derece tehlikeli bir davanın içine sokmuştum. Belediye başkanı ve üstüm olan memurdan aldığım bilgileri kimseyle paylaşmama emrini de çiğnemiştım. Bu kez arkamda beni destekleyecek ne Roth ne de Mercer vardı.

İçinde iki genç kız bulunan Mazda tam arkamdaydı. Yedinci Cadde'de ışıklarda durduk. Şoför bayağı bir süredir cep telefonuyla konuşuyordu, yanındakiyse radyodaki bir şarkıya eşlik ediyordu.

Onları gözümle takip ettim. Dokuzuncu Cadde'den saptılar. Mavi bir minibüs Mazda'nın yerini aldı.

Potrero'ya 101. alt geçitten gittim, güneye döndüm. Mavi minibüs de döndü.

Aynı beyaz Toyota'yı tekrar gördüm.

Devam ettim. Gümüş rengi bir BMW beni sollayarak geçti. Onun arkasında bir otobüs vardı. Bu gizemli aracın arkamda olup olmadığını kontrol ettim.

Kendi kendime, biraz gergin olduğun için kim sana ne diyebilir ki? Neler olduğu belli. Kaç gündür gazetelerde resmin yer alıyor, dedim.

Her zamanki gibi Connecticut'tan Potrero Tepesi'ne çıktım. Karşı komşum Bayan Taylor'ın Martha'yı yürüyüşe çıkarmış olduğunu ümit ediyordum. Yirminci Cadde'de bulunan Edy'nin marketine uğramayı düşünüyordum.

Dikiz aynasından baktığımda, iki blok arkamda Toyota'nın yeniden görüş alanıma girdiğini gördüm.

Bu orospu çocuğu ya benimle aynı binada yaşıyor ya da
beni takip ediyordu.

Bu Chimera olmalıydı.

Kalbim çılgınca çarpıyordu. Ensemdeki tüm tüyler diken diken olmuştu. Dikiz aynasından baktım ve plaka numarasını aklımda tutmaya çalıştım: Kaliforniya... PCV 182. Ancak arabayı kimin kullandığını göremiyordum. Bu delilikti... ama hayal görmediğime emindim.

Oturduğum binanın önündeki otoparkta boş bulduğum bir yere park ettim. Yirminci Cadde'nin köşesinden Toyota'nın burnunu görene kadar bekledim. Araba son yokuşu da çıktı. Kanım donmuştu.

Piç kurusunun beni evime kadar takip etmesine izin vermiştim.

Silahımı çıkardım. Emniyetinin açık olup olmadığına baktım. Sakin olmaya çalıştım. Bu götü yere devireceksin. Chime-ra'yı yakalamak üzeresin.

Eğildim, seçeneklerimi gözden geçirdim. Bir devriye çağırırsam bir dakika içinde burada olabilirdi. Ama beni takip edenin kim olduğunu bilmek zorundaydım. Polis arabasının varlığı onu korkutabilirdi.

Kalbim çılgınca çarpıyordu. Arabamdan indim. Geceye karıştım. Şimdi ne olacaktı?

Bizim binanın birinci katında siyah bir kapı vardı, bu kapı terasımın altına açılıyordu. Oradan evin çevresini dönebilir ve otopark yanındaki yokuşun tepesine ulaşabilirdim. Eğer piç kuruşu hâlâ buradaysa onu arkadan kısıkıvrak yakalayarak, sürpriz yapabilirdim.

Kapıya ulaştığımda Toyota'nın caddeden yavaşça süzüldüğünü gördüm. Sürücüyü görmek için tüm dikkatimi topladım ama içerideki lambalar yanmıyordu.

Kapıdan geçtim. Evlerin arkasından koşup yokuşun tepesindeki çıkmaz sokağa ulaştım. Oradan geri binaların gölgesinden, karşı kaldırımdan ilerledim.

Arkasından... Toyota benim binanın önüne park etti. Işıkları kapalıydı.

Ön koltukta oturan adam sigara içiyordu.

Horda Accod'un arkasından dolaştım. Silahımı sımsıkı tuttum. Tam da istediğin buydu Lindsay...

Chimera'yı arabada yakalayabilir miydim? Otomobilin kapıları kilitliyse ne olacaktı?

Aniden arabanın kapısının açıldığını gördüm, ışıklar yandı. Piç kurusu çıktıktan sonra bana yüzünü döndü.

Üstünde siyah bir yağmurluk ve başında bir şapka vardı. Evime yöneldi. Benim evime.

Daha sonra caddeyi geçti. Korkmuyordu.

Yatır onu yere. Şimdi. Piç kurusu benim için geldi. Beni Mercer'in kitabıyla tehdit etmişti. Beni saklayan araba dizisinden uzaklaştım.

Kalbim son sürat ve gümbürtüyle atıyordu, aniden dönecek diye ödüm kopuyordu. Şimdi. Yap! Yakaladın onu!

Yaklaştım, silahım elimde sımsıkı duruyordu. Öbür elimle boğazına sarıldım, bacağına tekmeledim.

Yere yığıldı, yüzüstü düştü. Onu oraya çiviledim. Silahımı arkadan boynuna bastırdım.

"Polis, seni bok çukuru! Eller havaya!"

Acı dolu bir inleme yükseldi. Kollarını açtı. Bu Chimera mıydı?

"Beni istiyordun seni piç kurusu, işte buradayım, bana dön."

Bacaklarımı, bana dönebileceği kadar gevşettim. O dönerken neredeyse kalbin duracak gibi oldu.

Bana döndüğünde babamla yüz yüze geldim.

Marty Boxer sırtüstü döndü ve derin bir nefes aldı, ciğerlerindeki havayı boşalttı. Eskisi kadar olmasa da hâlâ yakışıklıydı, ama biraz farklıydı – daha yaşlı, daha zayıf, daha bitkin. Saçları seyrekleşmiş, canlı mavi gözlerinin ferisi sönmişti.

Onu on yıldır görmemiştim. Yirmi iki yıldır da konuşmamıştım.

“Burada ne yapıyorsun? Bilmek istiyorum, hemen şimdi.” Toparlanmaya çalışırken, “Kızımın başındaki boku temizlemeye çalışıyorum,” dedi.

Ceketinin cebinde bir sertlik hissettim. Elimi sokup içindeki çıkardım. Bir Smith & Wesson’dı, 40 kalibrelik. “Bu saçmalık da ne böyle? Ne biçim merhaba deme şekli bu?”

“Dışarıda tehlikeli bir dünya var,” diye söylendi.

Üstünden kalktım. Onu aniden görmek, yıllar öncesine ait, unutmak istediğim hatıralarımı canlandırmıştı. Kalkarken ona yardım önermedim. “Ne yapıyorsun? Beni takip mi ediyorsun?”

Yavaşça kendini oturur pozisyona getirdi. “Sen bilmesen de yaşlı baban seni koruyacak, benim küçük çiçeğim.”

“Lütfen bana böyle hitap etme,” diyerek sözünü kestim.

Babam evi terk etmeden önce, yedi yaşımdayken bana çiçeğim diye hitap ederdi. Kız kardeşim Cat’e de minik böceğim derdi. Bu ismi duymak bende acı hatıraları canlandırmıştı. “Böyle konuşarak aradaki onca yıllık boşluğu bir çırpıda ka-

patabileceğini mi sanıyorsun? Beni ne halt etmeye küçük çiçeğim diye çağırıyorsun? Ben senin küçük kızın değilim. Ben artık cinayet masası teğmeniyim.”

“Bunu biliyorum. Çok yol kat ettin, bebeğim.”

“Kendini şanslı say,” dedim ve silahımın emniyetini kapattım.

Kaburgalarının üstünü ovuştururken, “Kim olduğumu sanıyordun ki?”

“Bu seni ilgilendirmez. Şimdi açıklaman gereken, neden burada olduğun.”

Suçluluk içinde burnunu çekti. “Galiba anlıyorum. Beni gördüğüne çok da sevinmedin değil mi küçük çiçeğim?”

“Tabii ki sevinmedim. Hasta mısın?”

Gözleri parladı, “Bir adam hiçbir nedeni olmadan ilk çocuğunu kontrol edemez mi?”

Yüzündeki çizgileri inceledim. “Seni on yıldır görmüyorum. Sen sanki bir haftadır görüşmüyormuşuz gibi davranıyorsun. Olanları bir kez de benim mi anlatmam gerekiyor? Evliydim, şimdi boşandım. Cinayet masasında çalışmaya başladım. Şimdi bir teğmenim. Biliyorum yarım yamalak oldu, ama anlatmayı anca bu kadar becerebildim, baba.”

“Sana bir baba olarak sahip çıkmak için çok mu ara verdiğimi düşünüyorsun?”

“Bana nasıl sahip çıktığına dair hiçbir fikrim yok.”

Babamın gözleri doldu ve gülümsedi, “Tanrım, çok güzel görünüyorsun... Lindsay.”

Yüzündeki ifade, tıpkı çocukluğumda binlerce kez gördüğüm gibi pırıl pırıl ve masumdu. Öfkeyle başımı salladım. “Marty, sadece sorularıma cevap ver.”

Yutkundu, “Bak, biliyorum sana böyle davranmam bana bir şey kazandırmaz, ama bir fincan kahve içerek konuşamaz mıyız?”

Şaşkın gözlerle, ben 13 yaşındayken bizi terk eden adama baktım. Annem hastayken eve hiç uğramamıştı. Tüm hayatım boyunca korkak, pislik ya da daha kötü bir şey olduğunu düşündüğüm adam karşımda duruyordu. Babamı polis olduğum günden bu yana görmemiştim. Törende yemin ederken en arka sırada oturuyordu. Ne hissettiğimi bilmiyordum; tokat mı atmalıydım, yoksa sarılmalı mı?

“Sadece bir...” dedim. Üstündeki tozu temizlemesine yardım ettim. “Sadece bir kahve içimlik sürede kendinden söz et, küçük çiçeğim.”

Kendime ve babama birer fincan kahve yaptım. Evimi ona kısaca gösterdim, Martha'yı tanıttım. Martha ona söylediklerimi büyük bir itaatle yerine getiriyor ve bu arada babamın ellerini yalıyordu.

Beyaz kanapeme oturduk, Martha babamın ayağının dibine kıvrıldı. Babama ıslak bir havlu verdim, o da çenesindeki sıyrıkları temizledi.

Dizimin üzerine sıcak kahve fincanını koyarken, "Çürükler için özür dilerim," dedim.

Gülümseyerek, "Daha kötüler de başıma geldi," dedi.

"Evet, biliyorum."

Birbirimizin suratına bakarak oturuyorduk. İkimiz de konuşmaya nereden başlayacağımızı bilmiyorduk. "Kendi hayatımla ilgili kısa bilgilendirmeyi yaptım. Peki son yirmi iki yıldır sen yapıyordun, anlatır mısın?"

Yutkundu, elindeki fincanı sehpanın üzerine bıraktı.

"Elbette." Tüm hayatının üstünden geçti. Çevresine hep kötü şans saçılmış gibiydi. Rodendo Beach'te komiser yardımcısı olarak görev yapmıştı, sanırım bunu bir yerlerden duymuştum. Daha sonra özel güvenlik işleri yapmak üzere görevden ayrılmıştı. Sonra sıra ünlülere gelmişti. Onlara korumalık yapmıştı. Kevin Costner, Whoopi Goldberg. Hatta Oscar törenlerine bile gitmiş. Gülümsedi. Tekrar evlenmiş. Sadece 2 yıl evli kalmış. Daha sonra bu yaptığı işte yetersiz olduğuna

karar vermiş. Ünlüleri terk etmiş. Şimdi tekrar güvenlik işleri yapıyormuş.

“Hâlâ kumar oynuyor musun?” diye sordum.

“Sadece zihnimde oynuyorum. Parasız kalınca bırakmak zorunda kaldım,” dedi.

“Hâlâ Devler’i tutuyor musun?” Ben çocukken babam işten çıktıktan sonra beni Alibi diye bir bara götürürdü. Beni masanın üstüne oturturdu. Orada arkadaşlarıyla beraber maçları seyrederlerdi. Onunla beraber eve dönmeye baylırdım.

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Will Clark’ı sattıktan sonra o takımı tutmaktan vazgeçtim. Artık Dodger’ı tutuyorum,” dedi. Daha sonra uzun uzun suratıma baktı.

Şimdi benim sıram gelmişti. Son yirmi iki yılımı babamla nasıl ilişkilendirecektim?

Becerebildiğim kadar anlattım, annemle alakalı bölümleri elimden geldiğince dışarıda bıraktım. Eski kocam Tom’dan söz ettim. Evliliğimizin niçin yürümediğini anlattım. Cinayet masası teğmenliği için nasıl uğraştığımı ve sonunda nasıl elde ettiğimi açıkladım.

Gururla başını salladı. “Üstünde çalıştığın büyük davayı da biliyorum. Bütün gazetelerde yer aldı,” dedi.

Bu olanlardan bir ay sonra beni teğmen yaptıklarını söyledim.

Babam öne doğru hafifçe eğildi ve yavaşça dizime dokundu.

“Seni görmek istedim Lindsay. Yüzlerce defa... Neden yapamadığımı bilmiyorum. Seninle gurur duyuyorum. Cinayet masası gelinebilecek en yüksek noktadır. Sana baktığım zaman... o kadar... güçlü ve kontrollüsün ki... Çok güzelsin. Keşke beni biraz olsun affedebilsen.... Sana yaklaşabilsem...”

“Yaklaşabilirsin. Sadece kendime güvenmem gerektiğini bana sen öğrettin...”

Kalktım, boşalan fincanını doldurdum. Tekrar karşısına oturdum. Yine yüz yüzedik.

“Bak, hayat istediğin gibi geçmedi. Gerçekten üzgünüm. Ama yirmi iki yıl oldu. Niçin buradasın?”

“Cat’i aradım. Benimle görüşmek isteyip istemediğini sordum. Bana senin hasta olduğunu söyledi.”

Bunu denemek istemiştim. Onun yüzüne bakıyor olmak yeterince zordu. “Hastaydım,” dedim. “Şimdi daha iyiyim ve bu böyle sürecek.”

Kalbim göğsümün içinde sıkışıyordu. Giderek daha zorlanıyordum. “Pekâlâ, ne kadar zamandır beni takip ediyordun?”

“Dünden beri, Adalet Sarayı’nın önünde arabamın içinde üç saat oturdum. Sana ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Beni görmek isteyip istemediğini bilmiyordum.”

Doğru sözcükleri bulmaya çalışarak, “Bunu isteyip istemediğimi ben de bilmiyorum Baba,” dedim. Gözyaşlarım gözlerimin ucuna kadar gelmişti. “Hiçbir zaman yanımızda olmadın. Bizi yalnız bıraktın. Bunca yıldır hissettiklerimizi bir anda değiştiremem.”

“Bunu yapmanı beklemiyorum Lindsay. Giderek yaşılanıyorum. Yaşlı bir adam milyonlarca hata yaptığını bilir. Yapabileceğim tek şey, düzeltebildiğim kadarını düzeltmek,” dedi.

Ona baktım, başımı hafiften sallayıp, gülümsedim. “Burada her şeyin birbirine girdiğini. Mercer’ı duydun mu?”

“Elbette duydum.” Bir şeyler söyleyecek diye bekledim ama söylemedi. “Haberlerde seni gördüm. Son derece şaşırtıcısın. Bunu biliyor muydun Lindsay?”

“Baba lütfen yapma bunu.” Bu davaya tüm dikkatimi vermem gerekiyordu. Ama saçma sapan bir ruh hali içindeydim. Yıllardır görmediğim babam karşımda duruyordu. “Buna şu sıralarda ne kadar katlanabilirim, bilmiyorum.”

Elimi tutarak, “Ben de bilmiyorum. Denemek ister misin?” diye sordu.

Ertesi sabah saat dokuzda, FBI'in kıdemli ajanı Morris Ruddy hızla notlarını alıyordu. "Pekâlâ Teğmen, Chimera sembolünün ırkçı beyaz hareketle bağlantısı olduğunu ilk ne zaman fark ettiniz?"

Bir önceki gece olan olaylar nedeniyle beynimin içi gümbür gümbür ötüyordu. Şu anda yapmak istediğim en son şey, bu adamlarla toplantıda olmaktı.

"Sizin bölüm bize ipucunu verdi," diye cevapladım.

Elbette birazcık yalan söylüyordum. Stu Kirkwood, Cindy'den öğrendiklerimi bana şimdi söylüyordu.

FBI'dan başka biri, "Bu bilgiyi elde ettikten sonra, kaç tane ırkçı grup incelediniz?"

Ona kızgın bir bakış fırlattım. Aslında şu Allah'ın cezası odadan çıkabilseydik, belki biraz ilerleme kaydedebilirdik.

"Size verdiğim dosyaları okumuşsunuzdur. İki ya da üç tanesini kontrol ettik."

Gözlerini açarak, "Bir tanesine bakmışsınız," dedi.

"Bakın, size daha önce izah ettim; bölgemiz bu tarz grupların operasyon alanı değil. Bu ölümlerde kullanılan yöntemler, daha önce çalıştığım davalarla benzeşiyor. Seri bir katille yüz yüze olduğumuzu tespit ettim."

Ruddy, "Bu dört ayrı fiili birleştirdin ve hepsinin sorumlusunun aynı kişi olduğu sonucuna vardın, doğru mu?"

"Yedi yıllık cinayet masası deneyimime dayanarak, sesindeki bu tondan hoşlanmadım."

Sonunda şef dedektiflerimden Sam Ryan, “bak ajan Ruddy biz bunu birtakım duyumlara dayandırmadık,” dedi.

“Bu konuda koordineli çalışabilmek için ne kadar çok çaba sarf ettiğimizi tahmin edebilirsiniz,” dedi FBI’ın adamı.

Israr ettim. “Bakın, Chimera ipuçları bize basın bültenleriyle ulaşmadı. Beyaz minibüsü altı yaşında bir çocuk gördü. İkincisi suç mahallinde duvara çizilmiş olarak bulundu. Tıp uzmanımız, Catchings’in kaza kurşununa gitmemiş olabileceğini söyledi.”

Ruddy, “Şefiniz öldürüldüğü halde, hâlâ bu cinayetlerin politik yanının olmadığına mı inanıyorsunuz?” diye sordu.

“Cinayetler politik olabilir. Katilin ajandasını tam olarak bilemiyorum. Tek bildiğim bunlardan bir kişi sorumlu ve bu herif bir çılgın. Bunun neye varacağını biliyor musunuz?”

Diğer ajan Hull araya girdi, “Üçüncü cinayetin bunlarla bağlantısı nedir? Davidson’ın vurulması,” dedi. Ayağa kalktı. Her bir cinayetin detaylarının listeler halinde yazıldığı kartları duvara astı.

“Cinayet bir, iki ve dört. Hepsinin bu Chimera ile bağlantısı var. Davidson cinayetiye bunlarla hiç uyuşmuyor. Bilmek istediğimiz, dört cinayeti de aynı adamın işlediğinden niçin bu kadar emin olduğunuz.”

“Atışı görmediniz,” dedim.

Hull elindeki notlarına bakarak, “Elimdeki verilere göre, Davidson tamamıyla farklı bir silahtan çıkan kurşunla öldürülmüştü,” dedi.

“Ben balistikten söz etmiyordum Hull, ben vuruş dedim. Son derece keskin bir nişancının yapacağı bir işti. Tıpkı Tasha Catchings’i öldüren kurşunlar gibi.”

Hull devam etti, “Sanırım ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Herhalde Davidson cinayetini diğerleriyle ilişkilendirebilecek gerçek bulguların olmadığına farkındasınızdır. Eğer

biz Boxer'ın hisleri yerine eldeki gerçek verilere dayanarak bu cinayetleri incelersek, bizim politik cinayetlerle karşı karşıya olduğumuzu çürütecek bir veriyle karşılaşmıyoruz. Hiçbir şey yok."

O saniyede toplantı odasının kapısı vuruldu. Charlie Clapper kafasını içeri uzattı. Toplantıyı böldüğü için biraz tedirgindi.

Clapper, FBI'ın adamlarına yöneldi. "Bunu kullanabileceğinizi düşündüm," dedi.

Masanın üstüne siyah-beyaz bir spor ayakkabı izi bıraktı.

"Art Davidson cinayetinde nişancının pozisyonunu saptayabilmek için ayak izini almıştık, hatırlıyor musunuz?"

"Elbette," dedim.

Daha önce bıraktığı izin yanına ikincisini bıraktı. "Bu iz de Mercer cinayetinin işlendiği yerden aldığımız ayakkabı izi. Her ikisi de birbirine uyuyor."

Odada bir kıpırdanma oldu. Ajan Ruddy'ye baktım, sonra da Ajan Hull'a.

Charlie, "Elbette bu ayakkabılardan her yerde var," diye açıkladı.

Beyaz laboratuvar önlüğünün cebinden mini bir plastik torba çıkardı. İçinde incecik toz vardı. "Bu tozları da şefin cinayet mahallinden aldık."

Daha önceki cinayet mahallerinde de aynı toza rastlamıştık.

"Aynı katil, aynı nişancı," dedim.

Kızları aradım ve kısa bir öğle yemeği için buluştuk. Olanları anlatmak için daha fazla bekleyemezdim.

Yerba Buena Bahçeleri'nde buluştuk. Avluda oturduk. Çocukların çeşmenin çevresinde oynamasını ve yemeklerini mıncıklamalarını seyrettik. Susie'nin yerinden ayrıldıktan hemen sonra, takip edilmeye başlandığımı, takip edenin babam olduğunu... neler olduysa hepsini anlattım.

Claire, "Aman Tanrım! Kayıp baba ortaya çıktı!" diye şaşkınlığını ifade etti. Bir anlığına derin bir sessizliğe büründük. Sanki çevremizdeki dünya durdu. Herkesin gözleri bana kilitlendi, kuşku dolu bakışlarla bakıyorlardı.

Jill, "Onu en son ne zaman görmüştün?" diye sordu.

"Akademiden mezun olduğumda oradaydı. Davet etmemiştim ama, mezunuyetimi bir biçimde biliyordu."

Jill aniden, "Seni takip mi etti? Toplantımızdan sonra? Sanki bir suçlu gibi?" dedi.

İç çekerek, "Tipik Marty Boxer. İşte benim babam," dedim.

Claire elini omzuma koydu, "E peki ne istedi?"

"Hâlâ pek emin değilim. Sanki geçmişteki hatalarını düzeltmek istiyor gibiydi. Bunu kız kardeşim Cat'e söylediğini, o da benim hasta olduğum için kendisiyle görüşemeyeceğimi belirttiğini söyledi. Çözdüğüm gelin-damat davasından haberdar. Benimle ne kadar gurur duyduğunu söylemek istemiş."

Jill homurdanarak, "Bu aylar önceydi," dedi ve yemeğinden bir lokma aldı.

Cindy başını sallayarak, "Yani yirmi yıl sonra kapının önünde belirmeye mi karar vermiş?"

Claire, "Sanırım bu iyi bir şey Lindsay. Beni bilirsin, iyimserimdir.

"Vicdan azabıyla yirmi yıl sonra geri gelmek mi iyi bir şey?"

"Sadece iyi bir şey değil. Aynı zamanda sana ihtiyacı var Lindsay. O yalnız, anladın mı?"

"Bana tekrar evlendiğini, ama bu beraberliğin ancak iki yıl sürdüğünü söyledi. Claire düşün, yıllar sonra babanın tekrar evlenmiş olduğunu öğreniyorsun."

Claire, "Önemli olan nokta bu değil Lindsay. Sana ulaşmaya çalışıyor. Kabul etmek için çok uzun süre bekleme."

Jill merakla, "Ne hissediyorsun?" diye sordu.

Ağzımı sildim, buzlu çayımdan büyük bir lokma aldım, içimi çektikten sonra, "Doğrusu, ben de bilmiyorum. Sanki geçmişte kalan hayalet gibi. Onu görünce unutmaya çalıştığım acılar da yeniden canlanıyor. Dokunduğu her şeyi bozuyor, çevresindeki herkesin canını yakıyor."

Claire, "Tatlım o senin baban. Seninle tanıştığım günden beri bu konu içinde yara. Onun sana yaklaşmasına izin vermelisin. Daha önce hiç sahip olmadığın bir şeye bundan sonra sahip olabilirsin."

Jill, "Eğer isterse babası onu yeniden geçmişe gömebilir," dedi.

Cindy Jill'e ters ters baktı. "Annelik duygusu sende yumuşama ya da duygusallık yaratmadı değil mi?"

Jill karşı saldırıya geçti, "Saygıdeğer bir adamla tek randevu seni aniden grubun vicdanı mı yaptı? Çok etkilendim."

Hepimiz Cindy'ye baktık, gülümsüyorduk.

Claire, başıyla onaylayarak, “Bu doğru,” dedi. “Bu adamlar sonuna kadar gideceğini düşünmüyorsun değil mi?”

Cindy kızardı, utanmıştı. Tanıştığımızdan beri Cindy Thomas’ın utanıldığını hiç görmemiştim.

“İkiniz güzel bir çift oluyorsunuz,” dedim.

Cindy aniden, “Ondan hoşlanıyorum,” dedi. “Barda saatlerce konuştuk. Sonra beni eve götürdü ve bitti.”

Jill gülümseyerek, “Düzenli bir işi var, eğer trajik bir biçimde öldürülürsen, cenaze törenini kim organize edecek diye endişe etmene gerek yok.”

Cindy sonunda gülümsedi, “İşin bu bölümünü düşünmemiştim. Bakın bu sadece bir kerelik bir buluşmaydı. Onun hakkında ve çevre mahallesyle ilgili bir yazı hazırlıyorum. Bir daha benimle buluşacağını sanmıyorum.”

Jill, “Peki sen onunla görüşmek isteyecek misin?” diye sordu.

“Biz arkadaşız. Aslında arkadaş gibiyiz. Birlikte çok iyi vakit geçirdik. Eğer benim yerimde siz olsaydınız, eminim siz de çok eğlenirdiniz,” dedi ve kollarını birleştirdi.

Hepimiz gülümsedik. Ama Cindy haklıydı Aaron Winslow ile birkaç saat geçirmeye hiçbirimiz hayır demezdik. Tasha Catchings’in cenazesinde yaptığı konuşmayı hatırladıkça hâlâ tüylerim diken diken oluyordu.

Yemeklerimiz bitip, kapları buruşturduktan sonra Jill’e döndüm, “Pekâlâ nasıl hissediyorsun? İyi misin?”

Gülümsedi, “Oldukça iyiyim aslında,” dedikten sonra elini belinin üstünde gezdirdi. Şişen karnıyla birlikte beli kalınlaşmıştı... “Elimdeki şu son işi bitirmem lazım. Belki sonra izin alırım,” dedi.

Cindy kıkırdayarak, “Görmeden inanmam.” Claire ve ben onaylar şekilde baktık.

Jill, “Size sürpriz yapabilirim,” dedi.

Ayrılmak üzereyken Claire, "Pekâlâ ne yapacaksın?" diye sordu.

"Kurbanların yakınlarıyla bağlantıda olmayı sürdüreceğim."

Gözlerime baktı, "Cinayetleri sormadım, babanı sordum."

"Bilmiyorum. Kötü bir dönem Claire. Marty şimdi hayatıma girmek istiyor. Eğer bunun için özel bir izin istiyorsa, bir süre beklemek zorunda."

Claire ayağa kalktı. Yüzüme kocaman bir gülücük fırlattı.

"Sanırım bir önerin var," dedim.

"Elbette. Niçin stres ve şüphe altındayken ne yapıyorsan şimdi de onu yapmıyorsun?"

"Bu durumlarda ne yapıyorum?"

"Adam için bir akşam yemeği pişir."

O öğleden sonra Cindy, *Chronicle*'daki bilgisayarına kapanmış, bir yandan araştırma yapıyor, bir yandan da portakal kremalı içeceğini yudumluyordu.

Hafızasında, kıyıda köşede bir yerlerde rahatsız edici birtakım bilgiler vardı ama neydi onlar? Chimera... Bu sözcük başka bir metinde, başka türlü kullanılıyordu ve davayı çözmeye yardımcı olabilirdi.

Chronicle'ın on-line arşivi CAL'ı altüst etti. Ama elinde koskocaman bir sıfır vardı. Bilinen arama motorlarına girdi: Yahoo, Jeeves, Google. Antenleri açılmış her bilgiden bir şeyler kapmaya çalışıyordu. Tıpkı Lindsay gibi, bu fantastik canavarın ırkçı nefret gruplarıyla bir alakası olmadığına dair içinde güçlü bir his vardı. Bu çok akıllı bir kişi olmalıydı.

Hadi. Enter tuşuna büyük bir heyecanla bastı. Biliyorum buralarda bir yerlerdesin.

Gün neredeyse bitmek üzereydi ve elinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Yarınki gazete için yazabileceği yeni tek bir cümle dahi hazırlayamamıştı. Editörü büyük olasılıkla çok bozulacaktı. Okuyucularımız var diye söylenecekti. Okur haber takibi ister. Cindy ona bazı sözler vermek zorundaydı, ama ne? Araştırması kilitlenmişti.

Tam da Google'da araştırma yaparken, sekiz sayfalık bir yazı gözüne ilişti. Sanki bir tokat gibi yüzünde patladı.

Chimera... Cehennem deliği, Pelikan Körfezi'ndeki hapis-

hane yaşamından bir kesit, yazar Antoine James. Posthumous Yayınları, hapishane sıkıntıları, acımasızlıklar, suçun gelişimi.

Pelikan Körfezi... Bu körfez Kaliforniya'daki hapishane sisteminde en azılı suçluların atıldığı hapishaneydi. Şiddet yanlıları başka hiçbir yerde kontrol edilemiyordu.

Pelikan Körfezi hakkında, *Chronicle*'da bir yazı okuduğunu hatırladı. Bu belki iki yıl önceydi. Chimera'yı ilk kez o yazıda okumuştı. Durum ne kadar da uygundu. Aklını kurcalayan işte bu yazıydı.

İskemlesini bilgisayara biraz daha yaklaştırdı, *Chronicle*'ın sitesine girdi ve Antoine James yazdı.

Beş saniye sonra sonuçlar geldi. Tek bir yazı, 10 Ağustos 1988. İki yıl önce. Deb Meyer tarafından pazar köşesinde konu ele alınmıştı. Başlığı şöyleydi: "Yazarın Ölümünden Sonra Yayınlanmış Detaylar, Demir Parmaklıklar Arkasındaki Şiddet Dünyası."

Başlığın üstüne tıkladı, birkaç saniye sonra yazı ekranda belirdi. Pazar günü yaşam sayfasında yayınlanmış olan bir yazıydı. Antoine James, silahlı soygundan, Pelikan Körfezi'nde 10-15 yıl arası hapse mahkûm olmuştu. Hapisteki bir kavgada bıçaklanmış ve ölmüştü. Hapisteyken bir günlük tutmuştu. Oradaki yaşantıyı anlatıyordu. Rutin olarak hırsızlığa nasıl zorlandığını, ırkçı saldırıları, gardiyanlar tarafından nasıl dövüldüğünü ve çetelerin uyguladığı planlı şiddeti kaleme almıştı.

Yazının çıkışını aldı. Siteyi kapadı ve iskemlesine yaslandı. Uzun uzun elindeki kâğıda baktı.

"Kapıdan girdiğin andan itibaren, Pelikan Körfezi'ndeki hayat çetelerin uyguladığı şiddet ve gardiyanların gözdağından başka bir şey değildi." James, siyah bir deftere bunları yazmıştı. "Çeteler statünüzü, kimliğinizi belirler ve korunma-

nızı sağlar. Hangi gruba dahilsen, o grup seni kontrol eder ve nasıl olman isteniyorsa öyle olursun.”

Cindy’nin gözleri aşağıya kaydı. Hapishane hain çetelerinin yuvası ve silah deposuydu. Siyahlar ve Müslümanlar çeteci ve bıçaklayıcıydı. Meksika mafyası Los Eme de oradaydı. Beyazlar arasında motosikletliler ve bok çuvalları vardı. Kendilerine Kötü Kokulu Tuvaletçiler diyorlardı. Ve tabii ki ırkçı ariler.

James, bazı grupların çok gizli olduğunu yazmıştı. “Bir kez o gruba girdiniz mi, bir daha kimse size dokunamazdı.”

“Beyazların gruplarından bir tanesi özellikle çok belalıydı. Bütün ‘büyük’ adamlar zevk için şiddet uyguluyorlardı. Kardeşlerimizden birini sırf girdikleri iddia için ortaklık yerde öldürüyorlardı.

Cindy’nin adrenalini bir sonraki cümleyi okuduğunda tavana fırladı.

James’in bu belalı grup için verdiği bir ad vardı; Chimera.

İşimi yeni bitirmiştım. Dört kurban ve ne olduğunu bilmediğim beyaz bir tozdan başka hiçbir şey yoktu elimde. Cindy beni aradığında bunları düşünüyordum.

“Adalet Sarayı hâlâ sıkı yönetim altında mı?” diye sordu. Belediye başkanının gazetecilerle konuşma yasağını kastediyordu.

“İnan bana burası hiç de eğlenceli değil.”

“O halde neden benimle buluşmuyorsun? Bende tam sana göre bir şey var.”

“Tabii, nerede buluşalım?”

“Pencereden bak. Tam karşıdayım.”

Camdan baktım ve Cindy’yi gördüm, Adalet Sarayı’nın önüne park etmişti. Saat neredeyse yedi olmak üzereydi. Masamı topladım, Lorraine ve Chin’i arayarak iyi akşamlar diledim. Yan kapıdan çıktım. Caddeyi döndüm, Cindy’nin yanına gittim. Kısa bir etek, kot bir yelek giymişti, omzunda haki renkli bir atkı vardı.

“Koro kıyafetin mi?” dedim.

“Başka zaman dalga geçersin. Böyle aksi olduğuna göre bu akşam babanla randevun olsa gerek.”

“Yarın akşam görüşeceğim. Söyle bakalım neymiş bu kadar önemli olan. Niçin böyle acilen buluştuk?”

“Bir iyi bir de kötü haberim var,” dedi Cindy. Sırt çantasını açtı ve 8X11’lik bir zarf çıkardı. “Sanırım buldum Lindsay.”

Zarfı bana verdi, açtım: *Chronicle*'da çıkmış bir makaleydi ve iki yıl öncesine aitti. Cehennem deliği, Antoine James adında biri tarafından yazılmıştı. Birkaç paragraf sarı marker ile işaretlenmişti. Okumaya başladım.

"Aryan... aryandan daha beter. Bütün büyük adamlar. Beyaz, kötü ve nefret dolu. Kimden daha fazla nefret ettiklerini asla bilemedik. Yemekhaneyi paylaştıkları bizden mi, yoksa onları içeri tıkan polisler ve gardiyanlardan mı.

Bu piç kurularının bir de adı vardı. Kendilerine Chimera diyorlardı..."

Gözlerim bu sözcüğe kilitlenmişti.

"Bunlar hayvan Lindsay. Hapishanedeki en belalılar. Birbirleri adına cinayet işlemeye çıkınca da devam ediyorlar.

"Bu iyi haberdi," dedi. "Kötü haber, bunlar Pelikan Körfezi'ndeler."

Kaliforniya eyaleti hapishane sistemi yapısında, Pelikan Körfezi, güneşin doğmadığı bir yerdi.

Ertesi gün yanıma Jacobi'yi de alarak polis helikopterine bindim, bir saatlik uçuştan sonra Oregon sınırında Crescent kenti kıyısına ulaştık. Daha önce iki kez Pelikan Körfezi'nde bulunmuştum. Bir ihbarcudan bazı bilgileri burada almıştım. Ne zaman etrafı servi ağaçlarıyla kaplı hapishaneye yaklaşısam, midemde bir ağrı başlar.

Eğer kanun uygulayıcısıysan –hele bir de kadınsan– burası asla gitmek istemeyeceğin bir yerdi. Ön kapıdan kimlik kontrolünden geçerken, duvarda bir uyarı yazısı asılı duruyordu. Bu yazıda eğer rehin alınırsanız bunun sizin sorunuz olduğu, sizi kurtarmak için pazarlık yapılmayacağı belirtiliyordu.

Müdür yardımcısı Roland Estes ile görüşüp randevu almıştım. Ana binada buluşacaktık. Birkaç dakika geç geldi. Estes uzun boylu ve ciddi görünümlü bir adamdı. Sert hatlı bir yüzü, gergin mavi gözleri vardı. Yüksek disiplin altında uzun yıllardır çalıştığı için karşısındakine güvenmeyen bir hali vardı.

Büyük meşe iskemlesinin arkasına yaslanırken, “Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi. “O bloğunda bir sorunumuz vardı. Tutuklulardan Nortenos rakiplerinden biri tarafından, boynundan bıçaklanmıştı.”

Jacobi, "Bıçağı nereden bulmuş?" diye sordu.

Estes gülümseyerek, "Bıçak yok. Bahçe çapası kullanmış," dedi.

Estes'in işini heyecan verici bulmuyordum. Burasının dayak, tehdit gibi konularda adı çıkmıştı. Buranın sloganı: Bilgi ver, şeref sözünü tut ya da öldü.

"Teğmen, konunun şef Mercer'in cinayetiyle alakalı olduğunu söylemişsiniz."

Başım la onaylayarak çantamdan davanın dosyasını çıkardım. "Cinayetle olası bağlantısı nedeniyle, hapishanemizdeki bir çeteye ilgili bilgi almak istiyorum."

Estes omuz silkerek, "Buradakilerin çoğu daha on yaşındayken bir çeteye üye olurlar. Oakland'da, hatta Los Angeles'ta var olan çetelerin hemen hepsini burada bulmanız olası."

"Bu çetenin adı Chimera," dedim.

Estes'in suratında şaşkınlık gösteren bir ifadede belirmedi. "Basit bir çeteye işe başlamıyorsunuz ha Teğmen? Pekâlâ söyleyin bakalım, ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Bu cinayetleri Chimera'nın yönlendirip yönlendirmediğini bilmek istiyorum. Söylendiği kadar kötü olup olmadıklarını öğrenmek istiyorum. Ayrıca, bu çetenin önde gelenlerinden ve şu anda dışarıda olan birisinin adını öğrenmem gerekiyor."

"Tüm bu sorularınıza evet cevabı verebilirim. Aslında bu yaptığınız ateşle oynamak. Hapistekiler deşifre olduklarında son derece tehlikeli olabilirler. Çünkü bir kez böyle bir çeteye girdiler mi, sınıf atlarlar ve bazı imtiyazlar elde ederler.

"İmtiyazlar?"

"Biz burada bu durumu özgürlük olarak adlandırıyoruz. Soruşturulmaktan ve sorguya çekilmekten kurtuluyorlar."

"Bu çetenin şartlı tahliye olmuş üyelerinin isim listesini istiyorum."

Müdür yardımcısı gülümsedi, "Şartlı tahliye olanların sa-

yısı pek fazla değil. Bazıları başka hapisanelere transfer edildi. Sanırım eyaletteki her hapishanede Chimera'nın önde gelen üyelerinden biri bulunuyordur. Ayrıca elimizde kimin hangi çetenin içinde olduğunu gösteren bir dosya yok."

"Ama siz kim çeteye dahil, kim değil biliyorsunuz değil mi?"

Müdür yardımcısı başıyla onaylayarak, "Evet biliyoruz," dedi. Görüşmemizin sona erdiğini göstermek için ayağa kalktı. "Bu biraz zaman alacak. Birilerine danışmam lazım. Göreceğiz bakalım ne yapabileceğim."

"Hazır buraya gelmişken onunla görüşmek istiyorum."

"Kiminle Teğmen?"

"Çetenin elebaşısıyla, Chimera ile görüşmek istiyorum."

Estes yüzüne baktı. "Affedersiniz ama Teğmen, kimse bunu yapamaz."

Estes'in gözlerinin içine baktım. "Bunu yapabilmek için gidip hâkimden kâğıt mı getirmem gerekiyor. Dinle! Şefimiz öldürüldü. Eyaletteki her politikacı bu adamın yakalanmasını istiyor. Bu kadar yol geldim. Bunu zaten biliyorsun. Şimdi şu orospu çocuğunu buraya getir."

Estes'in gergin yüzü gevşedi. "Tabii, derhal Teğmen. Ama o buraya gelmez, sizin ona gitmeniz gerek."

Estes telefonu kaldırıp numarayı tuşladı. Birkaç saniye sonra sert bir sesle, "Weisz'i hazırlayın. Ziyaretçisi var. Bir kadın," dedi.

Uzun bir yeraltı tüneline geçtik. Yanımızda Estes ve adı O'Koren olan ve baştan aşağı silahlı bir gardiyan vardı.

Yanında SHU-C yazan merdivenlere geldiğimizde müdür yardımcısı yukarıyı işaret etti. Ağır bir kapıdan geçtik ve ultra modern hapishaneye vardık.

Müdür yardımcısı yol boyunca beni bilgilendirdi. "Tıpkı pek çok tutuklu gibi, Weisz de başka bir hapishaneden gelmişti. Geldiği yer Folsom'du. Kendisi orada Aryan Kardeşlik'in lideriydi, ancak siyah bir gardiyanı boğunca buraya gelmişti. Burada on sekiz aydır izole olarak yaşıyordu. Cezası infaz edilene kadar bu adamlara başka bir şey yapılamayacağını söyledi.

Jacobi hafifçe öne eğildi ve fısıldayarak, "Burada ne aradığından emin misin Lindsay?"

Emin değildim. Kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Avuçlarımın içi terlemişti. "Bu nedenle seni yanımda getirdim."

Jacobi titreyen bir sesle, "Evet," dedi.

Pelikan Körfezi'ndeki izolasyon birimi şimdiye kadar hiçbir yerde görmediğim özelliklere sahipti. Her şey son derece sıkıcı bir şekilde beyaza boyanmıştı. Kadın ve erkek gardiyanların üniformaları haki renkteydi. Ancak hepsinin beyaz olmasına özen gösterilmişti. Görevlerini cam arkasından sürdürüyorlardı.

Her yerde monitör ve kameralar vardı. Buradaki ünite on hücreden oluşuyordu, uzaktan kumandalı, kilitli kapılar her zaman için sımsıkı kapalıydı.

Estes üstünde büyük bir cam bulunan metal bir kapının önünde durdu. "Sıfırinci kata hoş geldin insanoğlu," dedi.

Bol kaslı, vizör takan, Uzi'ye benzer bir silah taşıyan, orta yaşlı bir gardiyan geldi. "Weisz'in biraz sıkıştırılması gerekiyordu efendim. Çözölmek için birkaç dakikaya ihtiyacı var."

Estes'e baktım. "Sıkıştırılmak?"

Estes burnunu çekti. Bir delikte birkaç ay tutuldunuz mu, dışarı çıkınca mutlu olursunuz. Sonra ne olacağını bilirsiniz, pek uyumlu davranmazlar. Onu buraya getirebilmek için küçük bir timin yanına gitmesi gerekti."

Başıyla camı işaret etti. "İşte adamınız..."

Sımsıkı kapalı kapının önüne gittim. Metal iskemleye bağlanmıştı, ayaklarında demir vardı, elleri arkadan kelepçelenmişti, bol kaslı bir adamdı. Saçları uzun ve yağlıydı. Suratındaki keçi sakalı darmadumandı. Portakal rengi kıyafetinin göğsü beline kadar açıktı. Göğsündeki ve kolundaki dövmele açıkça görölebiliyordu.

"Yanınızda bir gardiyan bekleyecek. Sürekli olarak monitörden izleneceksiniz. Ondan uzak durun. Yanına bir metreten fazla yaklaşmayın. Eğer size yönelirse, durdurulacak."

"Adam zincirli ve bağlı," dedim.

Estes, "Bu orospu çocuğu zincirleri yer, buna inan."

"Ona herhangi bir söz verebilir miyim?"

"E, tabii, mesela mükellef bir yemek olabilir..."

Jacobi'ye baktım. Gözleri kocaman açılmıştı. Kalbim neredeyse duracak gibiydi.

Estes fısıldayarak, "Bon voyage," dedi. Daha sonra kontrol odasına işaret verdi. Ardından ağır kapının kilidinin açılma sesi geldi.

Beyaz ve boş hücreye girdim. Bir metal masa ve dört iskemle haricinde hiçbir şey yoktu, duvarda iki güvenlik kamerası vardı. Köşede elektrikli silahıyla bir gardiyan dimdik ayaktaıdı.

Weisz zorlukla benimle görüşmeyi kabul etmişti. Bacakları bağlanmıştı, elleri arkasından kelepçelenmişti. Gözleri buz gibiydi, insaniyet kırıntısı dahi yoktu.

“Ben Teğmen Lindsay Boxer’ım,” dedim ve ondan bir metre kadar uzakta durdum.

Weisz hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini bana çevirdi. Gözleri kısık, bir çizgi halindeydi.

“Seninle işlenmiş birkaç cinayet hakkında konuşmak istiyorum. Sana fazla bir şey için söz veremem. Beni dinleyeceğini umarım. Yardımın dokunabilir.”

Kısık bir sesle, “Havalara uçur beni,” dedi.

Gardiyan ona doğru bir adım ilerledi. Weisz elektriğe tutulmuş gibi bir ses çıkardı. Elimi kaldırarak gardiyana durmasını işaret ettim.

“Belki cinayetler hakkında bir şeyler biliyorsundur,” diye devam ettim. “Sadece bu cinayetlerin senin için bir anlamı olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Bu cinayetler...”

Weisz merakla suratıma baktı, büyük bir olasılıkla bu durumdan bir çıkar elde edip edemeyeceğinin hesabını yapıyordu. “Kim öldü?”

“Dört kişi. İki si polis. Bunlardan biri benim şefimdi. Dul bir kadın ve on bir yaşında minik bir kız çocuğu. Hepsi zenciydi.”

Weisz’in yüzünde son derece etkilenmiş bir ifade belirdi. “Bayan, eğer bilmiyorsanız söyleyeyim, benim ifadem çok işe yarar.”

“O halde, umarım bu cinayetler hakkında bir şeyler biliyorsundur.”

“Neden ben?”

Ceketimin cebinden, Estes’e daha önce gösterdiğim iki Chimera fotoğrafını çıkardım ve suratına yaklaştırdım.

“Katil cinayet mahallinde bunları bırakıyor. Sanırım sen bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.”

Weisz yüksek sesle söylenmeye başladı. “Buraya niçin geldiğini bilmiyorum. Ancak bu anlattığın boktan şeylerin benim içimi ne kadar rahatlattığını tahmin edemezsin.”

“Katil Chimera. Weisz, işbirliği yapmayı kabul et. Bazı ayrıcalıklar elde edebilirsin. Her zaman için bu delikten çıkmanın bir yolu vardır.”

“Her ikimiz de buradan asla ve asla çıkamayacağımı biliyoruz.”

“Her zaman için bir yol vardır Weisz. Herkes bir şeyler ister.”

Sonunda konuşmaya başlamıştı. “Yaklaş, yapabileceğim bir şey var.”

“Yaklaşmam, bunu biliyorsun.”

“Bir aynan vardır değil mi?”

Başımla evet işareti yaptım. Çantamda bir makyaj aynam vardı.

“Onu bana çevir.”

Gardiyana baktım. Başıyla hayır işareti yaptı.

İlk kez Weisz gözlerimin içine baktı. “Bana çevir. Kendi-

mi bir yıldan uzun süredir görmedim. Buradaki duş malzemeleri bile mat, yansımanı göremezsın. Buradaki orospu çocukları ne boka benzediğini görmene dahi izin vermez. Kendimi görmek istiyorum.”

Gardiyan bir adım öne çıktı. “Biliyorsun bu imkânsız Weisz.”

“Siktir git Labont.” Kameralara döndü. “Sen de siktir git Estes.” Daha sonra bana döndü. “Sana çok da fazla hareket alanı bırakmadılar değil mi?”

“Sana bir yemek ısmarlayabileceğimi söylediler,” dedim.

“Sadece sen ve ben ha?”

Başımla gardiyanı işaret ettim, “Tabii bir de o.”

Weisz keçi gibi güldü, “Bu piç kuruları her şeyi nasıl mahvedebileceklerini iyi biliyorlar.”

Ayakta sinirli sinirli duruyordum. Gülmüyordum. Ona en küçük bir empati gösterme niyetinde değildim.

Ama Weisz’in karşısına oturdum. Çantamı açtım, pudralığımı çıkardım. Aynı saniye içinde alarmların çalmasını ya da duvar suratlı gardiyanın aynayı alıp yere fırlatmasını bekliyordum. Beni şaşırttılar, kimse bir şey yapmadı. Pudralığımı açtım, Weisz’e baktım ve ona çevirdim.

Daha önce neye benzediğini bilmiyordum, ama şimdi korunç görünüyordu. Kendisine baka kaldı. Aynadan gözlerini ayıramadı, sanki yeryüzünde göreceği son şey kendisiymiş gibi bakıyordu. Daha sonra bana dönüp sırtıttı. “Burada beni hallara uçuracak fazla bir şey yok ha.”

Nedenini bilmiyorum ama, ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Daha sonra başını kameralara çevirdi. “Siktir git Estes.” Sesini daha da yükseltti. “Gördün mü, beni yok etmeye çalıştın ama hâlâ hayattayım ve buradayım. Ben olmasam da hesap sormaya devam ediyorlar. Chimera bebek...”

Onu sıkıştırdım. "Bunu kim yapmış olabilir? Söyle bana Weisz." Sorunun cevabını bildiğini biliyordum. Onunla aynı hücreyi paylaşmış biriydi.

"Bana yardım et Weisz. Senin tanıdığın birisi bu insanları öldürüyor. Birlikte hapiste yattığın birisi. Daha fazlasını bekleme benden."

Gözlerinde aniden öfke ateşleri çıktı. "Senin ölü marsıklarına bir bok kadar değer verdiğimi mi sanıyorsun? Senin ölü polislerin? Çok yakında bu devlet zaten onlardan kurtulacak. 12 yaşında marsık bir orospu, polis kılığına girmiş iki maymun. Tek arzum, keşke onlara ateş eden silahın tetiğinde benim parmağım olsaydı. İkimiz de biliyoruz. Sana hangi bilgiyi verirsem vereyim, bu piç kurularının bana verdiği ikinci sınıf yiyeceklerden başka bir şey yiyemeyeceğimi biliyoruz. Sen buradan ayrıldığın anda Lebont zaten beni yere çivileyecek. Beni mutlu etmenin daha iyi yolu, gel hemen seninle burada oral seks yapalım."

Başımı salladım. Monitöre dönerek kapıyı açmalarını işaret ettim.

Arkamdan söylendi, "Belki senin kış deliği adamlarından biri bu işin içindedir. Belki de iç hesaplaşmadır."

İçimden bir titreme geldi. Weisz bir hayvandı. İçinde bir gram insaniyet kalmamıştı. İstedğim tek şey kapıyı suratına çarpmaktı. "Bir dakikalığına bile olsa, ben senin isteğini yerine getirdim," dedim.

"Bunun karşılığında bir şey almadığın konusunda emin olma. Sen onu asla yakalayamazsın. O bir Chimera..." Weisz başıyla göğsünü işaret etti. Omzuna doğru bir dövme uzanıyordu. Görebildiğim tek şey bir yılan kuyruğuydu. Sen ne kadar temizlersen temizle, biz dayanırız bakır leydi. Bak bana... Beni bu cehennem deliğine tıktılar. Kendi bokumu yedirdiler. Ama hâlâ kazanma şansım var." Aniden sesini yükseltti, kız-

gındı. “Sonunda zafer bizimdir. Tanrı’nın lütfu beyaz ırkın üstündedir. Çok yaşa Chimera...”

Oradan uzaklaştım, Weisz arkamdan bağırmaya başladı, “Söz verdiğin yemek nerede orospu?”

Kapıya ulaştığımda bir çarpma ve acıyla bağırımlar işittim. Döndüğümde gardiyanın Weisz’in göğsüne binlerce voltluk elektrik vermekle meşgul olduğunu gördüm.

Kente elimizdeki birkaç isimle döndük. Bu isimleri Estes'in nezaketi sayesinde elde etmiştik. Bu kişiler Chimera üyesi oldukları sanılan ve son zamanlarda şartlı tahliyeyle dışarı çıkan kişilerdi. Adalet Sarayı'na döndükten sonra Jacobi listeyi Cappy ve Chin için çoğalttı.

"Dışarıda biraz araştırma yapmak istiyorum. Bana katılmak ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım, "Bugün eve erken gitmem lazım Warren."

"Ne oldu? Yoksa bir randevun mu var?"

"Evet," dedim. Yüzümde müthiş bir gülümseme olduğundan emindim. "Bir randevum var."

Kapı zili çaldığı zaman saat yediye geliyordu.

Kapıyı açtığımda, babam bir beysbol oyuncusu maskesinin arkasından bana bakıyordu. Elleri savunma pozisyonundaydı.

İçeri girerken, "Bu bir başlangıç," dedi. Ayakkabılarını iyece sildi. Kahverengi, spor bir ceket giymişti, pantolonu ütülüydü, beyaz gömleği kolalanmıştı. Bana bir şişe kırmızı şarap uzattı. Şişe kâğıda sarılmıştı.

Şarabı alırken, "Bunu getirmek zorunda değildin," dedim. Daha sonra etiketini okudum. Bordeaux, Chateau Latour, ilk hasat, 1965'ti.

Ona baktım; 1965 benim doğduğum yıldı.

"Sen doğduktan bir yıl sonra aldım. Evden ayrılırken yanıma aldığım tek şey neredeyse buydu. Mezuniyet gününde ya da düğününde bu şarabı birlikte içmeyi hayal etmiştim."

“Bunca yıl sakladın demek.”

Omuz silkerek, “Senin için aldığımı söylemiştim. Bu şişeyi açmak için bu gecedен daha uygun bir gece düşünemedim,” dedi.

İçimde bir sıcaklık hissettim. “Senden nefret etmeyi sürdürmemi zorlaştırıyorsun,” dedim.

“Benden nefret etme Lindsay.” Tekrar maskeyi taktı. “Bu yüzüme tam oturmuyor. Tekrar kullanacağımı zannetmiyorum.”

Onu oturma odasına götürdüm. Bir bardak bira doldurdum, oturduk. Üstümde şarap rengi bir süveter vardı, saçlarını at kuyruğu yapmışım. Gözlerini benden alamıyordu.

Babam, “Harika görünüyorsun benim küçük çiçeğim,” dedi.

Ters bakınca, gülümsedi. “Kendimi engelleyemiyorum.”

Bir süre konuştuk. Martha babamın yanına uzanmıştı. Sanki iki eski dost gibiydiler. Önemsiz şeyler hakkında konuştuk. Polis gücünde onun döneminden kalan eski dostlarından söz ettik. Cat ve babamın hiç görmediği torunundan bahsettik. Mercer ve davadan da konuştuk.

Tıpkı ilk kez görüştüğüm biri gibiydi, zaman düşündüğümden daha farklı geçiyordu. Gevezelik ya da megalomanlık yapmadık. Alçakgönüllüydük. Hâlâ şakacı ruhunu koruyordu.

“Sana göstermek istediğim bir şey var,” dedim. İçeri gittim ve, Giants’ın saten beysbol ceketıyla geri döndüm. Bu ceket bana babam yirmi beş yıl önce vermişti. Üstünde 24 numara ve Mays’ın adı vardı.

Babamın gözleri hayretle açıldı. “Bunu unutmuştum. Bu ceket kulübün malzemecisinden 1968’de almıştım.” Ceketini aldı ve uzun süre baktı. Elindeki şu anda canlanan kutsal

bir emanet gibiydi sanki. "Bugün bunun kaç para edeceğine dair bir fikrin var mı?"

Ona, "Ben bunu daima bir miras olarak gördüm," dedim.

Zencefil soslu ızgara somon, kızarmış biber, pırasa ve bezelyeli pilav pişirmiştım. Babamın Çin yemeklerinden hoşlandığını hatırlıyorum. 1965 yılına ait Latour'u açtık. Rüya gibi bir şaraptı, yumuşacık bir tadı vardı. Körfeze bakan balkonda oturduk. Babam bu güne kadar tattığı en güzel şarabın bu olduğunu söyledi.

Konuşmamız zaman içinde daha özel konulara yöneldi. Bana nasıl bir adamla evlendiğimi sordu. Babam gibi bir adamla evlendiğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Babam ona kızgın olup olmadığını sordu. Doğruyu söylemeliydim. "Evet çok kızdım."

Biraz elimdeki davadan da söz ettik. Ona davayı çözmenin ne kadar zor olduğunu, cinayetlerin seri bir katilin işi olduğunu anladığımı, ama elimde hâlâ bir şey bulunmadığını söyledim.

Üç saatten uzun süre sohbet ettik. Saat on biri geçtikten sonra şarap şişesi boşalmış, Martha babamın ayaklarının kenarında uyumuştı. Konuşmanın her dakikasında kendime babamla konuştuğumu hatırlatıyordum. Bir yetişkin olduktan sonra ilk kez babamla karşı karşıya oturuyordum. Artık yavaş yavaş anlıyordum. O sadece pek çok hata yapmış bir adamdı ve bunlar için cezalandırılmıştı. O artık körü körüne kızdığım ya da nefret ettiğim biri değildi. Kimseyi öldürmemişti. Chimera değildi. Benim standartlarıma göre hataları affedilebilirdi.

Uzun yıllardır sormak istediğim soruyu sormak için artık daha fazla bekleyemedim. “Bunun cevabını öğrenmek zorundayım. Neden evi terk ettin?”

Şarabından bir yudum aldı ve kanepede arkasına yaslandı. Mavi gözlerini hüznün kapladı. “Ne söylersem söyleyeyim, sana pek anlamlı gelmeyecek. Şimdi değil... Artık yetişkin bir kadınsın. Polis gücündesin. İşlerin nasıl gittiğini biliyorsun... Annen ve ben... Sadece şunu söyleyeyim, biz uyumlu bir çift değildik. Birlikte kazandıklarımızı kumarda çar çur ettim. Sokaklardan topladığım pek çok borcum vardı. Bu dürüst bir polisin yapacağı şey değildi. Yaptığım pek çok şey gurur duyulacak gibi değil... bir erkek ve bir polis olarak.”

Ellerinin terlediğini fark ettim. “Bilirsin, bazen biri bir suç işler, çünkü durum o kadar kötüleşir ki battıkça batarsın. Başka seçenek yoktur. Başka bir şey yapamazsın. Bu durum bende de böyle oldu. Çok borcum vardı... Yapacak başka bir şey bulamadım. Çözümü kaçmakta buldum. Ancak sizi bırakıp gittiğim için her gün pişmanlık hissettim.”

“Peki annem hastalandığında?...”

“O hastalandığı zaman çok üzüldüm. Ama o dönemde artık yeni bir hayatım vardı. Hiç kimse de geri döndüğüm için mutlu olacakmış gibi görünmüyordu. Dönüşümün ona yardımdan daha çok külfet olacağını düşündüm.”

“Biliyorum, annem her zaman senin için patolojik olarak yalancı derdi.”

Babam, “Bu doğru Lindsay,” dedi. İtiraf etme şeklinden hoşlanmışım. Aslında babamı seviyordum.

Kalkıp ortalığı toparlamam gerekiyordu. Bulaşıkları mutfığa götürmeye başladım. Göğsüm ağrıyordu. Ağlayacakmışım gibi hissediyordum. Babamı ne kadar çok özlediğimi fark etmiştim. Çılgınlıktı belki ama, hâlâ onun küçük kızı olmak istiyordum.

Babam bulaşıklara yardım etti. Bulaşıkları suyun altına tuttum, babam makineye yerleştirdi. Çok az konuştuk, tüm vücudum titriyordu.

Bulaşıklar bitince birbirimize döndük ve gözlerimizin içine baktık. "Nerede kalıyorsun?" diye sordum.

"Eski meslektaşım, dostum Ron Fazio ile kalıyorum. Eski-den Sunset'te bölge teğmeniydi. Kanepesini kullanıyorum."

Bir makarna ksesi yıkadım. "Benim de bir kanepem var," dedim.

Bir sonraki günü Warden Estes'in verdiği isim listesini araştırarak geçirdik. İki alanda soruşturma yaptık: Kaliforniya ceza sistemiyle sorunu olanlar ve başka bir kurumla son zamanlarda başı belaya girenler.

Weisz'in önceki gün söylediği bir şey kafama fena halde takılmıştı.

"Ben sana istediğini verdim," dedim.

O da bana, "Bunun karşılığını ben de sana verdim," dedi. Bu sözcükler aklıma takıldı. Sabah ikide bu sözler aklıma geldiğinde yataktan fırladım. Daha sonra uyumaya devam ettim. Sabah kalktığımda hâlâ zihnimin içinde bu sözcükler dönüp duruyordu.

"Ben de sana istediğini verdim..."

Kalktım, terliklerimi ayağıma geçirdim ve pencereden akan trafiği seyrettim. Ancak sözcükler hâlâ beynimde yankılanıyordu. Weisz ile görüşmemizi kelimesi kelimesine yeniden gözden geçirdim.

O gün yüzü göremeyen bir hayvandı. Ancak orada bir anlık bile olsa kendisine üzülmüştüm. O cehennem deliğinde istediği tek şey kendisini görebilmektir. "Ben de sana istediğini verdim..."

Pekâlâ bana ne vermişti?

"Senin ölü marsıklarına bir bok kadar değer verdiğimi mi sanıyorsun?" Onu susturmaya çalışırlarken, "Çok yaşa Chimer," diye bağırıyordu.

Daha sonra zihnim biraz daha toparlandı.

“Belki senin kış deliği adamlarından biri bu işin içindedir. Belki de iç hesaplaşmadır.”

Acaba sözlerini çok mu fazla ciddiye alıyordum? Ortada olmayan bir şeyi varmış gibi mi düşünüyordum? Weisz asla dikkate almamam gereken bir şey mi söylemişti?

İç hesaplaşma...

Pelikan Körfezi’nden Estes’i aradım. “Sizin meslektaşlarınızdan ya da eski polislerden kimse hapishanenizde kaldı mı?” diye sordum.

“Bir polis?...” Müdür yardımcısı duraladı.

“Evet,” dedim ve neden bilmek istediğimi açıkladım.

“Kullandığım dili affet ama, Weisz sana siktir çekiyordu. Senin kalbine ulaşmaya çalıştı. Piç kurusu polislerden nefret eder.”

“Estes, soruma cevap vermedin.”

“Bir polis?...” Estes alaycı bir şekilde nefes aldı. “Bir kere sinde Los Angeles’ın kötü narkotikçilerinden *Bellacora* kalmıştı. Muhbirlerinden üçünü vurmuştu. Ama başka yere transfer edildi. Bildiğim kadarıyla hâlâ Fresno’da.” *Bellacora* davasını okuduğumu hatırlıyorum. Son derece kötü bir davaydı.

“Burada bir gümrük müfettişi de bulunmuştu. Benes, San Diego Havaalanı’nın hemen yanında bir depo işletiyordu.”

“Başka biri var mı?”

“Benim altı yıllık deneyimim boyunca başkası olmadı.”

“Peki ya bundan öncesi?”

Sabrı taşmış bir biçimde bana cevap verdi, “Ne kadar eskiye gitmemi istiyorsunuz Teğmen?”

“Weisz ne kadar zamandır orada?”

“On iki yıldır.”

“O halde o kadar geçmişe uzanmak istiyorum.”

Estes'in deli olduđumu dűşündűđű açıktı. Telefonu kapatırken bana geri dűneceđini sűyledi.

Telefonu kapattım. Bu çok garipti, Weisz'e gűvenmek... Polislerden nefret ediyordu. Ben de bir polistim. Bűyűk bir olasılıkla kadınlardan da nefret ediyordu.

Aniden sekreterim Karen içeri girdi. Çok řaşkın gűrűnűyordu. "Jill Bernhardt'ın asistanı aradı. Bayan Bernhardt űkműş."

"űkműş?..."

Karen başını iki yana salladı. "Yukarıda, kanaması var. şimdi, hemen seni yukarıda bekliyor."

Koşturarak Adalet Sarayı'na gittim, asansöre bindim ve Jill'in ofisine ulaştım.

İçeri girdiğimde, kanepede uzanıyordu.

Morgda bulunan ambulans ekibi yanındaydı. Bir sürü havlu vardı, kanlı havlular, koyu mavi eteğinin altına sıkıştırılmıştı. Yüzü altüst olmuştu, grileşmişti, neşesizdi; onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Bir bakışta ne olduğu anlaşıyordu.

Yanına çömeldim. "O, Jill, tatlım, buradayım."

Beni gördüğünde ürkekçe gülümsedi.

Normalde gözleri pırıl pırıl olan mavi gözlerine kasvet çökmüştü. "Bebegi kaybettim Lindsay," dedi. "İşi bırakmalıydım. Onları dinlemeliydim, seni dinlemeliydim. Bebeği her şeyden fazla istediğimi sanıyordum ama, belki de yeterince istememişim. Kaybettim."

Elini tutarak, "Ah, Jill. Senin suçun değil. Sakın böyle düşünme. Bu tamamen tıbbi bir olay. Her gebelikte böyle kötü bir ihtimal vardır. Bu riskin var olduğunu sen de biliyordun."

"Benim suçum Lindsay." Mavi gözleri yaşlarla doldu. "Belki de yeterince istemedim."

Ambulans hemşiresi yanıma gelerek uzaklaşmamı istedi, Jill'i kaldırdılar, bir monitöre bağladılar. Kalbim deli gibi atıyordu. Jill genellikle öyle güçlü, öyle bağımsızdı ki, bu hali beni yıkmıştı. Bu bebeği çok istemişti. Düşük yapmayı ne kadar hak etmiş olabilirdi ki?

Yere eğildim, "Jill, Steve nerede?"

Derin bir nefes aldı. "Denver'da. April onu aradı, yolda, geliyor."

Aniden odaya Claire daldı. "Duyar duymaz geldim," dedi. Bana endişeyle baktı, daha sonra ambulans doktoruna dönerek, "Durum nedir?" diye sordu.

Doktor Jill'in sağlık durumunun iyi olduğunu söyledi. Ancak çok kan kaybetmişti. Claire bebeği sorduğunda doktor umutsuzca başını salladı.

Claire, Jill'in elini tutarak, "Tatlım, nasılsın?" diye sordu.

Jill'in yanaklarından yaşlar süzüldü. "Claire düşürdüm, bebeği kaybettim."

Claire, Jill'in alnından kıvrıkcık saçlarını kenara çekti.

"İyileşeceksin. Endişe etme. Sana çok iyi bakacağız."

"Artık onu götürmemiz gerekiyor. Doktoru aradı, Cal Pacific'te bekliyor," dedi.

"Seninle geliyoruz. Hep yanında olacağız," dedim.

Jill zorlukla gülümsedi ve burnunu çekti. "Beni suni sancıyla doğurtacaklar değil mi?"

Claire, "Sanmıyorum," diyerek cevap verdi.

Jill başını sallayarak, "Biliyorum yapacaklar," dedi. Yüzündeki korku dolu ifadeyi ve gözündeki endişeli bakışları hayatım boyunca unutamayacağım.

Kapı açıldı ve başka bir ambulans hemşiresi sedyeye geldi. "Gitme vakti," dedi.

Jill'in yanına eğilip, "Yanında olacağız," dedim.

Elimi tuttu, "Beni bırakmayın," dedi.

"Bizden öyle kolay kurtulamazsın."

Jill zorlukla gülümseyerek, "Cinayet masası esprisi ha," dedi.

Onu sedyeye aldılar. Claire ve ben onlara yardım ettik. Kanlı bir havlu, tertemiz ofisinde yere düştü.

Jill fısıldayarak, “Oğlan olacaktı,” dedi. İçini çekti. “Ben de bir oğlum olmasını istiyordum,” dedi.

Elini yavaşça okşadım.

Jill, “Belki de yeterince fazla istemedim,” dedi. Sonunda kendini tutamayıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Jill hastaneye giderken biz de arabayla ambulansı takip ettik. Jill'i obstetrik bölümüne götürdüler, doktorlar bebeği kurtarmaya çalıştı.

Odasına götürürlerken Jill elimi sımsıkı tuttu. Fısıldayarak, "Her zaman kazanacaklar. Hiç önemli değil, kaç tanesini içeri tıkarsan tık, geri kalanlar kazanmanın bir yolunu bulurlar."

Cindy aceleyle içeri daldı. Üçümüz Jill'in odasına girebilmek için bekliyorduk, birbirimize sarılmıştık. İki saat kadar sonra kocası Steve geldi. Ona birer birer sarıldık. Bir yanım Steve'e farkında değil misin, bu çocuğu sadece senin için istiyordu, demek istedi. Doktor geldiğinde onları yalnız bıraktık.

Jill haklıydı. Bebeği kaybetmişti. Doktorlar bu durumun plasental ayrılma olduğunu söylediler. İşteki stres, durumunu daha da ağırlaştırmış. Tek iyi haber fetusun operasyonla alınmasıydı, doğum yaptırmamışlardı.

Bir süre sonra Claire, Cindy ve ben hastaneden ayrıldık. Hiçbirimiz eve gitmek istemiyordu. Yakında, Cindy'nin bildiği bir Japon barı vardı. Oraya gittik, bira içtik ve konuştuk.

Jill'in işyerinde yorulmadan çalıştığına, Moab'da kayalık-lara tırmandığına, Sedona'da bisiklete bindiğine ve iki kez çocuk düşürdüğüne inanmak çok zordu.

Claire, "Zavallı kız kendine çok yüklendi. Hepimiz ona işi hafifletmesi gerektiğini söylemiştik," dedi.

Cindy, "Jill'in böyle bir yeteneği yok," dedi.

Japon böreklerinden bir tane aldım ve sosun içinde çevirdikçe çevirdim. "Bebeği Steve için istiyordu. Bunu yüzünden anlayabilirsiniz. Bu nedenle de o imkânsız planın içine girdi. Hiçbir şeyi azaltmaya niyeti yoktu. Bu arada Steve de ülkenin dört bir yanını dolaşarak yeni bankerler bulmaya çalışıyordu."

Cindy kızdı, "Jill Steve'i seviyor. Onlar bir takım," dedi.

"Onlar takım değil Cindy. Claire ve Edmund takım. Onlarsa birbirleriyle yarışıyorlar."

Claire benimle aynı görüşteydi, "Doğru. Bizim kız her zaman için bir numara olmak istiyor. Kızımız geride kalamaz."

Cindy, "Hangimiz ondan farklıyız ki?" diye sorup etrafa baktı. Bekledi.

Bir anlık bir sessizlik oldu. Bakışlarımız kesişti ve birbirimize gülümsedik.

"Ama konu bundan daha derin. Jill daha farklı, çelik gibi sert ama kalbi çok yumuşak ve çok yalnız. Onun olduğu durumda herhangi birimiz de olabilirdik. Biz yenilmez değiliz. Sen hariç Claire. Sen ve çocukların farklısınız. Sürekli ileriye gidiyorsunuz," dedim.

Claire gülümsedi, "Burada birisi dengeyi sağlamalı. Dünyaya gece babanı gördün değil mi?"

Başımı salladım, "Fena vakit geçirmedik. Konuştuk, bazı sorunları çözdük."

Cindy, "Tartışmadınız mı?" diye sordu.

Gülümsedim, "Hayır. Kapıyı açtığımda yüzünde beysbolcu maskesi vardı. Ciddiyim."

Claire ve Cindy kahkahalarla güldüler.

"Bana bir şişe şarap getirdi. Şahane bir Fransız şarabı, ilk hasat. Bin dokuz yüz altmış beş. Doğduğum yıl almış. Bunca yıl saklamış. Oysa beni tekrar görüp görmeyeceğini bile bilmiyordu."

Claire gülümseyerek, "Tabii ki biliyordu. Sen onun güzel kızısın. Seni seviyor," dedi.

Cindy, "Nasıl ayrıldınız Lindsay?" diye sordu.

"Tekrar görüşelim diyerek ayrıldığımızı sanıyorsunuz ama, aslında ona isterse bir süre benimle kalabileceğini söyledim."

Cindy ve Claire çok şaşırdı.

"Biz sana onunla görüşmeni söyledik Lindsay. Birlikte yaşamayı değil."

"Ne yapabilirdim ki, birisinin yanında kalıyor. O anda bu fikir bana doğru gibi göründü."

Claire gülümsedi, "İşte tam da bu sensin, tabi ki doğru fikir. Şerefine tatlım."

Başımı salladım, "Jill'in şerefine."

Cindy birasını kaldırarak, "Jill'in şerefine," dedi. Bardaklarımızı birbirine vurduk. Bir iki saniyelik sessizlik oldu.

Cindy, "Konuyu değiştirmek için söylemiyorum ama, elindeki davayla ilgili bizimle paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

"Warden Estes'in bize verdiği Chimera adlarını araştırıyoruz. Ancak bugün yeni bir teorim var."

Cindy gözlerini açarak, "Yeni teori mi?"

"Bakın bu adam keskin nişancı olarak eğitilmiş. Hata yapmıyor. Her hareketimizde bir adım önde. Nasıl çalıştığımızı biliyor."

Cindy ve Claire dinliyordu. Tek bir sözcük dahi söylemediler. Weisz'in bana söylediğini söyledim. İçeriden yapılan bir iş...

Daha da ileri gittim. "Peki ya Chimera radikal gruplara dahil ırkçı bir katil değilse. Ya polisse?"

Karanlık bir barda Chimera, Guinness'inden bir lokma aldı. En iyiye, en iyisi diye düşündü.

Yanında beyaz saçlı, kırmızı yüzlü bir adam oturuyordu. Televizyonda Tom Collinses vardı. Haberleri sunuyordu. Süratsız bir muhabir Chimera davasıyla alakalı son bilgileri aktarıyordu. Verdiği her bilgi yanlıştı, hem halkı hem de onu rahatsız ediyordu.

Barın geniş penceresinden caddenin karşısına baktı. Bir sonrakini kurbanını buradan takip ediyordu. Bundan keyif alacaktı. Bütün bu polisler, hepsi onu yanlış yerde arıyordu. Bu yeni cinayet onları gerçekten de kışlarının üstüne oturtacaktı.

Nefes alırken kendi kendine hafifçe, "Daha bitmedi," diye söylendi. Ayrıca benim kim olduğumu da tahmin edebileceğinizi hiç düşünmeyin. Bulamazsınız.

Yanındaki yaşlı sarhoş hafifçe dürttü, "Sanırım bu piç kurusu onlardan biri," dedi.

Chimera, "Onlardan biri mi? Sen ne demek istiyorsun?"

"Gözleri kömür karası kadar siyah," dedi yaşlı adam. "Şu nefret gruplarıyla bu davayı ilişkilendiriyorlar. Ne komik. Bunu hasta bir herif yapıyor. Büyük bir olasılıkla basketbol oynuyordur," dedi.

Chimera, "Böyle düşünmenin nedeni ne?" diye sordu. Bu arada gözleri dikkatle karşı kaldırımı takip ediyordu. Halkın

hakkında ne düşündüğünü de çok merak ediyordu. Belki de tıpkı bu adam gibi pek çok kişiyle konuşmalıydı.

Yaşlı adam kendi kendine söylenmeye devam etti, "Sence beyni olan herhangi bir orospu çocuğu böyle ipucu bırakır mı?"

Chimera sonunda cevap verdi, "Bence sen biraz ileri gidiyorsun, yaşlı dostum. Bence bu katil oldukça zeki."

"Bir katil ne kadar zeki olabilir ki?"

Chimera, "Yakalanmayacak kadar zeki," dedi.

Yaşlı adam ekranı göstererek konuşmayı sürdürdü. "Yakaladıklarında görürsün, yanlış iz üstündeler. Büyük bir sürpriz olacak. Belki de işin içinde O. J. Simpson vardır. Hey Ray, O. J.'in kentte olup olmadığına dair bir fikrin var mı?"

Adam çok sarhoştı ama bir konuda haklıydı. San Francisco polisi yanlış yoldaydı. Elllerinde tek bir ipucu dahi yoktu. Teğmen Lindsay Boxer bu davanın hiçbir yerinde değildi. Ona bir adım dahi yaklaşmamıştı.

Chimera yaşlı adama döndü, "Seninle bir konuda iddiaya girebilirim." Yüzünü yaşlı adama yaklaştırdı, "Eğer katili yakalayabilirlerse gözlerinin yeşil olduğunu göreceksin."

Aniden karşı kaldırımında hedefini gördü. Belki bu Teğmen Boxer'in dikkatini toplamasına yardımcı olabilir. Evine son derece yakın bir vuruş. Hızla bara birkaç dolar bıraktı.

Yaşlı adam ona döndü, "Hey bu ne acele. Sana bir içki ısmarlasaydım. Hey, demek senin de yeşil gözlerin var dostum."

Chimera yerinden fırladı, "Gitmem lazım, randevum var."

Claire Washburn araba kullanırken, zavallı Jill'e neler olduğunu düşünüyordu. Burlingame'deki 101 numaralı evine yönelmişti. Olanları bir türlü zihninden silemiyordu.

Başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Çok uzun bir gün olmuştu. Bu korkunç cinayetler kentteki herkesi tedirgin ediyordu. Şimdi de Jill bebeğini kaybetmişti.

Gösterge tablosundaki saat onu yirmi geçtiğini gösteriyordu. Edmund bu akşam oyundaydı. Saat ancak on birden sonra eve gelecekti. Keşke evde olsaydı. Bütün gece.

Claire modern tarzdaki evinin garaj kapısına yöneldi. Ev karanlıktı. Reggie üniversitedeydi. Willie lise ikinci sınıfa gidiyordu ve büyük olasılıkla odasında bilgisayarda oyun oynuyordu.

İstediği tek şey üstündeki elbiseleri çıkarıp pijamalarını giymekti. Bu korkunç günü artık noktalamak istiyordu.

Claire içeri girdiğinde Willie'ye seslendi ama cevap alamadı. Mutfak masasının üstünde bir zarf buldu ve çalışma odasına geçti. Zarftan Ballard Dizayn kataloğu çıktı.

Telefon çaldı. Claire kataloğu bıraktı, telefonu açtı. "Alo..."

Sanki karşı tarafta birisi bekliyor gibiydi.

Belki de Willie'nin arkadaşlarından biriydi.

"Alo?..." Claire tekrar konuştu. "Bir, iki, üç... son kez alo..." Hâlâ cevap yoktu. "Hoşça kal."

Telefonu kapattı.

İçinden bir titreme geldi. Bunca yıl sonra bile, evde yalnız kaldığında beklenmedik bir ses, zeminde ışık yanması gibi şeyler sinirlerini bozuyordu.

Telefon tekrar çaldı. Bu kez telefonu hemen açtı. "Kimsiniz?" diye sordu.

Bir erkek sesi, "Tahmin et," dedi.

Claire'in nefesi duracak gibi oldu. Telefondaki dijital göstereye bakarak, arayanın numarasını gördü.

"Dinle, 901-4476, nasıl bir oyun oynadığını ya da numaramızı nasıl bulduğunu bilmiyorum. Eğer söyleyeceğin bir şey varsa hemen söyle."

Ses cevap verdi, "Chimera hakkında bir şeyler biliyor musun? Şu anda kendisiyle konuşuyorsun. Şeref duymadın mı?"

Claire dondu kaldı. Oturduğu yerden ayağa kalktı. Kafasında şimşekler çaktı: Chimera polis departmanlarından birinin adıydı. Bu haber hiç gazetede çıkmış mıydı? Soruşturmayla ilgilendiğini kim biliyordu ki?

Başka bir hat alıp 911'i aramaya çalıştı. Bu arada, "Bana gerçekten kim olduğunu söyleyen daha iyi olur," dedi.

"Zaten söyledim. Küçük, siyah koro kızı bir numaraydı. Yaşlı orospu, şişko, masum polis, patron... Ortak noktaları ne biliyor musun? Bilmiyor musun? Düşün bakalım, Claire Washburn. İlk dört kurbanla ne benzerliğin var, bul."

Claire'in vücudu zangır zangır titremeye başladı. İki kurbandaki özel atışları hatırladı.

Gözleri çalışma odasının penceresinden dışarı yöneldi, evin çevresindeki karanlığa baktı.

Ses geri geldi, "Doktor, biraz sola eğilir misin?"

İlk kurşun camı delerek geçtiğinde Claire henüz dönmüş-tü.

İkinci kurşun çalışma odasının penceresini paramparça etti ve Claire boynunda korkunç bir yanma hissetti. Üçüncü ve dördüncü atış yapıldığında Claire yerdeydi.

Boğazı düğümlenmişti, ağlamak istiyordu. Yerde kan vardı, bu kan kendi boğazından geliyordu, elbisesi ve elleri kan içindeydi. Kalbi çılgınca atıyordu. Yarası acaba ne kadar kötüydü? Karotis atardamarı kopmuş muydu?

Birden gözü kapıya takıldı, korkudan kanı dondu. Willie...

"Anne!" diye bağırdı. Korkudan gözleri yerinden çıkacak gibiydi. Üstünde bir tişört ve şort vardı. Tam bir hedefti.

Claire oğluna, "Willie yere yat, birisi eve ateş ediyor," diye bağırdı.

Çocuk yere yattı, Claire üstüne kapandı. "Şimdi tamam, hep böyle kal. Bir düşüneyim," diye fısıldadı. "Başını yerden bir santim dahi kaldırma!"

Boynunda dayanılmaz bir acı vardı, sanki boğazı delinmiş gibiydi. Ama nefes alabiliyordu. Eğer kurşun karotisini delmiş olsaydı şokta olması gerekirdi. Yara çok derinde olmama-lıydı.

Willie fısıldayarak, "Anne neler oluyor?" dedi. Vücudu bir yaprak gibi titriyordu. Claire onu daha önce hiç böyle görmemişti.

“Bilmiyorum... Sadece olduğun yerde kal Willie.”

Aniden dışarıdan dört kurşun daha geldi. Oğluna daha sıkı sarıldı. Dışarıdan her kim ateş ediyorsa, kör atışlar yapıyordu, herhangi bir şeyi vurmaya çalışıyordu. Katil hâlâ hayatta olduğunu biliyor muydu? Birden paniğe kapıldı. Eğer eve gelse ne olacaktı? Acaba katil evde oğlu olduğunu biliyor muydu? Katil adını biliyordu!

Oğlunun yüzünü avuçlarının arasına alarak, “Willie, aşağıya bodruma in, kapıyı kilitle. 911’i ara. Şimdi! Hemen! Sakın kalkma, yerde yuvarlanarak git!”

“Seni burada bırakamam,” diye ağladı. Claire’in sesi sertleşti. “Git, şimdi. Dediklerimi aynen yap. Aşağıda kal. Seni seviyorum Willie.”

Claire, Willie’yi ileri doğru itti. “911’i ara. Kim olduğunu ve evde neler olduğunu söyle. Daha sonra babanı arabasından ara. Şu sıralarda eve doğru geliyor olmalı.”

Willie ona son kez baktı. Ama itiraz etmedi. Sürünerek ilerledi. Aferim, iyi çocuk.

Senin annenin hiç beceriksiz çocuğu olmadı.

Dışarıdan bir kurşun daha geldi. Claire derin bir nefes aldı, “Tanrım lütfen bu orospu çocuğunun evimize girmesine izin verme. Bunun olmasına izin verme, sana yalvarıyorum.”

Chimera kırık pencereden içeri dört kurşun daha yolladı. Daha sonra PSG-1 tüfeğini elinde yavaşça çevirdi.

Onu vurduğunu biliyordu. Birinci atışta değil, son saniye-
de dönmüştü. Ama bir sonrakinde saklanmaya çalışırken onu
vurmuştu. Sadece onu öldürüp öldürmediğini bilmiyordu.
Teğmen Lindsay Boxer'a bir mesaj göndermek istemişti. Ar-
kadaşının sadece yaralanmış olması yeterince iyi bir mesaj de-
ğildi. Claire Washburn ölmek zorundaydı.

Karanlık onu örterken arabasında oturuyordu, candan çı-
kardığı tüfeği parlıyordu. Onu öldürdüğünden emin olmalıydı
ama eve girmek istemiyordu. Bir oğlu vardı ve o evde olabilir-
di. Birisi 911'i aramış olabilirdi.

Aniden caddenin aşağısından yamp sönen ışıklar görün-
meye başladı. Başka birisi de evin bahçesindeydi.

"Kahretsin," diye söylendi. "Orospu çocuğu." Bir yanı kı-
rık pencereden içeri girip, odayı yaylın ateşine tutmak istiyor-
du. Washburn ölmek zorundaydı. Onun işini bitirmeden bura-
dan ayrılmak istemiyordu.

Arka taraftan bir ses geldi. Sert bir dönüş yaparak bir oto-
mobil yaklaştırmaya başladı, parlak ışıklar yamp sönüyordu.
Hızla yaklaşan araba onu aydınlatıyordu.

"Bu da ne şimdi?"

Belki de polisi aradı. Ya da silah sesini duyar duymaz
komşular aramıştır. Riske giremezdi. Bu kurban kendisini fe-
da edecek kadar önemli değildi. Yakalanmayacaktı.

Işıklar saçan araba evin önüne yanaştı. Tiz bir fren sesiyle durdu. Komşular birer birer evlerinden çıkmaya başladı.

Silahını içeri aldı. Vitesi geçirdi ve uzaklaştı.

İlk kez bir işi berbat ediyordu. Daha önce hiç hata yapmamıştı.

Şanslısın doktor. Ama sen pratik yapmak için seçtiğim bir hedeftin.

Önemli olan bir sonrakiydi.

Makyajımı çıkarmış, televizyondaki gece haberlerini izlemek üzere televizyonun başına geçtiğimde Edmund aradı.

Claire'in kocası çılgına dönmüş bir biçimde kekeleyerek konuşuyordu. Bana anlatmaya çalıştığı şeyi kavradıkça kendimi trene çarpmış gibi hissettim. "İyileşecek Lindsay. Şu anda Peninsula Hastanesi'nde."

Bir bluz ve kot pantolon giydim, arabama atlayıp hızla ilerlemeye başladım. Burlingame'e yöneldim. Kırk dakikalık yolu yirmi dakikada aldım.

Claire'i odasında buldum. Oturuyordu, gündüz giydiği elbisesi tozlanmıştı. Ondan sadece üç saat önce ayrılmıştım. Bir doktor boynuna pansuman yapıyordu. Edmund ve Willie hemen yanında ayakta duruyordu.

Gözlerim kızarmış ve ıslaktı. "Tanrım Claire..." Edmund'a döndüm, ona sevgi ve minnetle sarıldım. Daha sonra Claire'i kucakladım.

Boğazını göstererek, "Sakin ol tatlım," dedi. "Sana her zaman söylüyorum, bendeki bu yağ hücreleri işe yarayacak dedim. Bak hiçbir atış bana işlemiyor."

Ona hâlâ sımsıkı sarılmış olarak duruyordum. "Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın?"

"Evet," dedi. Gözlerinde, "İnan bana bunun gerçekten de farkındayım," bakışı vardı.

Kurşun sadece sıyırmıştı. Doktor bandajlama işlemini tamamlıyordu. Gece hastanede kalmasına gerek yoktu.

Claire, Edmund ve Willie'nin ellerini tuttu. "Erkeklerim iyi iş başardılar değil mi? Her ikisi de. Edmund'un arabası katili korkutup kaçırdı."

Edmund kızgınlıkla, "O orospu çocuğunu takip etmeliydim. Ah bir yakalayabilseydim..."

Claire gülümseyerek, "Sakin ol kaplanım. Bırak bu işi Lindsay yapsın. Sen davulcu olarak kal..."

Olanlar Edmund'u şaşkına çevirmişti. Bir süre Claire'in karşısına geçip oturdu. Konuşmaya çalıştı ama beceremedi. Claire de konuşmadan onun elini tuttu.

Bir saatten kısa bir süre sonra Burlingame Polis Karakolu'nda olanları konuşmuş eve doğru yürüyorduk.

"Bu oydu değil mi Claire? Chimera'ydı." Başıyla onayladı.

"O gerçekten de soğukkanlı bir orospu çocuğu, Lindsay. 'Doktor, biraz başını çevir' dediğini duydum. Hemen ardından ateş etmeye başladı."

Yerel polis ve San Mateo Kasabası şerifi evi ve çevresini karış karış inceliyordu. Ben de Clapper'ı aramıştım. Onun da araştırma yapmasını istiyordum.

Claire, "Neden ben Lindsay?" diye sordu.

"Bilmiyorum Claire. Siyahsın. Polis gücüne bağlı çalışmıyorsun. Neden seçtiği kurbanların tarzını değiştirdiğini anlamıyorum."

"Sakin ve bol bol düşünerek konuşmalıyız Lindsay. Sanki benimle oyun oynuyor gibiydi. Sesi sanki... kişisel bir hesap gibiydi..."

Onda daha önce hiç rastlamadığım bir şey gördüğümü düşündüm. Korku. Onu kim suçlayabilirdi ki? "Belki izne çıkmalsın Claire. Görüş açısı dışında kalırsın," dedim.

"Beni buralardan uzaklaştırmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Böyle bir olasılık yok Lindsay. Kazanmasına izin vermeyeceğim."

Ona hafifçe sarıldım. "İyi misin?"

"İyiyim. O şansını kullandı. Şimdi sıranın bende olmasını istiyorum."

Sabah saat ikiden sonra, sonunda kendimi daireme atabilmişim.

Bu uzun günde korkunç olaylar olmuştu; Jill bebeğini kaybetmişti, Claire'in başına korkunç olay gelmişti, tüm olaylar gözümün önünden sanki eski bir korku filmi kareleri gibi geçti. Takip ettiğim adam neredeyse benim en iyi arkadaşımı öldürüyordu. Neden Claire? Bunun anlamı ne? Bir yanım onu bu işe bulaştırdığım için suçluluk hissediyordu.

Vücudum ağrıyordu. Uyumak istiyordum, bugünü zihnimden söküp atmalıyım. O sırada aniden misafir odasının kapısı açıldı, babam dışarı çıktı. Bugünün çılgınlığı içinde onun bende olduğunu unutmuştum.

Uzun, beyaz bir tişört giyiyordu, altındaysa boxer vardı. Boxer'ı deniz kabuğu desenliydi. Uykulu olmama rağmen, belki de günün verdiği gerginlikle bu görüntüyü komik buldum.

"Bay Boxer, bakıyorum boxer giyiyorsunuz. Sen komik bir adamsın," dedim. Babam ummadığım kadar iyi bir dinleyiciydi. Şu anda ihtiyacım olan tam da buydu.

Kanepeye gelip yanıma oturdu. "Senin bir kahveye ihtiyacın var, gidip yapayım," dedi.

"İçinde biraz da Brandy olsa daha iyiydi. Ama orada, tezgâhta sadece çay var." Evde birinin olması güzeldi, üstelik beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Kanepede arkama yaslandım. Gözlerimi kapadım ve ne

yapacağımı düşünmeye başladım. Davidson, Mercer ve şimdi de Claire Washburn... Chimera niçin Claire'in peşinden gitmişti? Bunun ne anlamı vardı?

Babam bir fincan çay ve neredeyse kadehi ağzına kadar doldurduğu brendiyi getirdi. "Senin artık büyük bir kız olduğuna karar verdim. Bence ikisini de içebilirsin."

Çaydan bir yudum aldıktan sonra, tek dikişte brendinin yarısını içtim. "Buna ihtiyacım vardı. Bana ipuçları bırakıyor, ama ben hâlâ anlayamıyorum."

Babam yumuşak bir sesle, "Kendine çok yüklenme Lindsay," dedi.

"Bütün dünya seni izlerken, sen ne yapacağınızı bilmiyorsanız ne olur? Savaşta olan canavar sana kendini göstermiyorsa ne yapmalı?"

Babam gülümseyerek cinayet masasında böyle şeylerin her zaman olduğunu söyledi.

Her durumda babam beni gülümsetmeyi başarıyordu. En çok şaşırdığım noktaysa, onu gerçekten babam olarak görmeye başlamış olmamdı.

Sesindeki ton aniden ciddileşti. "İşler gerçekten zorlaştığında benim ne yaptığımı sana söyleyeyim. Kaçtım. Sen bunu yapma Lindsay. Benden çok daha iyi olduğunu biliyorum."

Bana büyük bir ciddiyetle bakıyordu ve artık gülümsemiyordu.

Daha sonra olanlaraysa ben bile inanamadım. Babam kollarını bir biçimde boynuma doladı, kendimi aniden omzuna yaslanmış buldum. Başlangıçta biraz çekingendik, ama bir süre sonra tam bir baba kız olarak birbirimize sarılmıştık. Çocukluğumda sürdüğü kolonyanın kokusu yine burnuma geldi. Hem çok garip, hem de çok doğal bir şey yapıyormuş gibi hissettim.

Babama sarılınca içimdeki acının hafıfladığını hissettim.

Babamın fısıldadığını duydum. "Onu yakalayacaksın Lindsay. Başaracaksın küçük çiçeğim."

Bunlar tam duymaya ihtiyaç duyduğum sözcüklerdi.

"Babacığım," dedim, başka bir sözcük dökülmedi ağzımdan.

Pazartesi sabahı Brenda erkenden beynimi oymaya başladı. "Teğmen Boxer, Pelikan Körfezi'nden Warden Estes, ikinci hat." Önemli bir şey söylemesini beklemiyordum ama yine de hattı aldım.

"Burada bir polisin kalıp kalmadığını sormuştun," dedi.

Bu cümle üzerine hemen heyecanlandım "Ve?"

"Seni uyarayım, o çatlak Weisz'ın deli saçmalıklarına hiç inanmıyorum. Ama eski dosyaları inceledim. Bulduğum dosyalardan biri size uyabilir. On iki yıl önce.

Ben Soledad'da çalışırken, bu serseri buraya gelmiş.

Telefonu kulağıma daha da yaklaştırdım.

"Adamı burada beş yıl tutmuşlar. İki kişi birlikteymiş. Daha sora bu adamı Quentin'e geri yollamışlar. Özel bir dava. Belki adını hatırlarsın."

Kalemi elime aldım, davayı düşünüp bulmaya çalıştım. Pelikan'da bir polis? Quentin?

Estes, "Frank Coombs," dedi.

İsmi hatırladım. Gençliğimden kalma bir gazete manşeti gözümün önüne geldi. Coombs. Devriye polisi, yirmi yıl önce bir çocuğu öldürmüştü. Suçlanıp görevden uzaklaştırılmıştı. Herhangi bir San Francisco polisi için adı uyarı gibiydi. Hangi polis karşısındakine aşırı güç kullansa, bu isim hatırlatılırdı.

Estes devam etti, "Coombs hapisteyken dışardakinden daha beter bir adam haline gelmiş. Quentin'de hücre arkadaşını

boğmuş. O nedenle de buraya gönderilmiş. Bir süre antisosyal eğilimleri için tedavi görmüş.”

Coombs... Adı yazdım. Davasıyla alakalı fazla bir şey hatırlayamadım. Aklımda kalan tek şey siyah bir çocuğu boğduğunu.

“Niçin elimdeki davayla Coombs’un uyuştuğunu düşünüyorsun?” diye sordum.

Estes boğazını temizledi. “Daha önce de söylediğim gibi, Weisz’in saçmalamalarına hiç önem vermiyorum. Aramamın sebebi personelden aldığım bazı bilgiler. Coombs buradayken sizin o küçük grubun kurucu üyelerindenmiş.”

“Benim grubum mu?”

“Evet teğmen, Chimera’nın kurucularındanmış.”

Bir söz vardır, bir kapı kapanırsa bir kapı açılır. Yarım saat kadar sonra, kapımın camını Jacobi'yi yanıma çağırmak için tıklattım. Ofisime girdiği zaman, Frank Coombs hakkında ne bildiğini sordum.

Warren omuz silkti. "Pislik torbası bir devriye polisi. Bir uyuşturucu baskını sırasında bir delikanlıyı boğmuştu. Bunlar yıllar önce olmuştu. Çocuk öldü. O zamanlar ben üniforma giyiyordum ve bizim bölümün en büyük skandallarındandı. O Quentin'e gönderilmemiş miydi?"

Coombs'un kişisel dosyasını ona doğru iterken, "Yirmi yıl yemiş," dedim. "Şimdi bana bu dosyada bulamayacağım şeyler söyle."

Warren dosyayı açtı. "Hatırladığım kadarıyla adam sert bir polisti. Tutuklamalarını biraz sert yaptığı için hakkında bazı şikâyetler vardı. Ancak bildiğim kadarıyla, bu davranışları sebebiyle merkezden sık sık ihtar alıyordu. Merkezdeki Rodney King onunla uğraşıyordu.

Başımla onaylayarak, "Devam et," dedim.

"Dosyayı okudun Lindsay. Proje kapsamındaki bölgelerden birinde basketbol oynuyormuş. Çocuklardan biri onun polis olduğunu fark etmiş ve üstündeki uyuşturucuyu atıp ona bir şeyler söyleyip kaçmış. Coombs peşinden gitmiş."

Üstüne basa basa, "Konuştuğumuz çocuk bir zenci değil

mi? Mahkeme onu ikinci derece cinayetten suçlu bulmuş. 15 yıldan yirmi yıla kadar hapis cezası vermiş."

Jacobi şaşkın, "Bunlarla nereye varmaya çalışıyoruz Lindsay?"

"Weisck, Warren. Pelikan Körfezi'nden. Sadece saçmaladığını düşünmüştüm ama, söylediklerinden bir şey aklıma takıldı. Weisck bana bir bilgi verdiğini söyledi. Bana sanki bunların içeriden birisi tarafından yapıldığını söyledi."

Jacobi yüzünü buruşturarak, "Sen bu eski dosyaları karıştırıyorsun, çünkü Weisck bunun içeriden birisi tarafından yapıldığını söyledi?"

"Coombs Chimera'yı. Adam iki yıl özel eğitim almış. Şuna bir bak... Özel silahlar ve taktikler konusunda uzmanlaşmış. Açıkça ırkçı bir adammış. Üstelik şu anda dışarıda. San Quentin'den birkaç ay önce tahliye olmuş."

Jacobi yüzü bembeyaz karşımda oturuyordu. "Sende bir gariplik var Teğmen. Demek istediğim, tamam adam boktan bir herif ama, sonuçta o bir polisti. Niçin içindeki şiddeti polislere yöneltsin?"

"O bu olanların kendini savunurken meydana geldiğini iddia etmişti. Çünkü çocuk karşı koyuyormuş. Hiç kimse ona bu konuda destek olmamış Warren. Ne ortağı ne de o dönemde aynı departmanı paylaştıkları arkadaşları ona yardımcı olmamış."

Dosyayı açtım. Kırmızı kalemle çizdiğim bölümü buldum. "Sence adamı buldum mu? Sen Coombs'un proje kapsamındaki bölgede bu çocuğu öldürdüğünü söylemiştin, değil mi?"

Jacobi başıyla onayladı.

Açtığım sayfayı ona doğru uzattım.

"Körfez, Warren. La Sella Tepeleri. O çocuğu bu bölgede boğmuş. O dönemdeki proje yarım bırakılmış ve 1990'da yeniden hayata geçirilmiş ve bölgeye başka bir ad verilmiş..."

“Whitney Young,” dedi Jacobi.

Orası, Tasha Catchings’in öldürüldüğü yere çok yakındı.

Bir sonraki işim, San Quentin Hapishanesi'nin müdür yardımcısı Madeline Akers'i aramak oldu. Maddie eski bir arkadaşımdı. Bana Coombs hakkında bildiği her şeyi anlattı. "Kötü bir polis, kötü bir adam, gerçekten de berbat bir hapishane sakini. Soğukkanlı bir orospu çocuğu." Maddie oradakilere de onunla ilgili bilgiler soracağını söyledi. Belki Frank Coombs, oradan birine çıktığında yapacaklarını söylemiştir.

"Madeline, aramızda yaptığımız bu konuşmadan kimsenin haberi olmaması gerekiyor," diyerek onu uyardım.

"Mercer iyi bir dostumdu Lindsay. Elimden gelen her şeyi yaparım. Bana sadece birkaç gün ver."

"Bir günde hallet Maddie. Bu çok hayati bir mesele. Tekrar öldürecek."

Uzun süre masamın başında oturdum ve elimdeki parçaları birleştirmeye çalıştım. Coombs'u bir türlü suç sahnesinde bir yere oturtamadım. Elimde ona karşı kullanabileceğim silah yoktu. Şu anda nerede olduğunu dahi bilmiyordum. Ama Tasha Catchings öldürüldüğünden beri, ilk kez elimde iyi bir ipucu olduğunu düşünüyordum."

İçgüdülerim bana Cindy'yi arayıp *Chronicle*'ın arşivinden eski morg hikâyelerini bulmasını istememi söylüyordu. Ancak bu olaylar yirmi yıl önce olmuştu. O günlerden sadece birkaç kişi kalmıştı.

Sonra aniden , o günlerden kalma birinin benim evimde olduğunu hatırladım.

Kapıdan içeri girdiğimde babam televizyonda haberleri izliyordu. “Merhaba. Makul bir saatte evde olduğuna göre, herhalde davayı çözdün,” dedi.

Elbiselerimi değiştirdim. Buzdolabından bir bira aldım ve iskemlemi karşısına çekip oturdum.

Gözlerinin içine bakarak, “Seninle konuşmam lazım,” dedim. “Frank Coombs adlı adamı hatırlıyor musun?”

Babam başıyla onayladı. “Evet, bu adı uzun süredir duymamıştım. Elbette hatırlıyorum. Proje bölgesinde bir delikanlıyı boğan bir polis. Cinayetle suçlanmıştı ve hapse girmişti.”

“O dönemde sen de polis teşkilâtındaydın değil mi?”

“Elbette. Ben de kendisini tanıyordum. Gördüğüm en kötü polislerdendi. Ama bazı insanlar ona hayranlık duyardı. Bir sürü tutuklama yapardı, yakalanmayacak adamları yakalardı. Kendine has bir tarzı vardı. O dönemde her şey daha farklıydı. Takip komitesi yoktu. Her yaptığımız kontrol edilmezdi. Olanlar basına yansımazdı.”

“Boğduğu o delikanlı on dört yaşındaydı.”

“Coombs hakkında niçin bilgi topluyorsun? Hâlâ hapiste olmalı.”

“Hayır değil, dışarıda.” İskemlemi ona yaklaştırdım. “Coombs’un iddialarını okudum, kendini korumak için o delikanlıyı öldürdüğünü söylemiş.”

“Coombs, çocuğun elindeki kesici bir aletle ona saldırdığını söylemişti. Bir polis bu durumda ne yapabilirdi?”

“O dönemdeki ortağının kim olduğunu hatırlıyor musun, Baba?”

“Elbette. Stan Dragula’ydı. Davada o da ifade vermişti. Ancak bundan birkaç yıl sonra öldü galiba. Hiç kimse Coombs ile çalışmak istemiyordu. Onunla beraber yürümekten korkardı herkes.”

“Stan Dragula beyaz mıydı yoksa siyah mı?” diye sordum.

“Stan beyazdı. Sanırım İtalyan ya da Yahudi’ydi.”

Bu beklediğim cevap değildi. Hiç kimse Coombs’a destek olmamıştı. Ama neden öldürmek için siyahları tercih ediyordu?

“Baba, eğer Coombs bunları yapıyorsa... Eğer aç almak için dışarıdaysa... Niçin öldürmek için siyahları tercih ediyor?”

“Coombs bir hayvandı, ama aynı zamanda da polisti. O dönemde her şey daha farklıydı. Kimse içerisiyle ilgili tek bir bilgi vermezdi. Her polise akademide arkadaşlarıyla ilgili ağzını sıkı tutması gerektiği önemle tembih edilirdi. Ancak bu kural Frank Coombs’ta işlemedi. Bu onu yıktı. Herkes onunla ilgili bilgi vermekten memnundu. Biz yirmi yıl öncesinden bahsediyoruz, bunu unutma. Polis teşkilatındaki bilgilendirme hareketi yeni yeni palazlanıyordu. Siyahlar ve Latinler polis teşkilatında yeni yeni önemli noktalara geliyorlardı. Bir siyah lobisi kurulmuştu, OFJ...”

“Adalet için savaşılan memurlar. Biliyorum hâlâ varlar,” dedim.

“O günlerde tansiyon yüksekti. OFJ greve gidecekleri konusunda ısrar etti. Ayrıca kentin başka kesimlerinden de baskı vardı. Tabii ki Coombs kendini ele verilmiş, tek başına bırakılmış hissetti.”

Her şey artık benim için daha belirgin bir hale geliyordu. Coombs siyahların lobisinin hayatını mahvettiğini düşünüyordu. Hapiste onlara karşı nefreti daha da büyümüşü. Yirmi yıl sonra tekrar San Francisco sokaklarına dönmüşü.

“Belki başka bir zaman olsa, böyle bir konu hasıraltı edilebilirdi. Ama OFJ onu köşeye sıkıştırmıştı,” dedim.

Aniden korkunç bir gerçek zihnimde belirdi. “Earl Mercer da bu olayın içindeydi değil mi?”

Babam başıyla onayladı. “Mercer, Coombs’un teğmeni idi.”

BÖLÜM 3

DERİN SESSİZLİK

Ertesi sabah, Frank Coombs'a ait dava bana biraz uydu-ruk göründü, dünkü kadar parlak gelmedi. Moralistim bozulmuştu.

İlk olarak hızla Jacobi girdi odama. "Eldeki bilgiler seni haklı çıkarıyor. Coombs giderek daha uygun bir zanlı haline geliyor."

"Ne oldu? Coombs'un ne yaptığıyla alakalı herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?"

"Öyle de diyebiliriz. O yok olmuş Lindsay. Tahliye memuruna göre, Coombs yerleştirildiği geçici otelden ayrılmış. Giderken herhangi bir adres bırakmamış. Kontrol randevularına gitmemiş, eski karısını ziyaret etmemiş."

Coombs'un kaybolması beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama aynı zamanda bu iyi bir işaret de olabilirdi. Jacobi'ye araştırmayı sürdürmesini söyledim.

Birkaç dakika sonra, Madeline Akers San Quentin'den aradı.

"Sanırım benden istediğini buldum," dedi. Beni bu kadar çabuk araması son derece şaşırtıcıydı.

"Son bir yıl içinde Coombs dört ayrı kişiyle hücrelerini paylaşmış. Bunlardan ikisi tahliye olmuş, ancak diğer ikisiyle bizzat görüştüm. Bir tanesi bana bazı saçmalıklar söyledi ama diğeri, Toracetti... Bana söylediklerini duyduğumda kulaklarıma inanamadım. Haberlerde Davidson ve Mercer olayını duydu-

ğunda bunu yapanın Coombs olduğunu hemen anladığını söyledi. Coombs ona herkesi cezalandıracağını ve davayı yeniden gündeme getireceğini söylemiş.”

Maddie’ye içtenlikle teşekkür ettim. Tasha, Mercer, Davidson... Hepsi artık bu dava için uygun birer kurban haline gelmişti.

Ama Estelle Chipman hâlâ bu davaya uymuyordu.

Hırslanmışım. Dava dosyalarının tümünü elden geçirdim. Onlara bakmayalı haftalar olmuştu.

Aradığımı, dosyanın sonunda buldum. Edward C. Chipman’ın kişisel dosyasında.

Otuz yıllık görev süresi boyunca, tek bir konuda sorun çıkarmıştı.

OFJ’nin bölge temsilciliğini yapmıştı... Adalet memurları.

Onu da bu davaya ekleme zamanı gelmişti. Hemen Şef Tracchio’yu aradım. Eskiden Mercer’in eski sekreteri, Tracchio’nun da sekreteri olan Helen, kendisinin rahatsız edilmek istemediği bir toplantıda olduğunu söyledi. Yukarı geleceğimi söyledim.

Coombs’un dosyasını kapıp koşarak beşinci kata gittim. Bunu ona anlatmalıydım. Şefin ofisine hızla girdim.

Donakaldım.

Benim için büyük bir şoktu. Toplantı masasında Tracchio, FBI’ın özel ajanları Ruddy ve Hull, basın danışmanı Carr ve dedektiflerin şefi Ryan vardı.

Böyle bir toplantıya ben çağrılmamıştım.

“Bu çok saçma,” dedim, “tamamıyla boktan bir durum. Nedir bu ha, bir çeşit erkekler kulübü mü burası?”

Tracchio, FBI’dan Ruddy ve Hull, Carr, Ryan. Beş erkek çocuğu masanın çevresine oturmuşlardı. Sadece ben eksiktim, bir kadın.

Şef ayağa kalktı. Yüzü kıpkırmızıydı. “Lindsay, biz de seni aramak üzereydik.”

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Tracchio davada kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu. Benim davamda. O ve Ryan davayı FBI’a devretmeyi planlıyorlardı.

Tracchio, “Bu davada son derece kritik bir noktadayız,” dedi.

Lafını kestim, “Kahretsin ki çok haklısın,” dedim. Masanın çevresindekilere keskin birer bakış fırlatarak, “Kim olduğunu biliyorum.”

Aniden tüm gözler bana döndü. Oğlanlar sessiz kaldı.

Sanki beynimde şimşekler çakıyor, işkence yapıyorlarmış gibi tenime iğneler batıyordu.

Gözlerimi Tracchio’ya çevirdim. “Dışarı mı çıkayım, yoksa kalayım mı?”

Biraz şüphe ediyordu ama yine de bana bir iskemle uzattı.

Oturmadım. Ayakta durdum. Daha sonra elimdeki veriler ve bunlara nasıl ulaştığımı birer birer anlattım. Bunu yaparken çok eğlendim. Başlangıçta çok şüphelendiğimi, ancak da-

ha sonra taşların yerine oturduğunu söyledim. Chimera, Pelikan Körfezi... Coombs'un polis teşkilatına karşı duyduğu öfke. Coombs'un adını duyunca, bölüm arkadaşlarımın gözleri büyüdü. Kurbanların bağlantıları, Coombs'un keskin nişancı eğitimi, sadece keskin bir nişancının bu atışları yapabileceği...

Bitirdiğim zaman tekrar bir sessizlik oldu. Bana dikkatle bakıyorlardı. Kollarımı muzaffer bir edayla kavuşturdum.

Ajan Ruddy boğazını temizledi. "Bu anlattıklarınızın suç mahalleri ve Coombs'la direkt bir bağlantısını kuramadım."

"Bana birkaç gün daha verirsiniz onu da bulurum," dedim. "Coombs bizim katilimiz."

Ruddy'nin ortağı Hull iyimser bir biçimde şefe döndü. "Bu davayı bizim görmemizi ister misiniz?"

Kulaklarıma inanamamıştım. Bu benim davamdı. Cinayet masasının. Bizim insanlarımız öldürülmüştü.

Tracchio tekrar düşünüyor gibiydi. Dudaklarını ıslattı. Daha sonra FBI'in adamına olumsuz anlamda başını salladı.

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Başından beri kent davasıydı. Bu nedenle kent personelinin çözmesi daha doğru olacak."

Davayı çözmek için tek bir adım kalmıştı. Frank Coombs'u bulmalıydık.

Coombs'un cezaevi dosyası, Ingrid adlı bir karısı olduğunu söylüyordu. Coombs hapisteyken boşanmışlar, sonra kadın tekrar evlenmişti. Tahliye memuru Coombs'un kendisiyle hiç bağlantı kurmadığını söyledi. Bu durum bana doğru iz üzerinde olduğumuzu bir kez daha gösterdi.

Jacobi'ye başımla işaret ederek "Hadi Warren," dedim. "Benimle geliyorsun. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Çok iyi."

Ingrid Thiasson orta sınıf insanların yaşadığı bir cadde olan Laguna'da oturuyordu.

Caddenin karşısına park ettik. Karşıya geçip zili çaldık. Kimse cevap vermedi. Coombs'un karısının çalışıp çalışmadığını bilmiyorduk. Evin yanında da araba yoktu.

Tam oradan ayrılmak üzereyken, eski model bir Volvo station vagon eve yanaştı.

Ingrid Thiasson yaklaşık elli yaşlarında, uzun, kahverengi, düz saçlı, biçimsiz mavi bir elbise ve üstünde gri süveteri olan bir kadındı. Arabadan çıktı. Yan kapıyı açtı ve manavdan aldığı malzemeleri boşaltmaya başladı.

Eski bir polis memurunun karısı olarak kim olduğumuzu anlaması çok uzun sürmedi.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu.

“Sadece birkaç dakikanızı istiyoruz. Eski kocanızın nerede olduğunu bulmaya çalışıyoruz.”

Elinde iki torba, bize kızarak, “Buraya gelerek sinirlerimi bozuyorsunuz,” dedi.

Jacobi, “Sadece tüm olasılıkları değerlendirmeye çalışıyoruz,” dedi.

Kadın terslenerek cevap verdi, “Tahliye memuruna da söyledim, salıverildiğinden beri onunla hiç görüşmedim.”

“Sizi görmeye gelmedi mi?”

“Dışarı çıktığında bir kez geldi. Bazı eşyalarını almaya gelmiş. Onca yıl onları saklayacağımı düşünmüş. Ona hepsini attığımı söyledim.”

“Ne tür eşyalardı bunlar,” diye sordum.

“Gereksiz mektuplar, davasıyla ilgili gazete kupürleri. Büyük bir olasılıkla sağda solda bıraktığı silahları. Frank silahları çok severdi. Anlayacağınız öyle değerli şeyler değildi.”

Jacobi, “Attığınızı söyleyince ne yaptı?” diye sordu.

Ingrid Thiasson kızgın, “Ne mi yaptı?” dedi. “Tek bir sözcük dahi söylemeden gitti. Son yirmi yıldır nasıl bir yaşam sürdüğümüzü merak dahi etmemişti. Ne benim ne de oğlunun nasıl olduğunu sordu. Buna inanabiliyor musunuz?”

“Ve onunla nasıl bağlantı kurabileceğinize dair bir fikriniz yok?”

“Hayır, yok. O adam bir zehir. Bana saygı duyan bir erkek buldum. Oğluma baba oldu. Frank Coombs’u bir daha görmek istemiyorum.”

Oğluyla bağlantı kurup kurmayacağını sordum.

“Mümkün değil. Onları birbirlerinden hep ayrı tuttum. Oğlumun babasıyla hiçbir ilişkisi yok. Onun çevresinde dolaşarak rahatsız etmeyin. Stanford’da okuyor.”

Bir adım daha yaklaştım. “Bayan Thiasson bağlantı kurabileceği birini bize söyleyebilir misiniz, gerçekten çok önemli. Bu bir cinayet davası.”

Gözünde hafif bir tereddüt hissettim. “Yirmi yıldır iyi bir hayat sürüyorum. Artık bir aileyiz. Bu söylediklerimi benden duyduğunuzun bilinmesini asla istemiyorum.”

Başımla onayladım. Vücudumdaki kanın beynime çıktığını hissettim.

“Frank her zaman için Tom Keating ile bağlantıdadır. Hapisteyken dahi görüşüyorlardı. Eğer biri onun nerede olduğunu biliyorsa, bu kişi ancak Tom olabilir.”

Tom Keating. Bu ismi biliyordum.

Emekli bir polisti.

Bir saaten daha kısa bir süre sonra, Jacobi ve ben Blakesly'de Half Moon Körfezi yanında, Â numaralı müstakil evin önündeydik.

Keating'in adı hafızamda küçüklüğümden beri yer etmişti. Dokuz-dört nöbetinden sonra Alibi'de düzenli olarak bulunurdu. Orası öğleden sonraları, babamla birlikte takıldığım bir bardı. Hafızamda Keating'in tipi kırmızı tenli ve saçları erkenden ağırmiş olarak kalmıştı. Tanrım, bu neredeyse otuz yıl önceydi.

Keating'in küçük, ahşap evinin kapısını çaldık. Gri saçlı, hoş görünümlü bir kadın kapıyı açtı.

"Bayan Keating? Ben Teğmen Lindsay Boxer, San Francisco Cinayet Masası'ndan. Kocanız evde mi?"

"Cinayet masası mı..." dedi, şaşırmıştı. "Eski bir dava için geldik," dedim ve gülümsedim.

İçeriden bir ses geldi. "Helen, şu Allah'ın cezası kumandayı bir türlü bulamıyorum."

"Bir dakika Tom. Arka tarafta olacak," derken eliyle bize girmemizi işaret etti.

Kötü bir şekilde döşenmiş evin içinde birlikte yürümeye başladık. Küçük bir avluya açılan bol pencereci bir odaya geldik. Duvarca, çerçevenlenmiş polis fotoğrafları vardı. Keating tam hatırladığım gibiydi, sadece otuz yıl daha yaşlıydı.

Televizyonun karşısına oturmuş, öğleden sonraki borsa

haberlerini dinliyordu, tekerlekli iskemlede oturduğunu fark ettim.

Helen Keating bizi tanıştırdı, daha sonra kumandayı buldu, televizyonun sesini kısıtı. Keating polis teşkilatından konuştuğu olduğu için memnun görünüyordu.

“Bacaklarım işe yaramadığından beri pek fazla bir şey yapamıyorum. Mafsal iltihabı dediler bana. Bir kurşun dördüncü omurumu parçaladı. Artık golf oynayamıyorum.” Omuz silkti, “Ama hâlâ emekli aylığındaki artışları takip edebiliyorum,” dedi.

Yüzüme dikkatle baktığını fark ettim. “Sen Marty Boxer’in küçük kızısın değil mi?”

Gülümsedim. “Alibi... iki tane beş sıfır beş, tamam mı Tom?” 5-0-1 destek istemek için yaptıkları çağrıydı, ayrıca İrlanda viskisiyle bira karışımı olan, en çok sevdikleri içkiye de bu adı vermişlerdi.

“Bu günlerde önemli işler başardığını duydum.” Keating gülümseyerek devam etti, “Pekâlâ söyleyin bakalım, ikinizi bu eski devriye polisini ziyarete getiren sebep nedir?”

“Frank Coombs,” dedim. Keating’in ifadesi aniden ciddileşti. “Ne olmuş Frank’e?”

“Onu bulmaya çalışıyoruz Tom. Bana onun nerede olduğunu bilebileceğini söylediler.”

“Tahliye memurunu niçin aramadınız? O ben değilim.”

“Dört haftadır aramamış.”

“Artık cinayet masası ekipleri, tahliye memurlarını arayanların peşine mi düştü?”

Gözlerimi Keating’in gözlerine diktim, “Ne diyorsun Tom?”

Bacaklarını göstererek, “Onun hakkında bilgim olduğunu nereden çıkardınız? Eskiler eskide kaldı.”

“İkinizin bağlantıyı koparmadığını duydum. Bu önemli.”

Aniden resmi konuşmaya başladı, "Teğmen zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Yalan söylediğini biliyordum. "Coombs ile en son ne zaman görüştünüz?"

"Hapisten çıktıktan hemen sonra olsa gerek. Daha sonra birkaç kez daha görüştük. Yeniden ayakları üzerinde durmak için yardıma ihtiyacı vardı. Ona biraz para verdim."

Jacobi araya girdi. "Siz ona borç verdiğinizde nerede kalıyordu?"

Keating başını salladı. "Eddy ya da O'Farrell gibi bir oteldi sanırım. Yoksa St. Francis miydi?"

Gözlerim Helen Keating'e kaydı, "Ve o günden beri görüşmediniz."

Keating kızgın, "Ne istiyorsunuz adamdan? Cezasını çekti. Neden onu rahat bırakmıyorsunuz?"

"Eğer bizimle konuşursan işimiz kolaylaşır Tom," dedim.

Keating kuruyan dudaklarını yaladı. Hangi tarafa bağlılık göstereceğine karar veremedi.

Jacobi, "Otuz yıl polislik yaptınız değil mi?" dedi.

Bacaklarını işaret ederek, "Yirmi dört yıl, malulen emekli oldum," dedi.

"Yirmi dört güzel yıl. Şimdi işbirliği yapmazsanız o yıllara yazık olmaz mı?"

Öfkeyle bağırdı, "İşbirliğine ihtiyacı olan kimdi biliyor musunuz? Frank Coombs. Adam sadece işini yapıyordu. Bütün o piç kuruları, sözde arkadaşları olacaktı, hiçbiri onunla işbirliği yapmadı. Belki bugün işlerinizi böyle yürütüyorsunuz. Adamlarınıza hassas eğitim veriyorsunuz. Sokakları kötü adamlardan temizlemek zorundaydık. Gerçek anlamıyla kötü..."

Karısı sesini yükselterek, "Tom. Frank Coombs bir çocuğu öldürdü. Bu insanlar senin arkadaşın. Onunla konuşmak

istiyorlar. Bu görev-bağlılık işine daha ne kadar devam edeceksin bilmiyorum. Şimdi görevin bilgi vermek.”

Keating içice öfkelenerek bağırmaya başladı, “Tabii doğru, şimdiki görevim bilgi vermek.”

Kumandayı aldı ve bana döndü. “Eğer istiyorsan bütün gün orada durabilirsin. Frank Coombs’un nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

Televizyonun sesini sonuna kadar açtı.

Evden çıktıktan sonra Jacobi, "Siktir et," dedi.

"Yolun zaten yarısındayız," dedim. "Stanford'a kadar arabayı sen kullanmak ister misin? Frankie'nin oğlunu ziyaret edeceğiz."

Aniden bana dönerek, "Neler oluyor?" dedi.

280 numaralı yola girdik, oradan Palo Alto'ya yarım saatte ulaştık.

Kampusten içeri girdiğimizde, yolun kenarında palmiyeler uzanıyordu. Heybetli, toprak rengi binalar, kırmızı çatılarıyla Hoover Kulesi devasa bir biçimde ana avluda yükseliyordu.

Buradaki her çocuk yetenekli ve son derece özeldi. Coombs'un oğlu burada okuduğu için gurur duydum. Hayata kötü bir başlangıç yapmış olmasına rağmen, burada okumayı başarmıştı.

Ana binadaki idari bölüme gittik. Dekanın asistanı, Rusty Coombs'un büyük olasılıkla spor salonunda futbol oynadığını ve iyi bir öğrenci olduğunu söyledi. Spor salonuna kadar arabayla gittik. İçeri girdiğimizde bina yöneticisi yukarı çıkıp vücut çalışılan bölümün dışında beklememizi söyledi.

Bir süre sonra iri yapılı, kızıl saçlı, tişörtlü bir delikanlı merakla içeri girdi. Rusty Coombs'un insana güven veren bir yüzü vardı, birkaç çil dikkatimi çekti. Babasının fotoğraflarında gördüğüm kavgacı yapı onda yoktu.

"Sanırım neden burada olduğunuzu biliyorum," dedi. "Annem aradı."

Arkadan vücut geliştirme aletlerinin sesi geliyordu. Gü-lümsedim. "Babanı bulmaya çalışıyoruz Rusty. Nerede oldu-ğuna dair bir fikrin olup olmadığını merak ediyoruz."

Çocuk başını sallayarak, "O benim babam değil," dedi. "Benim babamın adı Theodore Bell. Beni annemle beraber o büyüttü. Bana futbol oynarken topu nasıl yakalayacağımı Teddy öğretti. Stanford'da okuyabileceğime beni o ikna etti."

"En son ne zaman Frank Coombs'tan haber aldın?"

"Her neyse, o ne yaptı ki? Annem sizin cinayet masasın-dan olduğunuzu söyledi. Haberlerde anlatılanları duyuyoruz. Daha önce her ne yaptıysa cezasını çekti, değil mi? Yirmi yıl önce bir hata yaptı diye bu korkunç suçlardan onun sorumlu olduğuna inanamazsınız değil mi?"

Jacobi, "Önemli olmasaydı buraya kadar gelmezdik," de-di.

Delikanlı duvara yaslanarak çömeldi. Sevimli ve yardım-sever bir çocuk gibi görünüyordu. Ellerini birleştirdi. "Buraya bir kez geldi. Hapisten ilk çıktığı günlerde. Hapisteyken ona birkaç mektup yazmıştım. Kimsenin onu görmesini isteme-dim."

"Sana ne dedi?" diye sordum.

"Sanırım yapmak istediği tek şey vicdanını rahatlatmaktı. Annemin onun hakkında ne düşündüğünü biliyordu. Bir kez bile 'Harika bir iş başarmışsın Rusty, çok iyisin' demedi. Öğ-renmek istediği annem ve onun attığı eşyaların nerede oldu-ğuydu."

"Ne tür şeylerdi bunlar?" diye sordum. Buraya kadar ge-lip yıllar sonra oğluyla karşılaşmaktan daha önemli ne olabilir-di?

"Polis malzemeleri," dedi Rusty Coombs ve başını salladı. "Belki de silahlarıydı aradıkları."

Ona içtenlikle gülümsedim. İnsanın babasına hayranlık

duymadan bakmasının ne demek olduğunu biliyordum. “Nereye gideceğine dair bir şey söyledi mi?”

Rusty Coombs başını salladı. Üzgündü. “Ben Frank Coombs değilim. Onun adını taşıyabilirim. Onun yaptığı şeylerle birlikte hayatımı sürdürmek zorunda kalabilirim, ama ben o değilim. Lütfen beni ve ailemi rahat bırakın. Lütfen....”

Rusty Coombs'un kötü hatıralarını canlandırmak beni üz-müştü. Jacobi bile benimle aynı fikirdeydi.

Ofise döndüğümüzde saat dört olmuştu. Palo Alto'dan arabayla dönmüştük. Aman ne eğlenceydi...

Döndüğüm zaman beni bekleyen bir telefon mesajı buldum. Hemen Cindy'yi aradım. "Buralarda şüpheliyle ilgili hal-kayı daralttığın söylentisi dolaşıyor," dedi. "Gerçek mi, söylen-ti mi?"

"Cindy elimizde bir isim var, ama sana başka bir şey söy-leyemem. Onu sorgulamak için buraya getirmek istiyoruz."

"Yani elinde tutuklama emri yok?"

"Cindy... henüz yok."

"Lindsay ben sana hikâye anlatmıyorum. Biz bu davayla birlikte ilgileniyoruz değil mi? Hatırlıyor musun? Eğer yardım edebilirsem..."

"Elimde bu davayla ilgilenen yüzlerce polis var Cindy. Lütfen bana güven."

"Ama eğer onu merkeze getirmediysen, henüz bulamadın demektir."

"Belki henüz dosyayı bile oluşturmadık. Cindy, biz makale hazırlamıyoruz."

"Linds benimle konuşuyorsun. Claire ve Jill de var. Hep birlikte çalışıyoruz Lindsay."

Haklıydı. Diğer cinayet davalarının aksine, bu giderek da-

ha kişiselleşiyordu. Neden böyle olmuştu? Coombs'u henüz yakalayamamıştım, her türlü yardımı kabul edebilirdim. Serbest olduğu sürece her şeyi yapabilirdi.

"Elbette ki yardımınıza ihtiyacım var. Eski dosyalarına bir kez daha bak Cindy. Yeterince geçmişe uzanmamışsın."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra derin bir nefes aldı. "Haklıydın değil mi? Adam bir polis."

"Bu bilgi yeterli değil tatlım. Ama bu bilgiyi kullanırsan yanlış olmaz, sadece yaklaşmış olursun."

Kafasından her şeyi bir kez daha geçirdiğini fark ettim. "Buluşacağız, değil mi?"

Gülümsedim. "Elbette buluşacağız. Biz bir takımız. Her zamankinden daha çok."

Dışarı çıkmak için toparlanırken, akşamın ilerleyen saatlerinde telefonum çaldı. O anda Tom Keating'in yalan söylediğini düşünüyordum. Coombs ile konuşmuştu. Biz tutuklama emri çıkarana kadar istediği her şeyi saklayabilirdi.

Telefondakinin karısı olması benim için gerçek bir sürpriz oldu. Telefonu neredeyse elimden düşürecektim.

"Kocam inatçı bir adam Teğmen," diye başladı konuşmaya. Sinirli olduğu belliydi. "Ancak üniformasını gururla taşıdı. Ona hiçbir şeyin hesabını sormadım. Şimdi de sormayacağım. Ama arkama yaslanıp oturamam. Frank Coombs o çocuğu öldürdü. Ve eğer başka bir şey de yaptıysa, ömrümün geri kalanında her sabah kalkıp bir katili yakalatabilirdim diye düşünmek istemiyorum."

"Bayan Keating, eğer kocanız bildiklerini söylerse bu hepimiz için daha iyi olacak."

"Ne bildiğine dair hiçbir fikrim yok," dedi. "Bildiğim kadarıyla onunla uzun süredir konuşmadı. Ama her şeyi anlatmadı Teğmen."

"O halde niçin anlatmaya başlamıyorsunuz?"

Tereddüt etti. "Coombs buraya bir kez geldi. Aşağı yukarı iki ay önceydi."

Kanım daha hızlı akmaya başladı. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi. "Ama ondan Tom için bir mesaj aldım. Verdiği numara duruyor."

Elime bir kalem almak için hızla uzandım.

Bana numarayı okudu. 434-9117. Bir çeşit otel ya da pansiyon numarası olduğuna emindim.

"Teşekkür ederim Helen."

Telefonu neredeyse kapatmak üzereyken konuşmasını sürdürdü. "Bir şey daha var... Kocam Coombs'a yardım ettiğini söylediğinde tüm gerçeği söylemiyordu. Tom ona para verdi. Bizim boş odada duran ve ona ait olan eşyaları da verdi."

"Bunlar ne tür şeylerdi?" diye sordum.

"Ona ait olan polislikten kalma malzemelerdi. Belki eski bir üniforma ve rozetti."

Coombs'un eski karısının evinde aradığı malzemeler bunlar olmalıydı. Eski polis üniforması. Beynim hızla çalışmaya başladı. Belki de Chipman ve Mercer'a böyle yaklaşmıştı...

"Bu kadar mı?" diye sordum.

"Hayır. Tom burada onun silahlarını da saklıyordu. Coombs onları da aldı."

Bir dakika içinde Helen Keating'in verdiği numaradan elde ettiğim ipuçları sayesinde, Larkin ve McAllister'da bir pansiyona ulaştım. Otel William Simon. Kalbim hızla atıyordu.

Jacobi'yi aradım. Evde yemeğe oturmak üzereydi. "Benimle Martin ve McAllister'da buluş. Otel William Simon."

"Seninle bir otelde mi buluşmamı mı istiyorsun? Harika! Hemen yola çıkıyorum."

"Sanırım Coombs'u bulduk."

Frank Coombs'u tutuklayamazdık. Onu doğrudan bu suçla bağlantılandıracak hiçbir delilimiz yoktu. Belki, odasını arayabilmek için bir izin çıkarabilirdim. Şu an için önemli olan halen orada olup olmadığıydı.

Yirmi dakika sonra kent merkeziyle meydan arasındaki kötü semtlere doğru gidiyordum.

Otele ulaştığımda resepsiyona gitmek istemedim. Onu yakalayacak duruma gelene kadar şüphelenmesini istemedim. Sonunda ne olacaksa olsun diyerek Helen Keating'in bana verdiği numarayı aradım. Telefon üç kez çaldıktan sonra bir adam cevap verdi.

"William Simon..."

"Frank Coombs lütfen..."

"Coombs..." telefonda adamın listeleri karıştırdığını duyuyordum. "Bizde böyle biri yok."

Kahretsin. Adamdan bir kez daha listelere bakmasını istedim. Cevap yine olumsuzdu.

Tam da o sırada arabamın kapısı açıldı. Sinirlerim gitar te-
li gibi gerilmişti.

Jacobi içeri girdi. Üzerinde çizgili bir golf tişörtüyle şortu
vardı. Göbeği çıkmıştı. "Merhaba Hanımefendi benim için ne-
yiniz var?"

"Eğer doğru davranırsan belki akşam yemeği yersin."

"O kadar uzun süre beklememize gerek yok, kimliklerimi-
zi kullanalım."

Başımı olumsuz anlamda salladım. Ona bulduklarımı an-
lattım.

"Belki de buradan ayrılmıştır. Ne dersin resepsiyona gidip
sorsam, onun fotoğrafını göstersem mi?"

Başımı sallayarak, "Burada oturup beklememize ne der-
sin?"

İki saatten biraz daha uzun bir süre bekledik. Bu bekleyiş
son derece sıkıcıydı. Sıradan bir insanı hiçbir şey yapmadan
öylece beklemek çıldırtabilirdi. Gözlerimizi William Simon'ın
kapısından ayırmıyorduk. Bu arada Helen Keating'in anlattığı
her şeyi düşündük. Jacobi'nin karısının pişirdiği yemek hak-
kında konuştuk. İşyerinde kimin kimle ilişkisi olduğu konu-
sunda dedikodu bile yaptık. Jacobi gidip birkaç sandviç bile
aldı.

Saat on olduğunda Jacobi söylenmeye başladı. "Bu bekle-
yiş yıllar sürebilir. İçeri girip sormama niçin izin vermiyorsun
Lindsay?"

Büyük olasılıkla haklıydı. Helen Keating'in verdiği num-
ranın geçerli olup olmadığını dahi bilmiyorduk. Bayan Ke-
ating bu numarayı haftalar önce almıştı.

Jacobi'ye tam içeri gitmesini söyleyecektim ki, köşeden bir
adam çıkıp, otele yöneldi. Jacobi'nin koluna yapıştı. "Bak iş-
te orada."

Gelen Coombs'tu. Piç kurusunu hemen tanımıştım. Bir ka-

muflaj ceketi giyiyordu, elinde paketler vardı, gözlerine kadar düşen bir şapka takmıştı.

Jacobi, "Orospu çocuğu," diye söylendi.

Piç kurusunu otele girerken izlemek son derece ıstırap vericiydi. Arabadan fırlayıp onu duvara çarpmak istiyordum. Onu kelepçeleseybilsem ne kadar güzel olurdu. Bunları şimdi yapamıyordum, ama olsun, artık elimizde Chimera vardı. Nerede olduğunu biliyorduk.

Jacobi'ye "Onun yirmi dört saat takip edilmesini istiyorum," dedim. "Eğer kaçmaya çalışırsa tutuklayın, hangi suçtan içeri aldığımıza sonra karar veririz."

Jacobi başıyla onayladı.

"Umarım yanında dış fırçanı getirmişsinizdir. İlk bekleme sırası senin," dedim.

El ele castro binasına doğru yürürlerken, Cindy kendi kendine korkudan ölmek üzere olduğunu itiraf etti.

Beşinci kez Aaron Winslow ile çıkıyorlardı. Blue Door barında Cyrus Chesnut ve Freddie Hubbard'ı izlemişlerdi; Kamelyalı Kadın operasına gitmişlerdi; Aaron'un sevdiği Jameka kahvesine gitmek için feribota binerek körfezin karşı kıyısına geçmişlerdi. Bu gece de *Çikolata* adlı harika bir film izlemişlerdi.

Bu gecenin nasıl noktalanacağını aslında bir önemi yoktu. Aaron ile birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Şimdiye kadar çıktığı adamlardan çok daha derindi ve kesinlikle çok daha hassas. Sadece, *Dehanın Geliştirilmesi* ya da Amy Tan'ın *Kırıkçı Çıkıkçının Kızı* gibi umulmadık kitapları okumakla kalmıyor, hayatı vaazlarında önerdiği gibi yaşıyordu. O çok sevdiği çevrede günde on iki-on altı saat çalışıyordu ama, yine de egosu o kadar da şişkin değildi. Bunların tümünü çevre halkıyla yaptığı söyleşilerde tekrar tekrar dinlemişti. Aaron Winslow, ender rastlanan iyi adamlardan biriydi.

Tüm bu süre boyunca Cindy bu duyguların etkisi altındaydı. İçindeki hareket giderek artıyordu. Kendi kendine bunun doğal bir durum olduğunu söyledi. Lindsay'in dediği gibi, içindeki boşluk patlamak üzereydi.

Aaron, "Bu akşam biraz sessiz görünüyorsun. İyi misin Cindy?" diye sordu.

“Çok iyiyim,” dedi. Cindy, onun şimdiye kadar çıktığı en tatlı adam olduğunu düşündü, Tanrım, ama adam bir rahip. Bunu şimdiye kadar neden düşünmedin o zaman? Bu iyi bir fikir mi? Yine de düşün. Onu yaralama, kendini de yaralama.

Cindy’nin oturduğu binanın önüne geldiklerinde, aydınlık girişte durdular. Aaron “Ben bu yoldan daha önce geçmiştim,” şarkısından bir pasaj okudu. Sesi de çok güzeldi.

Aklından geçenleri ertelemenin hiç gereği yoktu. “Bak Aaron, birisinin bunları söylemesi lazım. Yukarı gelmek ister misin? Eğer gelirsen çok memnun olurum, gelmezsen bundan nefret ederim.”

Gülümsedi, “İlişkimizin nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok Cindy. Biraz tarzımın dışına çıktım. Daha önce bir sarışınla çıkmamıştım. Bu kadarını aklımdan bile geçirmemişim.”

“Bunu anlayabilirim,” dedi ve gülümsedi. “Dairem sadece iki kat yukarıda. Bu konuşmaya orada devam edebiliriz.”

Aaron’ın dudakları hafifçe titredi. Eliyle Cindy’nin koluna dokunduğunda genç kadının tüyleri diken diken oldu. Cindy gerçekten de ondan hoşlanıyor ve ona güveniyordu.

“Sanırım sınırlarımı aşmak üzereyim. Aslında bu sınırları öyle sık sık aşmam. Ancak şunu bilmem lazım, ikimizin de duyguları aynı mı? Aynı noktada mıyız?”

Cindy parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını dudaklarına değdirdi. Aaron buna şaşırmış gibiydi. Sonraları bu duruma alıştı, kollarını Cindy’ye doladı ve onu bir güzel öptü.

Bu öpücük tam da umduğu gibiydi, gerçek bir öpüş. Yumuşak ve heyecan verici. Ceketinin altından Aaron’ın kalbinin hızla attığını hissedebiliyordu. Onun biraz korkmuş olmasından keyif almıştı. Bu heyecan Cindy’yi Aaron’a daha yakın hissettirmişti.

Birbirlerinden uzaklaştıklarında, Cindy gözlerine baktı ve “İkimiz de aynı noktadayız,” dedi.

Cindy anahtarını çıkarıp kapıyı açtı ve onu yukarı çıkardı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Harika," dedi Aaron. "Bunu sadece ben söylemiyorum. Her taraf kitap raflarıyla dolu, ayrıca açık bir mutfak. Bütün bunlar sensin Cindy. Buraya daha önce gelmemiş olmak çok aptalca değil mi?"

"Bu boşa harcanmış bir çaba değil," diye düşündü. Tanrım çok sinirliydi.

Bu kez Aaron onu tuttu ve daha uzun öpüştüler. Cindy'nin vücudundaki her bir hücre canlı olduğunu hissediyordu. Tüyleri diken diken olmuştu, kalçalarında ılıklik hissediyordu, vücudunu Aaron'ın vücuduna yasladı. Cindy ona daha yakın olmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Aaron'ın vücudu zayıftı ama kesinlikle kuvvetliydi.

Cindy gülümsedi. "Öyleyse şimdiye kadar neden gelmedin?"

"Bilmiyorum. Belki de bir işaret bekliyordum."

Cindy ona iyice sarıldı. Vücudunun diriliğini hissediyordu. Yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve, "İşte işaret," dedi.

"Sanırım bütün gizlediklerim artık ortaya çıktı. Evet Cindy senden gerçekten çok hoşlanıyorum."

Aniden kulaklarını sağır edecek gibi telefon çalmaya başladı.

Cindy, "Tanrım, git, bizi yalnız bırak," diye söylendi.

Aaron, "Umarım bu başka bir işaret değildir," dedi.

Telefonun her bir çalışı, biraz daha fazla rahatsız edici oluyordu. Sonunda telesekreter devreye girdi.

Telefondaki ses, "Cindy ben Lindsay, sana söylemem gereken çok önemli bir şey var. Lütfen telefonu aç," dedi.

Aaron, "Hadi aç," dedi.

"Günler sonra seni buraya getirebildim. Ben telefodayken sakın fikrini değiştirme."

Cindy koltuğun arkasından telefona uzandı ve ahizeyi kulağına yasladı. "Bunu kimse için yapmazdım ama sen başkasın," dedi.

"Komik ama ben de aynı şeyleri sana söyleyecektim. Şimdi anlatacaklarımı iyi dinle." Lindsay elindeki tüm bilgileri Cindy'ye verdi. Cindy'nin vücuduna dalga dalga zafer duygusu yayıldı.

"Manyana, aradığın için teşekkür ederim," dedi. Cindy telefonu kapattı, Aaron'a geri dönüp sımsıkı sarıldı ve gözlerinin içine baktı.

"Bir işaret bekliyordun. Sanırım dünyada olabilecek en iyi işareti şimdi aldım," yüzü aydınlandı.

"Onu buldular Aaron."

William Simon'ın önünde bütün gece bekledik. Tabii ki resmi olarak orada değildik. O kadar zaman içinde Coombs dışarı çıkmadı. Nerede olduğunu biliyordum. Artık tüm yapmam gereken onunla ilgili delilleri bir araya toplamaktı.

Sabah olduğunda Jill işe dönmüştü. Eksik bilgilerini tamamlamak üzere doğru ofisine yöneldim. Asansörle sekizinci kata ulaştığımda, benimle aynı şeyi yapmaya karar vermiş olan Claire ile karşılaştım.

"Aklın yolu birdir," dedi.

Ona, "Çok önemli haberlerim var var, hadi gidelim," dedim.

Kapısını vurduk ve açtık, Jill masasının başına oturmuştu, hafif solgun görünüyordu. Masasının üstündeki doküman ve dosya yığını onun hiç ara vermeden çalıştığını gösteriyordu. Bizi görünce mavi gözleri parladı, ayağa kalkıp bize sarılmak üzere kollarını açtı, Jill her zamankinden daha yavaş hareket ediyordu.

"Kalkmana gerek yok," dedim ve ona sarılmak üzere kollarımı açtım. "Kendine dinlenmek için biraz daha zaman tanımalıydın."

"İyiyim," dedi. "Sadece biraz karnım ağrıyor, azıcık da kalbim kırık. Ama buradayım. Benim için en iyisi bu."

Claire, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Gerçekten öyle," dedi Jill. "Söz veriyorum Doktor iyi olacağım. Lütfen beni evde dinlenmeye ikna etmek için uğraşmayın. Beni iyileştirmek istiyorsanız, dava hakkındaki eksik bilgilerimi tamamlayın. Ben yokken neler oldu?"

Ona biraz şüpheyle baktık. Ama sonra elimdeki bilgileri anlatmaya başladım. "Sanırım onu bulduk."

Jill, "Kimi?" diye sordu.

Gururla, "Chimera," dedim.

Claire bana şüpheyle baktı. Sanki dua ediyormuş gibi bir anlığına gözlerini kapadı. Sonra içini çekerek gözlerini açtı.

Ben olanları anlattıktan sonra, Jill son derece etkilenmiş olarak bana baktı. "Tanrım ben ortalıkta yokken bayağı meşgulmüştünüz."

Bana tüm doğru soruları sordular. Ben de hepsini cevaplandırımdım. İsmi telaffuz ettiğimde Jill kendi kendine mırıldandı. "Coombs... Hukuk fakültesindeyken onun davasıyla ilgili yazılar okuduğumu hatırlıyorum." Gözleri ıslık ıslık oldu. "Frank Coombs. Bir delikanlıyı öldürmüştü."

Claire, "Aradığının o olduğundan emin misin?" diye sordu. Boynunda hâlâ bandaj vardı.

"Umarım odur," dedim. Daha sonra tüm şüpheleri bir kenara bırakarak, "Evet eminim, aradığım adam o," dedim.

Claire, "Onu henüz tutuklamadın mı?" diye sordu. "Hapisteyken onu ziyaret edebilir miyim? Onunla konuşmak istiyorum."

"Henüz olmaz. Bir otelde kalıyor. Kendisini yirmi dört saat izliyoruz."

Jill'e döndüm, "Sevgili danışmanım ne diyorsun? Onu tutuklayabilir miyim?"

Bana biraz şüpheyle baktı. "Pekâlâ bana elinde tam olarak ne olduğunu anlat," dedi.

Eldeki tüm bağlantıları anlattım; üç kurbandaki sıkı bağ-

lantıdan, Coombs'un sıkı nişancılığından, siyahlara karşı duyduğu tescilli öfkeden, siyahların kurduğu derneğin onun talihini nasıl değiştirdiğinden söz ettim. Ancak anlattığım her delilde, gözlerinin biraz daha donuklaştığını fark ettim.

Elimi kaldırdım. "Jill bak dinle, hedeflerden üçü onun kendi geçmişiyile ilintili. Ayrıca San Quentin'deki adam da dışarı çıktığında intikam alacağını söylediğini anlattı... Ayrıca Tasha Catchings'in cinayetinin işlendiği yer, Coombs'un yirmi yıl önce hayatını karartan yerle aynı."

Sözümü kesti. "Peki ya tanıklar. Cinayet mahallinde onu gören var mı? Tek bir şahit Lindsay?"

İç çekerek, "Hayır," dedim.

Başımı salladım.

"Bir iz, giysilerinden bir parça. Cinayetlerle onun bağını gösteren maddi bir ipucu var mı?"

Tekrar iç çektim ama, "Hayır," dedim.

Claire araya girerek, "İkinci dereceden bulgular ikna edici olabilir Jill," dedi. "Coombs bir canavar, onun sokaklarda elini kolunu sallayarak dolaşmasına izin veremeyiz."

Jill her ikimize de sert bir bakış fırlattı. Neredeyse eski Jill kadar sertti. "Onun yakalanmasını en az sizin kadar istediğimi biliyorsunuz değil mi? Ona çok yaklaştığınızı biliyorum. Ancak onun cinayet mahallinde olduğunu bile kanıtlayamıyorsunuz. Eğer onu apar topar yakalayıp getirirseniz ve hiçbir şey bulunamazsa, bir daha asla onu yakalayamazsınız."

"Coombs Chimera, Jill," dedim. "Biliyorum bu dediklerini henüz bulamadım. Ancak üç kurbanla ilişkisi ortada. Ayrıca üçüncü kişilerin ifadeleri onun eğilimleriyle kesişiyor."

"Hapisteki birinin ifadesi," dedi Jill. "Jüri üyeleri bugünlerde böyle ifadeleri gülerek dinliyor."

Ayağa kalktı bir elini benim, bir elini de Claire'in omuzlarına koydu. "Bu davadan kurtulmayı ne kadar çok istediğinizi

biliyorum. Ben sizi dostunuzum. Ama hâlâ yasalara göre hareket etmek zorundayım. Bana onu cinayet mahallinde gören birini getirin, ya da kapıda bıraktığı bir parmak izi. Bana bir delil getir Lindsay. Ben de seninle birlikte gelip kapısını kırayım. Onu alaşağı edelim.”

Ayakta kızgınlık ve öfkeyle duruyordum, ama Jill’in haklı olduğunu biliyordum. Başımı iki yana salladım ve kapıya yöneldim.

Claire, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Piç kurusunu alaşağı edeceğim,” dedim.

On beş dakika sonra, Jacobi'yle birlikte Cappy'yi William Simon'ın önünden aldık ve otelin lobisine yöneldik. Uykulu gözlerle Sanskritçe bir gazete okuyan sih resepsiyonda duruyordu. Jacobi kimliğini ve Coombs'un fotoğrafını bize korku dolu gözlerle bakan adama uzattı.

"Hangi oda?"

Hintli resepsiyonist fotoğrafa üç saniye kadar baktı, daha sonra önündeki listeleri inceledi, baskın aksanıyla, "Üç yüz yedi. Adını Burns olarak kaydettirmiş," dedi. Asansörü işaret ederek, "Asansör sağda," dedi.

Birkaç saniye sonra kirli, sıvaları dökülmüş koridorda yürüyorduk, bu arada silahlarımızın emniyetini de açtık.

"Unutmayın sadece konuşmaya geldik. İşimize yarayacak bir şey görebilmek için gözlerinizi dört açın," diye uyardım.

Jacobi ve Cappy başlarıyla anladık işareti yaptı, daha sonra kapının bir yanına biri, diğer yanına öteki yerleşti. Cappy kapıyı vurdu.

Kimse cevap vermedi.

Tekrar vurdu. "Bay Frank Burns?"

Sonunda içeriden keyifsiz bir ses geldi. "Siktirin gidin, yok olun. Cumaya kadar odanın parasını ödedim."

Jacobi, "San Francisco polisi Bay Burns. Size sabah kahvenizi getirdik," dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. İskemle çekilmesi, çekmece ka-

panması gibi bazı sesler duyduk. Sonunda kapıya doğru yaklaşan adımları işitmeye başladık. “Ne bok istiyorsunuz?”

“Sadece birkaç soru soracağız. Mümkünse kapıyı açar mısınız?”

Bir dakika kadar kapı açılmadı, ellerimiz tetikteydi.

Sonunda kilit çevrildi ve kapı açıldı, karşımızda Coombs’un kızgın olduğunu belli eden yüzü duruyordu.

Chimera.

Yüzü yuvarlak ve asıktı, gözleri patlamak üzere olan kraterleri andırıyordu. Kısa gri saçları, düz burnu ve çilli bir cildi vardı. Üstünde beyaz fanilas ve gri pantolonu vardı. Fanilasını pantolonunun üstüne çıkarmıştı. Gözlerinde öfke ve küçümseme vardı.

“İşte...” dedi Jacobi, elindeki *Chronicle*’i uzattı. “Gazeteniz. İçeri girmemizin bir mahsuru var mı?”

Coombs hırlayarak, “Evet mahsuru var.” Cappy gülümsemedi. “Sana eskiden polis teşkilatında olan birinden hiç söz etmiş miydik? Neydi o kedinin adı? Evet Frank Coombs. Bu ismi duymuş muydun?”

Coombs boş boş baktı, daha sonra yüzünde bir gülümseme belirdi.

Eğer yıllar öncesinden Jacobi ya da Cappy’yi tanırsa bizimle konuşmayabilirdi. Ancak onlardan daha çok bana bakıyordu. Sanki beni tanımış gibiydi. “Bunca yıl sonra sizin gibi acemilerin polis teşkilatın bana yolladığı hoş geldin komitesi olduğunu söylemeyin”.

“İçeri girmemize ne dersin?” diye sordu Jacobi.

Coombs pis pis gülümseyerek, “Arama izniniz var mı?” diye sordu.

“Sana kibar bir şekilde sabah gazeteni getirdiğimizi söylemiştim.”

Gıcırdayan dişlerinin arasından, “Ne yapacaksanız yapın,”

dedi. Gözlerinde bambaşka bir kin vardı. Bakışları sanki kafatasınıza kadar işliyordu.

Cappy kapıyı hafifçe Coombs'un yüzüne doğru itti. Daha sonra Jacobi ile birlikte içeri girdiler. "Eh burada olduğumuza göre, sana birkaç soru sorabiliriz."

Coombs tıraşsız çenesini kaşıdı. Bize sert bakışlar fırlattı. Sonunda bir iskemle çekti, kollarını kavuşturarak oturdu. "Piç kuruları. Gereksiz bokböcekleri," diye söylendi.

Küçük oda buruşturulmuş gazeteler, boş bira kutuları, kola şişelerinin içinde söndürülmüş izmaritlerle doluydu. İçimden bir ses, eğer odayı arayabilirsem kesinlikle bir delil bulabileceğimi söylüyordu.

Jacobi beni göstererek, "Bu Teğmen Boxer, cinayet masasından. Biz de müfettişiz, ben Jacobi bu da McNeil," dedi.

"Kutlarım," diye homurdandı Coombs, "Şimdi kendimi daha güvende hissediyorum. Siz üç yordakçı benden ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Jacobi, "Tıpkı daha önce söylediğim gibi, gazete okumalısınız. Neler olduğundan haberdar olursunuz. Son zamanlardaki haberlere göz attınız mı?" dedi.

Coombs, "Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var?" diye sordu.

"Bize neden dört gece önce nerede olduğunuzu söyleyerek konuya girmiyoruz?" diye sordum. "Cuma, saat 11 civarı."

Coombs öfkeyle, "Sen neden benim kıcımlı öpmüyorsun. Oyun mu oynamak istiyorsunuz, tamam. O gece ya balede ya operada ya da yeni bir sergi açılışıydım. Hatırlayamıyorum. Benim programım bu günlerde çok yüklü."

"Bizim için hatırlamaya çalışsanız," dedi Cappy.

"Elbette. Aslında o gece bazı arkadaşlarımla beraberdim."

Jacobi araya girerek, "Bu arkadaşların isimleri, telefon numaraları var mı? Eminim size yardımcı olmaktan büyük mutluluk duyacaklardır."

“Niçin?” diye sordu Coombs, yüzünde sert bir gülümseme vardı.

“Elinizde başka bir yerde olduğumu söyleyen bir tanık mı var?”

Göz göze geldik, “Tam da söylemek istediğimi söylediniz. En son ne zaman körfez yakınlarına gitmiştiniz? Eskiden bol bol gezdiğin ve canının istediğini yaptığın mahalleleri ne zaman ziyaret ettin? Belki de boğduğunuz topraklar demeliydim,” dedim.

Coombs sert sert baktı. Boğazıma yapışıp beni öldürmek istediğini söyleyebilirim.

Cappy, “Aslında gazeteleri okuyormuş,” diye homurdandı.

Eski polis söylenmeye devam etti. “Siz boktan müfettişler, ben acemi bir korkak gibi mi göründüm gözünüze? Bana sorular sorduğunuzda dizlerimin üstünde çöküp, titreyerek istediğiniz her şeyi söyleyeceğimi mi düşündünüz? Elbette gazete okuyorum. Siz götler, elinizdeki davayı çözemeyince buraya gelip eski defterleri karıştırmaya başladınız. Elinizde beni suçlayacak hiçbir şey yok. Yoksa buraya gelip benimle kibar kibar konuşmazdınız. Bu konuşmayı merkezde yapıyor olurduk. Sizce o itleri ben mi öldürdüm, o halde beni hapse atın. Eğer deliliniz yoksa taksi aşağıda beni bekliyor. Konuşmanız bitti mi?”

Onun boğazından tutup, yüzünü duvara bastırmak istedim. Ama Coombs haklıydı. Elimizdekilerle onu alıp götürmezdik. “Cevaplamanız gereken birkaç soru daha var Bay Coombs. Sizin yirmi yıl önce mahkûm olduğunuz davayla alakalı üç kişi şimdi niçin öldürüldü? Onlar öldürüldükleri zaman siz neredeydiniz?”

Coombs’un alnındaki damarlar atmaya başladı. Daha sonra sakinleşti ve dudaklarını nemlendirdi. “Teğmen burada olduğunuza ve bu soruları sorduğunuza göre, cinayet mahallerinden birinde beni gören bir tanığınız var demektir,” dedi.

Cevap vermeden yüzüne baktım.

“Belki de cinayet silahı benim parmak izlerimle doludur. Belki giysilerimden bir parçayı cinayet mahallerinden birinde bulmuşsunuzdur. Bu deliller ışığında, beni teslim olmam için ikna etmeye mi geldiniz?”

Chimera’dan sadece birkaç santim uzakta küstah sırtışını seyrediyordum. “Sizin gibi ikinci sınıf insanlar gelip bana yüzlerini gösterecekler, ben de kıcımlı gösterip, elinizdekileri buraya yapıştırın diyeceğim... Sizin gibi götlerin birer birer buraya gelip konuşması çok hoşuma gidiyor. Siz benim hayatımı elimden aldınız. Benim senden korkarak ter içinde kalmamı istiyorsun teğmen, sanki gerçek bir polismiştin gibi davranıyorsun. Kıcıma yapıştıracak gerçek bir suç bulun.”

Orada buz gibi gözlerine bakarak ayakta durdum. Onu tutuklamayı çok fazla istiyordum. Sinirlerini bozmak için son şansımı kullandım. “Kendinizi bir cinayet şüphelisi kabul edin, Bay Coombs. Rutini biliyorsunuz. Şehri terk etmeyin. Kısa bir süre sonra sizi görmeye tekrar geleceğiz.”

Jacobi ve Cappy’ye başımla işaret ettim. Kapıya yöneldik.

Son anda geri döndüm. “Bir şey daha var. Tanıyorsunuz, Claire Washburn... Biraz daha sola dön, hah, seni piç kurusu...”

İşim bitmişti ama enerji doluydum. Eve gidip sakinleşmem mümkün değildi.

Arabaya atladığım gibi Potrero üzerinden Brannan'a yöneldim. Zihnimde Coombs'u sürekli olarak sorguya çekiyordum. Yüzümüze gülüyor ve bizimle oyun oynuyordu. Ona dokunamayacağımızı biliyordu.

Chimera'nın kim olduğunu biliyordum... ama ona dokunamıyordum.

Trafik ışıklarında durdum. Eve gitmek istemiyordum ama nereye gideceğime dair bir fikrim de yoktu. Cindy'nin randevusu vardı; Jill ve Claire evde kocalarıyla birlikteydi; eğer kendime biraz vakit ayırabilsem büyük olasılıkla benim de bir randevum olabilirdi.

Claire'i aramaya karar verdim ama cep telefonumun şarjı bitmişti. Allah'ın cezası pili doldurmam gerekiyordu. Bir şeyler yapmak istiyordum, zihnimden pek çok şey geçiyordu.

Coombs'un otel odasına bir girebilseydim... Eve gitmekle, hayatımın en büyük hatasını yapmak arasında bir seçim yapamıyordum. Aklım, eve git Lindsay diyordu. Nasıl olsa bir açık verecek, onu yakalayacaksın.

Kalbimse olmaz, otele git diyordu.

Yakala o yılanı.

Arabamı yedinci caddeye çevirdim ve Tenderlion'a yöneldim. Saat neredeyse dokuz olmak üzereydi.

Arabam William Simon'a yönelmiş gibiydi. Göğsüm sıkışıyor, kalbim deli gibi çarpıyordu. Pete Worth ve Ted Morelli gece nöbetindeydi, yaklaştığımda onları mavi bir Acura'nın içinde gördüm. Başkaları da vardı. Eğer Coombs dışarı çıkarsa takip edecekler ve telsizle bilgileri geçeceklerdi. Gündüz Coombs dışarı çıkmıştı. Kaldığı otelin çevresinde dolanmış, sonunda bir kafeteryada oturmuş kahve içip, gazete okumuştı. Elbette izlendiğinin farkındaydı.

Arabamdan dışarı çıktım, Worth ve Morelli'nin yanına gittim. "Bir şey var mı?" diye sordum.

Morelli yanındaki camdan bana bakarak, "Hiçbir şey yok Teğmen. Büyük olasılıkla yukarıdaki televizyonda kralların oyununu izliyordur. Pislik. Burada olduğumuzu biliyor. Niçin eve gitmiyorsunuz? Bütün gece burada olacağız."

Bundan ne kadar nefret etsem de haklıydı. Burada yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

Arabayı çalıştırdım, çocuklara el salladım ve yanlarından geçip gittim. Ancak köşeye geldiğimde, içimden bir ses oradan uzaklaşmamam gerektiğini söylüyordu. O ses bana ne istiyorsan işte o burada diyordu.

İzlendiğini biliyor... ve?... San Francisco polisine bir ders vermek istiyor...

Polk'tan William Simon'a geri döndüm. Yiyecek satan küçük dükkânları geçtim, bütün gece açık içki dükkânı, Çin yemekleri satan bir lokanta vardı. Polis arabalarının bulunduğu caddenin sonuna yanaştım. Daha sonra otelin yanından geçtim. Dışarıda birkaç çöp kutusu vardı. Fazla bir şey yoktu. Cadde bomboştu. Işıklarımı söndürdüm ve beklemeye başladım. Ne beklediğimi bilmiyordum ama böyle davranarak kendimi delirtiyordum.

Arabamdan çıktım ve arka kapıdan otele girdim. Yakala piç kurusunu. Yukarı çıkıp Coombs ile tekrar konuşmak istiyordum. Belki de kralların oyununu birlikte izleyebilirdik.

Lobinin hemen üstünde ince, uzun bir bar vardı. İçeri bir göz attım. İçeride gerçekten kafayı bulmuş birkaç kişi vardı ama aralarında Frank Coombs yoktu. Kahretsin, bir katil hem de bir polis katili bu oteldeydi ve hiçbir şey yapamıyorduk.

Arka merdivenlerde bir hareketlenme gözüme ilişti. Loş bardan dışarıya baktım. Barda gerçekten çok eski şarkılar çalıyordu. Merdivenlerden birinin indiğini gördüm, etrafa sanki bir kaçak gibi göz atıyordu.

Peki şimdi bu da kimdi?

Kamuflaj ceketini ve yüzüne düşen şapkasını tanıdım. Emin olmak için büyük bir dikkatle baktım.

Bu Frank Coombs'tu.

Chimera harekete geçmişti.

Coombs otelin yağlı kaşıklarla dolu mutfağına daldı. Birkaç saniye bekledikten sonra içeri girdim.

Şimdi tıpkı onun yaptığı gibi ben yere bakıp şüpheli hareketler yapıyordum. Coombs'u gördüm ama çok değişmişti. Beyaz bir ceket giymişti, başına da yağlı bir aşçı şapkası geçirdi. Cep telefonuma sarılıp dışarıdakileri uyarmak istedim, ama pili boştu. Aslında şu anda görev başında değildim, onun için bilgilendirme yapmak zorunda değildim.

Coombs sağdan, otelin arka kapısından çıktı. Dışarıdaki polis aracına işaret etmeme vakit kalmadan dikkatlice yan yola girdi.

Yola baktığımda köşeden, arabamı park ettiğim yere yöneldiğini gördüm. Arabama koştum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki hâlâ onu görebiliyordum. Coombs aceleyle karşıya geçti. Arabamdan sadece birkaç metre ilerideydi. Nöbetteki arkadaşlarıma farlarımla işaret verebileceğimi umuyordum ama olmadı.

Coombs boş arsaya girdi, Van Ness'a yöneldi. Adamlarıma çok kızmışım, Coombs'un kaçmasına izin vermişlerdi. Bütün iş berbat olmuştu.

Arsada gözden kaybolana kadar bekledim, daha sonra arabamla arsanın yanından ilerlemeye başladım. Işıklardan sağa döndüm. Cadde son derece kalabalıktı. İnsanlar sağımdan solumdan geçiyordu.

Etrafı seyrettim, boş sokaklara baktım.

Bir köşeye iliştim, yanında durduğum bloktan aşağı yukarı bakıp, gözümle taramaya başladım. Burada gözümün önünden kaybolmuş olabilir miydi? Kalabalığa karışıp toz mu olmuştu? Kahretsin!

Aniden Kinko'nun yeriyle Favor ayakkabı dükkânı arasında kamuflaj ceketli adamı fark ettim.

Aşçının ceketiyile şapkasını çıkarmıştı.

Beni görmediğinden oldukça emindim. Sağına soluna bakıyordu, daha sonra ellerini cebine soktu, güneye, pazaryerine doğru yöneldi. Arabamla ona vurup havaya uçurmak istedim ama olmadı.

Bir sonraki kavşaktan döndüm, arabamı yolun öbür tarafına geçirdim, Coombs'un birkaç metre arkasında ilerliyordum.

Gizlice ilerleme konusunda oldukça iyiydi. Çok iyi bir şekilde hareket etmişti. Sonunda izlenmediğine ikna olmuş gibiydi. Neredeyse bunu başarmıştı.

Pazar sokağında, Coombs koşarak BART istasyonuna gitti. Oradan güneye giden otobüsü yakaladı.

Mission'a doğru güneye giden otobüsü takip ettim. Otobüs her durduğunda ben de durdum, inenler arasında Coombs'un olup olmadığını kontrol ettim. Ama inmedi. Kent merkezinden giderek uzaklaşıyordu.

Bernam tepeleri yakınında, Glen Park istasyonunda otobüs birkaç saniye durdu. Otobüs tam kalkmak üzereyken Coombs indi.

O dakikada artık durmam çok zordu. Yanından geçip gitmekten başka çarem yoktu. Vücudumdaki her bir sinir gerilmişti. Bugüne kadar yüzlerce takip yapmışım ama, asla bu kadar riske girmemişim.

Coombs kaldırımında uzun süre durdu ve sağına soluna

baktı. Dümdüz ilerlemek zorunda kaldım. Yan aynalardan ne yaptığını izliyordum. Arabamın gözden kaybolmasını bekliyor gibiydi.

Kahretsin yapabildiğim tek şey arabayı sürmekti. Son derece kızgın ve bıkkındım. Gözden kaybolduğuma karar verince, tepelere yöneldim, U dönüşü yapıp Coombs'un hâlâ bıraktığım yerde olması için dua ettim.

Caddeyi geçtim, Glen Park çevresini dolaştım ve diğer yana geçtim.

Orospu çocuğu gitmişti! Tüm dikkatimle her yöne bakıyordum, ama ondan hiçbir iz yoktu. Kızgınlıkla gaza bastım. "Piç kurusu," diye söylendim.

Daha sonra birkaç metre ileride sarı renkli bir Pontiac Bonneville'in yan yolda ilerlediğini gördüm. Daha sonra yolun kenarında durdu. Bu araca takılıp kalmamın tek nedeni, ıssız yolda hareket eden tek şey olmasıydı.

Aniden Coombs göründü. Dükkânların birinden çıktı ve Boneville'in yolcu kapısından araca bindi.

Tekrar görüştük diye düşündüm.

Daha sonra Bonneville hızla uzaklaştı.

Tabii ben de.

Takibimi on otomobil mesafelik uzaklıktan yapıyordum. Bonneville güneye 150 kilometrelik hızla ilerliyordu. Mesafemi koruyordum, bu arada kalbim delice atıyordu. Vücudum şu anda oldukça fazla adrenalin salgıliyordu. Yapabileceğim tek şey elimden geldiğince iyi bir biçimde Coombs'u takip etmekti.

Altı yedi kilometre sonra Bonneville, güney San Francisco'ya girmek için sinyal verdi. Kentin bu bölümü çalışan sınıfın yaşadığı bir yerdi. Daha sonra Güney tepesi olduğunu bildiğim dik bir yokuşa geldik. Farlarımı kapattım, sokaklar karanlıktı.

Bonneville, karanlık ve ıssız sokağa yöneldi. Etrafta tamirata ihtiyacı olan pek çok ev vardı. Araç caddenin sonundaki beyaz bir evin yanına yanaştı. Ev minik bir tepe üstünden vadiye bakıyordu. Evin yeri fena değildi ama, ev harap haldeydi.

Coombs ve yanındaki arkadaşı konuşarak araçtan indi. Eve girdiler. Ben de üç ev aşağıdaki bir başka evin yanına yanaşım. Yalnız olduğum için hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Ama Coombs'un gitmesine, bizi kandırmasına izin veremezdim.

Silahımı çıkardım, şarjörün dolu olup olmadığını kontrol ettim. Doluydu. Tanrı aşkına Lindsay, çelik yeleksiz, desteksiz ve telefonsuzsun diye söylendim.

Silahım elimde beyaz eve doğru yöneldim. Silah kullan-

makta oldukça başarılıydım ama bunlarla başa çıkacak kadar iyi miydim acaba?

Yolun başına birkaç minibüs ve otomobil park etmişti. Evin alt katının ışıkları yanıyordu. İçeriden gelen sesleri duyabilecek kadar yaklaşmıştım.

Evin yanındaki dar yoldan garaja yöneldim. İki tane araba duruyordu. Sesler giderek yükseliyordu. Ne konuştuklarını anlamaya çalıştım ama olmadı. Derin bir nefes alıp biraz daha yaklaştım. Pencereden içeriye baktım. Eğer Coombs bir süre burada kalacak gibi görünüyorsa gidip destek çağırabilirdim.

Altı hapishane kaçkınına benzeyen adam masa başında oturuyordu. Masanın üstü bira şişeleriyle doluydu, odayı sigara dumanı kaplamıştı. Bu adamlardan biri de Coombs'tu. Adamlardan birinin kolunda duran dövme durumu daha da açığa kavuşturuyordu.

Bu bir Chimera toplantısıydı.

Ne konuştuklarını duymak için biraz daha yaklaştım. Aniden güney tepelerinden buraya bir araç yöneldi. Donup kaldım. Kendimi zorlukla ev ile garaj arasına attım. Arabanın kapılarının kapandığını işittim, ardından bağırışlar ve ayak sesleri bana yaklaşmaya başladı.

İki tane adamın bana doğru koşarak geldiğini gördüm. Bir tanesi sarı sakallıydı, saçlarını atkuyruğu yapmıştı, diğeri kol-suz kot bir yelek giymişti, kollarında kocaman dövmelemler vardı. Kaçabileceğim hiçbir yer yoktu.

Bana yöneldiler. "Sen de kimsin?"

İki olasılık vardı: Bir tanesi silahımı saklayıp aman dilemekti, öteki bana daha uygun göründü.

"Polis," diye bağırdım. Bana yaklaşan iki adam donakaldılar. Silahımı iki elimle tutuyordum. "San Francisco polisi, cinayet masası. Ellerinizi kaldırın."

İki adam paniklemedi. Birbirlerine baktılar ve bana döndüler. Silahlı olduklarından emindim. Elbette evdekilerin de silahı vardı. Korkunç bir fikir geçti aklımdan. Burada ölebilirdim.

Her yandan sesler gelmeye başladı. Caddeden iki adam daha geldi, silahımı sağa sola çeviriyordum.

Aniden evin ışıkları söndü. Benim bulunduğum yer de karanlığa gömüldü. Coombs neredeydi? Şimdi ne yapacaktı?

Etrafa ateş etmeye hazırdım. Artık bu sadece Coombs'un davası olmaktan çıkmıştı.

Arkamdan bir ses duydum, birisi hızla geliyordu. O tarafa döndüm. Birisi kafama vurdu. Yere düştüm.

Daha sonra görmek istemediğim bir adamın suratına bakarken kendimi buldum. Nefret ettiğim bir surat. "Bakın ziyaretimize kim gelmiş?" diye homurdandı Frank Coombs. Bir 38'liği gözümün içine sokuyordu. "Marty Boxer'ın küçük kızı."

Coombs yüzünü yüzüme dayadı, ortada büyük bir nefret dalgası vardı. Chimera burnumun dibindeydi. "Öyle görünüyor ki, eskilerden bir sen kaldın küçüğüm," dedi.

Ne tür bir belanın içine girdiğimi yeni yeni fark ediyordum. Her şey yanlıştı.

Çevremdeki adamlara, "Bu bir cinayet soruşturması," dedim. "Frank Coombs dört cinayetle bağlantılı olarak aranıyor, bunlardan ikisi de polis. Bu pisliğin bir parçası olmak istemezsiniz herhalde."

Coombs homurdanmaya devam etti. "Nefesini boşa tüketiyorsun. Bu saçmalıklarının işe yarayacağını düşünüyorsan yanılıyorsun. Weisz ile konuşmanı duydum. Sert bir adam ha? Arkadaşımdır."

Oturur pozisyona geçebilmek için kendimi zorladım. Peli-kan Körfezi'nde olduğumu, bu Allah'ın cezası nereden biliyor-du? "Arkadaşlarım burada olduğumu biliyor."

Aniden Coombs'un yumruğu yüzümde patladı. Yumruğunu çeneme indirmişti. Ağzımı ılık bir şeyin doldurduğunu hissettirdi, kendi kanım. Buradan kaçabilmek için aklımı kullanmaya çalışıyordum.

Coombs bana gülümsemeye devam etti, "Senin gibi piç kuruları bana ne yaptıysa, ben de sana onu yapacağım. Senden çok değerli bir şey alacağım. Ona bir daha asla sahip olamayacaksın. Henüz hiçbir şey anlamıyorsun değil mi?"

“Ben anlayacağımı anladım. Sen dört tane günahsız insanı öldürdün.”

Coombs tekrar güldü. Kocaman yumruğu çenemde tekrar patladı. Bakışlarındaki zehir, dokunuşundaki soğukluk nede-niyle neredeyse kusacaktım.

Bir silah sesi duydum. Son derece güçlü ve yakından geli-yordu. Kurşun Coombs’un omzunun hemen yanından geçmiş-ti.

Diğerleri korktu. Karanlıkta kaos yaşanıyordu, ben de herkes kadar şaşırmıştım. Diğer bir kurşun havada uçtu.

Kolları dövmeyle kaplı, zayıf adam yalpalayarak yere düş-tü. İki kurşun daha garajın duvarlarına saplandı.

Coombs, “Ne halt oluyor?” diye söylendi. “Kim ateş edi-yor?” diye bağırdı.

Pek çok kurşun etrafa saçılmaya devam etti. Kurşunlar yo-lun sonundaki karanlık alandan geliyordu. Ayağa kalktım ve evden uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşmaya çalıştım. Kimse beni durdurmadı.

İleriden birinin bana, “Buraya,” diye bağırdığını işittim. Bacaklarım hemen sesin geldiği tarafa yöneldi. Ateş eden kişi sarı renkli Bonneville’in arkasına saklanmıştı.

“Hadi gidelim,” diye bağırdı.

Sonunda beni çağıran kişiyi görmüş, ama gözlerime inana-mamıştım.

Koşup, kendimi babamın kollarına attım.

Hızla evden uzaklaştık. San Francisco'ya ulaşmadan önce yolda giderken doğru dürüst konuşmadık. Babam sonunda, kalabalık bir 7 Eleven dükkânının otoparkına arabayı soktu. Yüzüne baktım, kalbim hâlâ çılgınca atıyordu.

En yumuşak sesiyle, "İyi misin?" diye sordu.

Çok emin değildim, bir yerlerim acıyordu ama neresi? Yoklayarak, çenem... kafamın arkası... gururum.

Yavaş yavaş aklıma onlarca soru takılmaya başladı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Senin için endişeleniyordum. Özellikle arkadaşın Claire'i öldürmeye çalıştıklarında korkularım arttı."

Aklıma gelen bir sonraki düşünce beni daha da üzdü. "Beni takip mi ediyordun?"

Eliyle ağzımın kenarından sızan kanı sildi. "Yirmi yıl polislik yaptım. Bugün işten çıktıktan sonra seni takip ettim, tamam mı?"

Bu söyledikleri aklıma yatmıyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Babamın yüzüne bakarken aklıma çok önemli bir şey geldi. Olanlara hiç uymuyordu. Coombs'un bana yaklaşıp söylediklerini hatırladım. "Kim olduğumu biliyordu."

"Elbette senin kim olduğunu biliyordu. Onunla yüz yüze gelmiştin. Bu davanın sorumlusu sensin."

"Davadan dolayı değil. Seni tanıyordu."

Babam şaşırmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

“Senin kızın olduğumu biliyordu. Bana Marty Boxer’in küçük kızı dedi.”

7 Eleven’in penceresinde duran bira şişesinin üstündeki ışıklar yanıp sönerken babamın yüzünü de aydınlatıyordu.

“Sana daha önce de söyledim. Coombs ve ben birbirimizi tanıyorduk. O zamanlar beni herkes tanırdı.”

Başımı iki yana sallayarak, “O böyle bir şey demek istemedi. Bana Marty Boxer’in küçük kızı dedi. Söyledikleri benimle değil, seninle ilgiliydi.”

O sabah otel odasında Coombs’un yüzünde gördüğüm ifadeyi bu gece de görmüştüm. Beni tanıyordu. Onunla aramda bir şey vardı.

Sesimi ciddileştirerek, “Beni niçin takip ediyordun? Her şeyi bilmek istiyorum,” dedim.

“Seni korumak için. Yemin ederim. Hayatımda bir kez doğru bir şey yapmak istedim.

“Ben bir polisim Baba, senin küçük çiçeğin değilim. Benden bir şey gizliyorsun. Bu işe sen de bir biçimde bulaştın. Eğer hayatında bir kez doğru bir şey yapmak istiyorsan, şimdi konuşmaya başlasan iyi olur.”

Babam başını geriye dayadı, gözlerini kıstı. Derin bir nefes aldı. “Hapisten çıktığı zaman Coombs beni aradı. Güneyde izimi bulmayı başarmıştı.”

“Coombs seni mi aradı?” Gözlerim faltaşı gibi açılmış olarak, “Seni neden aramış olsun,” diye sordum.

“O hapisteyken hayatımın son yirmi yılını eğlenceli geçirip geçirmediğini sordu. Bana yaptıklarımı ödetmenin zamanının geldiğini söyledi.”

“Ödetmek? Neyi ödetmek?” Soruyu sorar sormaz cevabı bulmuştum. Sert bir biçimde babamın yalan dolu gözlerine baktım.

“O gece sen de oradaydın değil mi? Yirmi yıl önce sen de
bu işin içindeydin.”

Babam gözlerini benden kaçırdı. Gözlerindeki utanç ve suçluluk duygusunu daha önce de görmüştüm – pek çok kez – küçük bir kızken.

Bana açıklama yapmaya başladı. Her şeye yeni baştan başladık değil mi Baba?

"Altı kişi suç mahalline gittik Lindsay. Ben orada tamamıyla tesadüf eseri bulunuyordum. Ed Dooley adlı polisin yardımcısıydım. Bölgeye en son biz gitmiştik. Hiçbir bok görmedim. Orada bütün oyunlar oynandıktan sonra varmıştık. Ancak Coombs o günden beri hiçbirimizi rahat bırakmadı."

"Chimera olduğunu kesinlikle bilmiyordum Lindsay," dedi babam. "Bana inanmalısın. Geçen gün sen bana söyleyene kadar Chipman adlı polisin varlığından bile haberdar değildim. Coombs'un beni sadece tehdit ettiğini sanıyordum."

"Seni tehdit ediyordu." İnanmaz gözlerle ona baktım. Kalbim hızla atmaya başlamıştı. "Seni neyle tehdit ediyordu? Lütfen anlamama yardımcı ol. Gerçekten anlamak istiyorum."

"Bana bunca yıldır o ne hissettiyse bana da aynısını hissettiğini söyledi. Her şeyini kaybedişini sadece izleyebilmiş, hiçbir şey yapamamış. Bana senin peşinde olduğunu söyledi."

Ona kaçamak bir bakış atarak, "Bu nedenle geri döndün, değil mi? Her şeyi yoluna koymak istediğinle ilgili o sözlerin hepsi, benimle aranı düzeltmek istemen. Hepsi bu kadar değil di değil mi?"

Başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Zaten çok fazla hata yapmışım. Bu hataları sürdürmek istemedim. Bu nedenle buradayım Lindsay. Yemin ederim. Bu kez yalan söylemiyorum."

Kafamın içinde ziller çalıyordu. Bir cinayet zanlısının izini kaybetmişim. Silahlar ateşlenmişti. Bununla ilgili ne yapacaktım bilmiyordum. Babamla ilgili ne yapacaktım? Bu konu hakkında ne kadar bilgisi vardı? Coombs ile artık nasıl başa çıkacaktım? Chimera ile?

"Bana doğruyu söylüyorsun değil mi? Bir kez olsun? Bu benim davam, büyük ve önemli bir dava. Doğruyu bilmek zorundayım. Lütfen bana yalan söyleme Baba."

Gözleri utanç doluydu. "Yemin ederim," dedi. "Şimdi ne yapacaksın?"

Ona ters ters baktım. "Ne hakkında ne yapacağım? Coombs'la ilgili mi... bizimle ilgili mi?..."

"Bu karışıklık hakkında. Bu gece olanlarla ilgili olarak."

Yutkunarak, "Bilmiyorum," dedim. "Ama bildiğim bir şey var... Eğer mümkün olsa Coombs'u içeri alırdım."

Ertesi sabah elimde arama izni vardı. William Simon'daki Coombs'un odasına girme hakkım olmuştu. Yarım düzine adam, iki otomobile doluşup hızla gittik.

Coombs odasında yoktu. Onu tutuklamak için uydurabileceğimiz nedenler vardı: Polis memurunu öldürmeye teşebbüs veya tutuklamaya karşı koyma gibi. Hakkında aranıyor genelgesi çıkardım ve bir gece önce korkunç olaylar yaşadığım eve bir ekip gönderdim.

Jill'i aradım, ben ve Jacobi ile William Simon'da buluşmasını istedim.

Coombs'un odasında, en azından cinayetlerden biriyle bağlantısını ortaya çıkaracak bir delil bulmayı umuyordum.

Aynı Hintli resepsiyonist bizi odaya çıkardı. Darmadağınıktı. Boş bira şişeleri, soda kutuları pervaza sıralanmıştı. Odadaki mobilyalar, metal divan ve üzerindeki ince yatak, birkaç çekmece, bir masa ve iki iskemleden oluşuyordu.

"Ne umuyordun?" dedi Jacobi, "Beş yıldızlı otel suiti gibi mi olacaktı?"

Chronicle ve *Examiner* gibi gazeteler buruşturulup atılmıştı. Sıradışı hiçbir şey yoktu. Yatağın yanında küçük bir şilt dikkatimi çekti. Atıcılık yarışmasında verilmişti. Üstündeki yazıda 50 metrede hedefi vurma bölgesel şampiyonu yazıyordu, altta da Coombs'un adı vardı.

Midem bulandı.

Çekmecelerin yayına gittim. Telefonun altında birkaç reçete ve anlamadığım numaralar vardı. San Francisco ve çevresinin haritasını buldum. Çekmeceleri karıştırdım. Sarı sayfalarda eve servis yapan çevredeki lokantaların ilanları ve kent rehberi vardı.

Hiçbir şey yoktu....

Jill bana baktı. Başını kederle salladı.

Odayı araştırmaya devam ettim. Burada bir şey olmalıydı.

Coombs Chimera idi. Çekmeceleri tekmeledim, üstünde duran gece lambası yere düştü. Aynı öfkeyle yatağın üzerindeki örtüyü çekip yere attım.

"Jill, burada, odada mutlaka bir şey olmalı."

Ambalaj kâğıdından yapılmış bir zarf şans eseri yatakla çarşaf arasından yere düştü. İçindekileri Coombs'un yatağının üstüne serdim.

İçinden silah ya da kurbanlardan alınmış birer eşya yoktu... ama Chimera davasının tüm aşamaları buradaydı. Gazete ve dergilerde çıkan yazılar, bazıları yirmi yıl geriye kadar uzanıyordu. Bir tanesi *Time* dergisinden alınmaydı. Davanın detaylarını veriyordu. Başlıkta, "POLİS LOBİSİ COOMBS'UN TUTUKLANMASINI İSTİYOR," yazıyordu. Davayla ilgili polislerin bir de resmi vardı. Resme dikkatlice bakınca içlerinden birinin kırmızı kalemle yuvarlak içine alındığını gördüm. Bu kişi Edward Chipman'dı.

Jacobi keyifle, "Bingo," dedi.

Dava ile ilgili daha pek çok kupür vardı. Ayrıca Coombs'un yüksek mahkemeye yazdığı ve davasının tekrar görülmesini istediği mektuplar da buradaydı. Polis komisyonunun orijinal raporunun bir kopyası vardı. Bu raporun üstünde Coombs'un öfke dolu tepkileri yazılmıştı. "Yalancı, aşağılık yalancı," gibi ifadeler rapora iliştilmişti. Bölüm teğmeni Earl Mercer'in ifadesinin altı kırmızı kalemle çizilmişti.

Ardından son olayları anlatan makale ortaya çıktı. En son cinayetler anlatılıyordu: Tasha Catchings, Davidson, Mercer... *Oakland Times*'taki Estelle Chipman ile ilgili bir yazının üstüne, Coombs "Onursuz bir adam, tüm şerefsizlikleri hak eder," yazmıştı.

Jill'e baktım. Kusursuz değildi; doğrudan cinayet davasıyla ilişkilendirebileceğimiz bir şey bulamamıştık. Ancak adamımızı bulduğumuza dair artık bir şüphe yoktu. "Hepsi burada," dedim. "En azından Chipman ve Mercer ile ilgili suçlama yapabiliriz."

Jill bir süre düşündü, sonunda olumlu anlamda başını salladı.

Zarfı yeniden topladım, bu arada gözüme bir şey takıldı. Çenem titredi.

Bir gazete kupürüydü, Tasha Catchings cinayetinden sonra çekilmiş bir fotoğraftı. Birkaç mikrofonun önünde Şef Mercer konuşuyordu.

Jill yüzümdeki değişimi fark etti. Kupürü elimden aldı ve "Aman Tanrım Lindsay!" dedi.

Mercer'in arkasında dava ile ilgilenen birkaç kişi duruyordu. Belediye başkanı, dedektiflerin şefi Ryan, Gabe Carr.

Coombs resimdekilerden birinin yüzünü kırmızı yuvarlak içine almıştı.

O yüz, benim yüzümdü.

Günün sonunda, Frank Coombs'un resmi kentteki tüm polislerin elindeydi. Bu kişisel bir şeydi. Hepimiz onun yakalanmasını istiyorduk.

Coombs'un bildiğimiz kadarıyla ne doğru dürüst eşyası, ne parası, ne de bir bağlantısı vardı. Tahmini manevralarla onu olabildiğince çabuk bulmak zorundaydık. Herkes gittikten sonra, kızlardan Jill'in ofisinde toplanmalarını istedim. Oraya gittiğimde hepsi neşeliydi, gülümsüyor ve beni kutlamayı düşünüyorlardı. Gazetelerin ön sayfasında Coombs'un resmi vardı. Tam bir katile benziyordu. Claire'in karşısındaki deri koltuğa oturdum.

"Bir sorun var," dedi. "Bunu duymak istediğimizi zannetmiyorum."

Başımı sallayarak, "Konuşmamız lazım," dedim.

Onlar dinlerken bir gece önce olanları anlattım. Gerçek hikâyeyi. Coombs'un peşine takılıp ne kadar tehlikeli bir şey yaptığımı açıkladım. Nasıl tuzağa düştüğümü, tam ümidimi kaybetmişken babamın beni nasıl kurtardığını açıkladım.

Jill'in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Tanrım Lindsay! Biraz daha dikkatli olmayı dener misin?..."

"Biliyorum," dedim.

Claire başını salladı. "Daha birkaç gün önce bensiz ne yapacağını bilmediğini söyledin, hemen ardından sen hayatını riske atıyorsun. Aynı şeyleri bizim de senin için hissettiğimizi

bilmiyor musun? Biliyorsun hepimiz kardeş gibiyiz. Lütfen artık kahraman olmayı denemekten vazgeçer misin?"

Jill, "Kovboy," dedi.

Cindy gülümseyerek, "Kovkız," diye düzeltti.

Hepsine gülümsedim. "Şu andan itibaren kulüp üyeliğiniz sona eriyor," dedim.

Şaşırmış ama, ciddi bir ifadeyle bana bakıyorlardı. Odada derin bir sessizlik oldu. Sonra kahkahalar yükseldi. Kızları kaybetme düşüncesi veya kızların beni kaybetme fikri ve yaptıklarım, hepsi çılgıncaydı. Ama şimdi her şey komik görünüyordu.

Jill, "Tanrı'ya şükürler olsun, teşekkürler Marty," diye bağırdı.

"Evet, yaşlı, iyi Marty, babam," diyerek ona katıldım.

Kararsızlığımı fark edince, Jill endişeli, "Marty kimseyi vurmadı, değil mi?"

Claire, "Ortamda kan var mıydı?" diye sordu.

"Eve gittik. Ev bir punk tarafından kiralanmıştı, kendisi ortada yoktu. Evin yanındaki dar geçiş yolunda kan izleri vardı.

Arkalarına sessizce yaslandılar. Daha sonra Jill söze girdi, "Peki babanla ilgili konuyu, cinayet masasıyla nasıl çözdün Lindsay?"

Başımı iki yana sallayarak, "Çözmedim. Babamı hikâyenin dışında tuttum."

Jill heyecanla cevap verdi, "Tanrım! Lindsay! Baban birini vurmuş olabilir. Burnunu bir polis soruşturmasına soktu ve elindeki silahı ateşledi."

Ona baktım, "Jill o benim hayatımı kurtardı. Onu suçlayamam."

"Ama çok büyük risk alıyorsun. Ne için? Silahı ruhsatlı. O senin baban ve seni takip ediyordu. Seni korudu. Bunda bir suç unsuru yok."

“İşin gerçeği,” yutkundum “Beni takip ettiğinden emin değilim.”

Jill bana sert bir bakış fırlattı. İskemlesini bana yaklaştırdı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Beni takip ettiğinden emin değilim,” dedim.

Cindy başını sallayarak, “O halde ne halt etmeye seni takip ediyordu?”

Hepsinin gözleri üzerimdeydi.

Adım adım otomobilde babamla aramda geçen konuşmaları anlattım. Beni kurtardıktan sonra, yirmi yıl önce neler olduğunu anlattım. “Orada Coombs ile berabermiş.”

Jill, “Kahretsin, Tanrım, Lindsay,” dedi.

“Bu nedenle geri dönmüş. Kızına tekrar kavuşmasıyla ilgili ettiği laflar, küçük çiçeği... Coombs onu tehdit ediyormuş. Onunla yüzleşmeye gelmiş.”

Claire, “Bu söylediklerin iyi hoş ama, Coombs onu senin aracılığınla tehdit ediyordu. Seni korumak için de geri döndü,” dedi ve elimi tuttu.

Jill hafifçe öne eğildi, gözlerini kıstı, “Belki de yaptığın babanı bu işe karıştırmamakla ilgili değildir,” dedi.

Gözlerine baktım, “Son bir iki haftada onun hayatıma yeniden girmesiyle, geçmişte yaptığı her şeyi bir kenara attım. Hataları olan ve bizi kıran bir insandı ama, komikti ve ihtiyaçları vardı. Benimle mutlu gibi görünüyordu. Babamın geri dönüşü küçüklüğümden beri hayal ettiğim bir şeydi.”

Claire, “Onu hemen terk etmeyi düşünme,” dedi.

Cindy, “Eğer baban senin için dönmediyse, o halde neyi koruyordu?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Odaya baktım, her birinin yüzünü birer birer inceledim. “İşte en önemli soru bu,” dedim.

Jill ayağa kalktı, masasının arkasındaki etajere yöneldi.

Oradan bir klasör aldı. Önünde, "Dava Dosyası 237654A. Kaliforniya Eyaleti, Francis C. Coombs," yazıyordu.

Klasöre hafifçe vurarak, "O sorunun cevabını ben de bilmiyorum, ama eminim o cevap bunun içinde bir yerlerde," dedi.

Jill ertesi sabah işe gider gitmez doğrudan dava dosyasının içine daldı. Sekreterine çok önemli olmadığı sürece telefon bağlamamasını söyledi. Bugün sadece başka bir cinayet davasıyla ilgili acil toplantıya katılacaktı.

Elinde bir fincan kahve vardı, iskemlesinin arkasına DKNY marka tayyörünün ceketini astıktan sonra davayla ilgili ilk dosyayı aldı. Kocaman bir dava kaydı vardı. Sayfalar dolusu ifade, davranışlar ve hâkimin kararları kaydedilmişti. Sonuçta hiçbir şey bulamamış olmak daha iyiydi. Belki de Marty Boxer sadece kızını korumak için ortaya çıkmış bir babaydı. Ama onun içindeki savcı gerçeğin böyle olmadığını söylüyordu.

İçini çektikten sonra dosyayı okumaya başladı.

Dava dokuz gün sürmüştü. Ertesi sabah da okumalarına devam etti. Dava öncesi ifadeleri, jüri seçimini, açılış konuşmalarını da inceledi. Coombs'un eski dosyalarını da açtı. Bu dosyalarda, siyahların karıştığı olaylarla ilgili yapılan yanlışlar vardı.

Coombs zencilerle ilgili yaptığı şakalar ve anlattığı küçük düşürücü hikâyelerle tanınıyordu. En sonunda olayın meydana geldiği günün gecesindeki sorgulama bölümüne geldi. Coombs ve ortağı Stan Dragula, körfez çevresinde devriye görevindeydiler. Okulun bahçesinde basketbol oynanıyordu. Coombs, Gerald Sikes'ı fark etti. Davacı tarafın iddiasına göre

Sikes iyi bir çocuktı. Okul bandosundaydı. Ancak iki ay kadar önce çevredeki uyuşturucu satıcıları araştırılırken ondan da şüphelenilmişti.

Jill okumaya devam etti.

Coombs oyuna girdikten sonra Sikes ile alay etmeye başladı.

Durum giderek çirkinleşmişti. Sahaya iki devriye arabası daha gelmişti. Sikes, Coombs'a bağırarak bir şey söylemiş ve kaçmıştı. Coombs da onu takip etmişti. Jill, bu bölümle ilgili çizilen birkaç planı da inceledi. Çevredeki kalabalık azaldıktan sonra, bölgeye iki polis daha gelmişti. Memur Tom Fallone ilk gelendi. O geldiğinde Gerald Sikes zaten ölmüştü.

Dava ve notlar üç yüz sayfa tutmuştu. Otuz yedi şahit. Gerçek bir karmaşa. Jill, o zaman hâkim olmayı daha çok arzuladı. Ancak dosyanın hiçbir yerinde Marty Boxer'ın adı geçmiyordu.

Boxer eğer oraya gitmişse, çağrı almadan gitmişti.

Öğlen olduğunda Jill, tanıkların ifadelerine geçti. Sikes cinayeti, proje bölgesinde Bina A ile B arasındaki dar yolda meydana gelmişti.

Bölgede oturanlar boğuşma ve çocuğun yardım isteyen seslerini duyduklarını söylemişlerdi. Sadece ifadeleri okumak bile Jill'in midesini bulandırmıştı. Coombs, Chimera idi; olmak zorundaydı.

Gerçekten bir şeyler bulabilmek için son derece dikkatle okumasını sürdürdü. Dosyanın üstünden bir kez daha geçmek için yarım gün harcadı. Sona ulaştığında, garip bir şey gördü.

Cinayeti, dördüncü kattaki pencereden gördüğünü söyleyen şahit. Kenneth Charles.

Charles da buluş çağında bir delikanlıydı. Sabıka kaydı vardı. Dikkatsiz ve haylazdı. Polisin dediğine göre sorun çıkarmaya son derece meyilliydi.

Charles'ın söylediklerini kimse ciddiye almamıştı.

Jill ifadeyi okudukça kafasında çeşitli sorular oluştu. Sonunda kararını verdi. Sekreterini aradı, "April bir polisin personel dosyasını bulmanı istiyorum. Eski bir polis. Yirmi yıl öncesine ait bir dosya."

"Pekâlâ, bana adını verin."

Jill cevap verdi, "Marty Boxer."

Gece iliklerine işleyen bir soğuk vardı. Jill rıhtımdaki Körfez Taşımacılık Bölgesi (KTB) Terminal İstasyonu'na sığındı.

Saat altıyı geçmişti. Mavi üniformalı adamlar paydos etmişlerdi, ama eve dönerken hâlâ şapkaları başlarındaydı. Jill bu ilginç insanların yüzlerini inceledi. Polisin yirmi yıl önceki kayıtlarına göre gençliğinde suç işlemiş olabilirdi ama, artık hayatını düzene sokmuştu. Evlenmişti, on iki yıldır KTB için motosikletli kurye olarak çalışıyordu. Onun izini bulmak April'in sadece birkaç saatini almıştı.

Kısa boylu, tıknaz, zenci adam siyah deriden bir şapka takmıştı, arkadaşlarına hoşça kalın deyip el salladıktan sonra ona yöneldi. Adam kadına merakla baktı. "Müdür beni beklediğinizi söyledi. Neden?"

Jill, "Kenneth Charles?" diye sordu.

Adam başıyla evet işareti yaptı.

Jill kendini tanıttı ve ona bir kartını verdi. Charles'ın gözleri açıldı. "Uzun süredir polis teşkilatından bir kişinin bana ilgi göstermediğini söylemekten çekinmeyeceğim."

"Sizinle ilgilenmiyorum Bay Charles," dedi Jill. Adamı rahatsızlatmaya çalışıyordu. "Bundan çok uzun süre önce tanıklık etmiş olabileceğiniz bir konu sebebiyle sizi rahatsız ettim. Konuşabilir miyiz?"

Charles omuz silkti. "Yürümek ister misiniz? Arabam biraz ileride." Zincirle kapanmış kapının ardındaki otoparkı işaret etti.

Jill, "Bir süredir eski davaları tekrar elden geçiriyoruz," diyerek açıklama yaptı. "Frank Coombs hakkında vermiş olduğunuz ifade sebebiyle görmeye geldim sizi."

Adı duyunca Charles durdu.

Jill devam etti, "İfadenizi okudum. O zaman söylediklerinizi bir de sizden duymak istiyorum."

Kenneth Charles başını iki yana salladı. "O zamanlar söylediklerime kimse inanmadı. Duruşmaya gelmeme izin vermediler. Şimdi niçin bunlarla ilgileniyorsunuz?"

"Başı iki kez belaya girmiş bir çocuktunuz, bu nedenle ciddiye alınmamış olabilirsiniz."

Kenneth, "Söyledikleriniz doğru. Ama ben gördüklerimi gerçekten gördüm. Ama önemli değil, o günden bu yana körünün altından çok sular aktı. Emekli olmama on bir yıl kaldı. O zamanlar okuduğuma göre adam yirmi yıl hapse mahkûm olmuştu."

Jill adamın gözlerine baktı. "Aslında yirmi yıl hapis yatanın doğru adam olup olmadığını anlamak istiyorum. Bu dava tekrar açılmadı. Tutuklama filan yapmıyorum. Ama doğruyu öğrenmek istiyorum. Lütfen Bay Charles."

Charles gördüklerini bir kez daha anlattı. Televizyon seyrettiğini, o sırada esrar içtiğini, dışarıda boğuşma sesleri duyduğunu, bir süre ağlama sesi geldiğini, dışarı baktığında bir çocuğun orada boğazlandığını gördüğünü söyledi.

Jill dinledikçe her şey değişti. Derin bir nefes aldı.

"Üniformalı iki adam vardı. İki polis Gerald Sikes'ı tutuyordu."

Jill, "Neden hiçbir şey yapmadın?" diye sordu.

"Eski günleri hatırlamanız gerek. Onlar beyazdı, onlar Tanrı'ydı. Bense zavallı bir zenci."

Jill adamın gözlerine uzun uzun baktı, "İkinci polisi hatırlayabiliyor musunuz?"

“Tutuklama yapmadığınızı söylediniz diye hatırlıyorum.”

“Haklısınız. Bu biraz kişisel bir soruşturma. Eğer size bir fotoğraf gösterirsem, ikinci polisi buradan teşhis edebilir misiniz?”

Pırıl pırıl parlayan yeni Toyota’nın yanına varmışlardı.

Jill çantasını açtı. Bir fotoğraf çıkardı. Ona gösterdi. “Gördüğünüz polis bu muydu Bay Charles?”

Adam fotoğrafa uzun süre baktı. Sonra, “Gördüğüm adam buydu,” dedi.

Bütün günümü merkezde, bir elimde harita bir elimde telefonla geçirdim. Frank Coombs'u yakalamak için yürütülen çalışmaları yönetiyordum.

Daha önce gittiğini bildiğimiz yer ve kişilerin bulunduğu noktalara gözcü yerleştirdik. Bu noktalardan biri de Tom Keating'in eviydi. O gece Coombs'u alan, sarı Bonneville'in izini bulmuştum. Yaptığım telefon görüşmesinden bir şey çıkmadı. Saat dört olduğunda, güney San Francisco'da evi kiralayan adam kendi kendine merkeze geldi. Coombs ile hayatında ilk kez karşılaştığı konusunda ısrar etti.

Coombs'un ne parası ne de eşyası vardı. Herhangi bir araca da sahip değildi. Kentteki tüm polisler peşindeydi. Peki bu adam hangi cehennemdeydi?

Chimera neredeydi? Ve bir sonraki hedefi kim olacaktı?

Saat yedi buçukta Jill içeri girdiğinde hâlâ ofisimdeydim. Hastaneden çıkalı sadece birkaç gün olmuştu. Üstünde kahverengi yağmurluğu, omzunda büyük bir çanta vardı. Başımı sallayarak, "Hâlâ burada ne arıyorsun?" diye sordum. "Eve git ve dinlen."

"Bir dakikan var mı?" diye sordu.

"Elbette var, çek bir iskemle. Korkarım sana ikram edebilecek biram yok."

Gülümseyerek, "Boş ver," dedi. Çantasını açtı, içinden iki şişe bira çıkardı. "Ben getirdim," dedi ve bir tanesini bana uzattı.

"Ne oluyor?" diye sordum. Coombs'tan hiçbir iz yoktu ve Jill'in yüzünden aklına takılan bir şey olduğu kesinlikle belli oluyordu. Bu takıntıyı Steve'e bağladım. Yeni bir iş sebebiyle yine kent dışına çıkmış ve Jill'i yalnız bırakmıştı.

Ancak tahminim doğru değildi. Çantasından mavi bir personel dosyası çıkardığını gördüm. Üstünde Boxer, Martin C. yazıyordu.

"Sana daha önce bahsetmişimdir, babam Highland Park'ta savunma avukatıydı," dedikten sonra birasından bir yudum aldı.

Gülümseyerek, "Evet bunu bana sadece birkaç yüz kere söyledin," dedim.

"Aslında hayatım boyunca gördüğüm en iyi savunma avukatıydı. Müşterisinin ne kadar ödediği, sosyal durumu, ırkı ya da cinsiyeti onun için fark etmezdi. Tüm davalarına çok iyi hazırlanırdı. Babam kesinlikle düzgün bir insandı. Bir keresinde onu, altı ay boyunca, tecavüzle suçlanan bir yeşil salata üreticisinin davasıyla uğraşırken izlemiştim. Tüm delilleri çürütmüş, suçlamayı ortadan kaldırmıştı. Pek çok insan babama kongreye aday olması için teklifte bulunmuştu. Babamı çok severdim, hâlâ da severim."

Orada oturup, gözlerinin dolmasını izledim. Birasından bir yudum daha aldı. "Üniversitede mastır yapana kadar, o piç kurusunun annemi 20 yıl boyunca aldattığını fark etmedim. Büyük adam, kahramanım."

Zorla gülümseyerek, "Marty beni hep aldatıyor, öyle değil mi?" dedim.

Jill başıyla onaylayarak, babamın personel dosyasını bana doğru itti. Bazı sayfalar sarı marker ile işaretlenmişti. "Belki sen de okumalısın Lindsay?"

Olabildiğince sakın bir şekilde Kenneth Charles'ın ifadesini okudum. Sonra bir kez daha okudum. İçime bir ürperti gel-

di. Daha sonra korktum. İlk reaksiyonum inanmamak oldu. Daha sonra içimi öfke kapladı. Ama doğru olduğunu biliyordum. Babam bütün hayatı boyunca yaptıklarını yalanla gizlemişti. Onu seven herkesi hayal kırıklığına uğratarak, boka batırmıştı.

Gözlerimi kapadım. Kendimi çok kötü hissediyordum. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

"Çok üzgünüm Lindsay. Lütfen bunu sana göstermekten hoşlanmadığımdan emin ol." Jill bana elini uzattı, tüm gücümle sıktım.

Polis olduğumdan beri ilk kez ne yapacağımı bilmiyordum. İçimdeki ikilem büyüyordu. Görev, sorumluluk, gerçekler...

Bir dikişte biramın kalanını içtim. Jill'e gülümsedim. "Peki babana ne oldu? Hâlâ annenle birlikteler mi?"

"Hayır," dedi. "Bazen çok sert, bazen de çok sakın bir kadındır. Onu çok sevdim. Ben üniversitedeyken annem onu terk etti. Babam şimdi iki odalı bir dairede, Las Colinas'ta yaşıyor.

Gülmeye başladım. Bu gülüşte keyif değil acı vardı. Hayallerim yıkılmıştı, gözlerimden yaşlar dökülüyordu. Gülmem bittiğinde içimi garip bir duygu kaplamıştı. Kafamdaki sorulara cevap bulamamıştım. Babam bu konu hakkında ne biliyordu? Söylemedikleri neydi? Ve son olarak Chimera ile bağlantısı neydi?

Jill'in elini tekrar sıkarak, "Teşekkür ederim. Sana borçlandım tatlım," dedim.

"Ne yapacaksın Lindsay?"

Ceketimi koluma taktım. "Çok önce yapmam gereken şeyi yapacağım. Gidip gerçeği bulacağım."

Eve gittiğim zaman babam bilgisayarda oyun oynuyordu.

Başımın selam verdim, gözlerimden ateş çıkıyordu. Mutfığa daldım, buzdolabından bir şişe bira aldım. Bir iskemle çekip karşısına oturdum. Babam bana baktı ve gözlerimdeki ateşi fark etti.

“Merhaba Lindsay.”

“Baba... senin evi terk ettiğin zamanı düşünüyordum da...”

Ekrandaki oyun kartlarıyla oynamaya devam etti. “Neden tekrar bunlarla ilgili konuşmak istiyorsun?”

Konuşmaya devam ettim. “Bir gün beni rıhtıma götürmüş-tün, hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum. Orada bana feribotları göstermiştin. Sausalito’dan geliyorlardı. Birkaç gün sonra bunlardan birine bineceğim demiştin. Bir süre geri dönmeyeceğim küçük çiçeğim. Annenle aramızda bir sorun var demiştin. Bir süre oraya gidip gidip seni bekledim. Ama yıllar boyu bizi neden terk ettiğini merak etmeyi sürdürdüm.”

Babamın dudakları hareket etti. Cevap vermek ister gibiydi ama sonra durdu. “Sen kirli bir polistin değil mi? Gidişinin annemle, kumarla ya da içkiyle bir ilgisi yoktu. Sen Coombs’un o çocuğu boğmasına yardım ettin. Tüm bunların sebebi buydu. Niçin gittin? Niçin geri geldin? Bunların hiçbirinin bizimle ilgisi yoktu. Hepsi seninle ilgiliydi.”

Babam şaşırmıştı, cevap vermeye çalıştı. “Hayır...”

“Annem biliyor muydu? Öyle olsa bile bize söylemedi, her zaman senin içkini ve kumarını bahane etti.”

Kartlarla oynamayı bıraktı. Elleri titriyordu. "Belki inanmazsın Lindsay, ama anneni her zaman sevdim."

Başımı salladım, gidip ona bir tokat atmak istedim. "Sen onu sevmiş olamazsın. Seven bir insan karşısındakini o kadar incitemez."

"Evet incitebilir. Ben size bunu yaptım."

Orada birkaç dakika sessizce, buz gibi bir havada oturduk. Onca yılın kızgınlığı yine içimi kaplamıştı.

"Nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Bunun ne önemi var? Şimdi olmasa sonra bulacaktım."

Şiddetli bir yumruk yemiş güreşçi gibiydi. "İnan bana Lindsay. Yirmi yıldır başıma gelen en güzel şey sana yeniden kavuşmaktı."

"Niçin beni kullanmak zorundaydın, Baba? Coombs'a ulaşmak için beni kullandın. Sen ve Coombs birlikte o çocuğu öldürdünüz."

"Onu ben öldürmedim," dedi babam, başını iki yana sallayarak, "Sadece onu durdurmak için bir şey yapmadım," dedi.

Derin bir nefes aldı. Sanki yirmi yıldır yapmak istediği itirafı yaparak rahatlamış gibiydi. Coombs'un peşinden koşarak onu dar yolda nasıl bulduğunu anlattı. Oraya gittiğinde Coombs'un elleri Gerald Sikes'in boğazındaymış. "Sana söylemiştim, o zamanlar her şey farklıydı. Coombs ona üniformaya saygı duymayı öğretmek istiyordu. Ama sıkmayı sürdürdü. Bana, cebinde bir şey var, dedi. Ona gitmesine izin ver diye bağırdım. Ama o anda çok ileri gitmiş olduğunu fark ettim. Coombs bana güldü. Burası benim sınırlarım içinde oğlum Marty. Eğer korkuyorsan siktir git buradan. Çocuğun öleceğini bilmiyordum. Fallone yanımıza geldiğinde Coombs çocuğu bıraktı ve küçük piç bana bıçak çekmeye kalktı, dedi. Tom eski bir askerdi. Bana ortadan kaybolmamı söyledi. Coombs güldü ve git, dedi. Hiç kimse bu konuda adımı telaffuz etmedi."

Gözlerim yaşla dolmuştu. Kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. "Nasıl yapabildin bunu? Neticede Coombs yaptığının arkasında durdu. Sen... sen kaçtın."

"Kaçtığımı biliyorum," dedi. "Ama geçen gece kaçmadım. Senin için oradaydım."

Gözlerimi kapadım ve tekrar açtım. "Şimdi gerçekleri açıklama zamanı. Benim için orada değildin. Sen onu takip ediyordun. Bu nedenle oradaydın. Beni korumak için değil... kendini korumak için oradaydın. Frank Coombs'u öldürmeye gelmiştin."

Babamın yüzü beyazlaştı. Elleriyle ak saçlarını düzeltti. "Belki başlangıçta öyleydi." Yutkundu. "Ama şimdi öyle değil... Her şey değişti Lindsay."

Başımı salladım. Gözyaşları çenemden aşağı düşüyordu. Kızgınlıkla siliyordum.

"Biliyorum, ağzımdan çıkan her şeyin yalan olduğunu düşünüyorsun. Ama öyle değil. Geçen gece, kaçmana yardım ederken yaptıklarım hayatım boyunca en fazla gurur duyduğum şeydi. Sen benim kızsımsın. Seni seviyorum. Hep sevdim."

Gözlerim hâlâ ıslaktı. Ağzımdan sözcükler dökülüyordu, keşke onları geri alabilseydim ama olmadı. "Eşyalarını toplayıp, son yirmi yıldır neredeyse oraya gitmeni istiyorum. Ben bir polisim, senin küçük çiçeğin değilim. Dört insan öldürüldü. Sen de bu işe bir biçimde bulaştın. Bu konuda ne kadar bilgin var, ne kadarını sakladın, hiçbir fikrim yok."

Babamın yüzü kıpkırmızı oldu. Gözlerinden çıkan buhar-
dan ne kadar çok kırıldığını anlıyordum.

Tekrar, "Gimeni istiyorum, şimdi," dedim.

Orada Martha'ya sarılarak oturdum. O misafir odasına gitti. Birkaç dakika sonra eşyalarını toplamış olarak çıktı. Aniden gözüme küçük ve çok yalnız göründü.

Martha'nın kulakları havadaydı. Bir şeylerin ters gittiğini

fark etmişti. Martha babamın yanına gitti, babam da onu yavaşça sevdi.

"Lindsay, benden nefret etmen için sana pek çok sebep yarattım, ama bunu yapma. Coombs'u takip etmek zorundasın. Peşinden gelecek. Lütfen yardım etmeme izin ver..."

Kalbim kırılmıştı. Kapıdan çıktığı anda onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

"Yardıma ihtiyacım yok," dedim. Daha sonra fısıldadım, "Elveda Babacığım."

Frank Coombs, Dokuzuncu Cadde'yle Bryant'ın köşesindeki telefon kulübesine dayandı. Gözleri Adalet Sarayı'nı dikkatle taradı. Her şey burada başlamıştı.

Omzundaki ağrı tüm vücudunu kapladı. İki gündür, San Bruno'da saklanıyordu. Kentte yayımlanan her gazetenin ilk sayfasında resmi vardı. Parası yoktu. Otele gidip eşyalarını bile alamamıştı.

Saat neredeyse iki oluyordu. Öğleden sonra güneşi gözlüklerinde parlıyordu. Adalet Sarayı'nın önünde bir kalabalık vardı. Avukatlar görüş açıklıyorlardı.

Coombs yavaşça içini çekti. Kahretsin, neden korkuyorum ki? Adalet Sarayı'nı süzmeye devam etti. Onlar korkmalı.

Revolver göğsündeki kındaydı. Yaşlı, eski dostu Tom Keating'e içinden teşekkür etti. Silah kurşun doluydu. Ateş ederken kullandığı kolunu uzattı. İyi durumdaydı. Bunu yapabiliyordu. Coombs telefon kulübesine döndü. Jetonu atıp numarayı tuşladı. İkinci şans artık yok. Daha fazla beklemek yok. Şimdi tam zamanı. Cehennemde yirmi yıl kaldıktan sonra işte o gün bu gündü.

İkinci çalışta bir ses cevap verdi, "Cinayet Masası."

"Beni Teğmen Boxer'a bağlayın."

Coombs'un hapishane arkadaşlarından biriyle bağlantıya geçmiştik. Redwood City'deydi. Beni telefonla araması için bekliyordum.

Bütün sabah cinayet davasını baştan sona kafamdan bir kez daha geçirdim. Babamın da orada bulunduğu korkunç sahneyi zihnimden atamıyordum. Yirmi yıl önce olanlar için onu suçlamam adil miydi? Daha da önemlisi, babamın Chimera ile bağlantısı neydi?

Masamda otururken, elimdeki sandviçi bitirmek üzereydim ki, Karen başını içeri uzatıp birinin hatta olduğunu söyledi.

Telefona uzanırken, "Redwood City'den mi?" diye sordum.

Karen başıyla hayır işareti yaptı. "Telefondaki kişi onu tanıdığınızı söyledi. Babanızın eski bir arkadaşıymış."

Vücudumdaki her bir sinir gerildi. "Dördüncü hatta bağla," dedim. Dördüncü hat içeriden dinlenebiliyordu. "Karen telefonun nereden açıldığını araştır. Şimdi..."

İskemlemden ayağa fırladım, dış odadaki Jacobi'ye dördüncü hattı işaret ettim.

Bir saniye içinde tüm ofis alarm durumuna geçmişti. Herkes telefondakinin Chimera olabileceğini biliyordu.

Telefondakinin nerede olduğunu tam olarak bulabilmemiz için doksan saniyeye ihtiyacımız vardı.

Merkez içinde olup olmadığını anlayabilmek içinse altmış saniye yeterdi. Lorraine, Morelli ve Chin gergin ama umutla bakıyordu.

Telefonu kaldırdım. Dinleme odasında Jacobi de diğer telefonu açtı. "Boxer," dedim.

Coombs gülererek, "Affedersin Teğmen geçen gece müthiş bir eğlenceyi yarıda bırakmak zorunda kaldık. Sana kendi yöntemlerimle özel bir muamele yapmak isterdim."

"Niçin arıyorsun? Ne istiyorsun Coombs?" diye sordum.

"Sana söyleyecek önemli şeylerim var. Belki geçen yirmi yılı anlamana yardımcı olur."

"Geçen yirmi yılla ilgili bir sorunum yok Coombs. Sen işlediğin cinayet yüzünden hapse tıklmıştın."

Homurdandı. "Benim değil, senin son yirmi yılından söz ediyorum..."

Kalbim yerinden fırlayacaktı. Kafama silah dayamış bir adamla konuşuyordum. Onu konuşturmak, vakti geçirmek zorundaydım. Onu kızdırmalı... bir şeyler yapmalı ve hatta tutmalıydım.

Saatime baktım, otuz beş saniye geçmişti. "Neredesin Coombs?"

"Daima işinin gerektirdiği konuşmaları yapıyorsun, değil mi Teğmen? Sana olan saygımı kaybetmeye başlıyorum. Senin akıllı bir kız olman gerekiyordu. Bizim oğlan, Marty seninle gurur duymalıydı. Pekâlâ söyle bakalım, bunca insan öldü, hâlâ sebebini bulamadın mı?"

Benimle alay ettiğini biliyordum. Tanrım, bu adamdan nefret ediyordum.

"Ne var Coombs? Ben hala neyi bulamadım?"

"Ben hapse girdiğim günlerde, baban ortadan kaybolmuş," dedi.

Bana ne söylemeye çalıştığını biliyordum. Ama onu hatta

tutmam gerekiyordu. Dış odada Jacobi konuşmalarımızı dinliyordu, bu arada beni de izliyordu.

Coombs kıs kıs gülüyordu. "Sen yaşlı adamın belki bir barmaid ile kaçtığını düşünüyordun." Coombs sesine sahte bir sempatiklik kattı. "Tanrım, babanın kaçması, annenin ölmesi gerçekten de zor olmalı."

"Seni yakaladığımda çok eğleneceğim Coombs. Seni San Quentin'e tıktıklarında ben de orada olacağım."

"Üzgünüm ama böyle bir şansın olmayacak tatlım. Ama sana çok önemli bir şey söylemek istiyorum. Dinle. Senin ihtiyar geçmişte yaptığı kötü şeylerle ilgili deliller bıraktı. Bana... Bende duruyorlar... Onu mahvedebilirim. Tüm departmanı mahvedebilirim. Hepsi bende duruyor. Tüm cezayı ben çektim. Bil bakalım küçük Lindsay ne oldu? Yalnız değildim."

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu. Göğsümün içindeki sıkıntı neredeyse patlamama neden olacaktı. Jacobi'ye baktım. Bana başıyla birkaç saniye daha işareti yaptı...

"Beni mi istiyorsun Coombs? Odadaki fotoğrafı gördüm. Ne istediğini biliyorum. Nerede istersen seninle orada buluşurum..."

"Katili yakalamayı çok istiyorsun. Ama üzgünüm bu teklini kabul edemeyeceğim. Bir randevum daha var."

"Coombs," dedim, bu arada saate bakıyordum, "beni istiyorsan bunu daha fazla uzatmayalım. Bir kadını yenebilir misin Frank? Bunu yapabileceğini sanmıyorum."

"Üzgünüm Teğmen. Bu eğlenceli konuşma için sana teşekkür ederim. Bu sözlerin bir işe yaramaz. Hâlâ eksik eteklerin polislik yapmaya layık olmadıklarını düşünüyorum. Tabii bu benim düşüncem."

Bir tık sesi duydum.

Hemen dinleme odasına koştum. Cappy iz üzerindeydi. En büyük arzum Coombs'un cep telefonu kullanmamış olmasıydı.

Cep telefonlarının izini sürmek zor işti. Bir randevu daha... Coombs'un neden bahsettiğini bilmiyordum. Bir sonraki adı mı neydi? Bir sonraki.

“Hâlâ kentte,” diye bağırdı Jacobi. “Bir telefon kulübesinden aramış. Alanı daraltmaya çalışıyorlar.”

Dedektif yazmaya başladı, sonra bana baktı. Yüzü şaşkınlık içindeydi. “Bir telefon kulübesinde... Dokuzuncu Caddede'yle Bryant arasında.”

Hepimiz birbirimize baktık, sonra herkes hareketlendi.

Coombs beni bir blok öteden aramıştı.

Silahımı kaptığım gibi ayağa fırladım, bu arada bölgeye gelebilecek en yakın birime haber verilmesi için ortaya seslendim. Hemen ofisten çıktım. Cappy ve Jacobi hemen arkamdaydı.

Sadece bir blok ileride... Coombs ne yapacaktı?

Asansörü bekleyemedim. Merdivenlerden becerebildiğim kadar hızla indim. Girişteki görevliler ve sivillere çarparak dışarı çıktım ve Bryant Caddesi'ne yöneldim.

Öğlen saati olduğu için ortalık çok kalabalıktı. Avukatlar, borsacılar ve dedektifler. Gözlerimi Dokuzuncu Cadde'ye çevirmiştim. Çevrede Coombs'a benzer birini aradım.

Kimseyi göremedim. Cappy ve Jacobi bana yetişti. Cappy, "Ben devam edeceğim," dedi.

Aniden uyandım... Bir randevu daha. Coombs buradaydı değil mi? Adalet Sarayı'ndaydı.

Kalabalığa dönerek, "Polis!" diye bağırdım. "Herkes yere yatsın."

Kalabalığı gözden geçirdim. Silahım hazırды. Çevremdekiler, gözleri kocaman olmuş bana bakıyorlardı. Kımıldanmalar başladı, kimisi uzaklaştı.

Daha sonra olanlarla ilgili hatırladıklarım şöyle:

Üniformalı bir polis merdivenlerden yukarı çıktı, bana doğru yürüyordu. Zorlukla fark ettim, kalabalık içinde Coombs'un yüzünü seçmeye çalışıyordum.

Üniformalı kalabalığın arasından sıyrıldı, yüzü güneş gözlükleri ve şapkasıyla gizlenmişti. Elinde silahı vardı.

Yanından geçtim, Coombs'u arıyordum. Aniden birinin bana seslendiğini duydum. "Hey! Boxer!"

Adalet Sarayı'nın merdivenindeki her şey birbirine girdi. Jacobi, Cappy, bağırışlar, "Silah!"

Gözlerim polise yöneldi. O anda, aniden çok garip bir şey fark ettim. Üniformasının mavisisi... devriye polis üniforması gi-yiyordu ama uzun süredir böyle bir üniforma görmemiştim. Yüzüne takıldım, beni şoke etti, bu Coombs'tu. Chimera idi. Planladığı randevu benimleydi.

Silahımı çekerken arkamdan birisi beni çekti.

"Hey!" diye bağırdım.

Coombs'un silahından çıkan kızıllığı fark ettim. İki kez silahını ateşlemişti. Durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

Ardından her şey çıldırtıcı ve şaşırtıcı bir hale geldi. Kaos. Terör.

Vücudum acıyla kıvranmaya başlamadan önce de vurulduğumu biliyordum. Coombs'un yaklaştığını gördüm, gözlükleri aşağı yukarı sallanıyordu, silahı benim bulunduğum tarafı gösteriyordu. Sendeliyordu ama hâlâ bana doğru geliyordu. Siyah gözleri nefret doluydu.

Daha sonra Adalet Sarayı'nın önünde korkutucu bir dizi silah sesi duyuldu. Gürültülü bir kakafoni vardı... beş, altı, yedi, her yönden kurşun yağmuru başlamıştı. İnsanlar bağırıyor, kurşunlardan korunmaya çalışıyordu.

Coombs'un mavi üniforması kızıla dönmüştü. Cappy ve Jacobi ona ateş ediyordu. Vücudu, gelen kurşunlar nedeniyle geriye doğru bükülmüştü. Yüzünde büyük bir acı ifadesi vardı. Havada ağır bir yanık kokusu vardı. Her atışın sesi benimde yankılanıyordu.

Daha sonra sessizlik oldu. Sessizlik benim kıvranmamla bozuldu.

Beton basamaklara yığılırken, "Tanrım," diye bağırdığımı hatırlıyorum. Vurulduğumdan çok da emin değildim.

Jacobi bana doğru eğilmişti. "Lindsay, burada kal, kıpırdama." Elleri omuzlarımdaydı, sesi başımın içinde dönüyordu.

Vücudumda bir yara olduğunu fark ettim. Her yerden bağırış ve inlemeler yükseliyordu. İnsanlar etrafta koşuşturuyordu.

Warren'in koluna tutundum ve kendimi yavaş yavaş kaldırmaya başladım. O beni durdurmaya çalışıyordu, "Lindsay yerde kal. Sana söylüyorum."

Coombs sırtüstü yere yatmıştı, mavi gömleğinden kan sızıyordu.

Jacobi'yi ittim. Coombs'u görmek zorundaydım. Gözlerinin içine bakmalıydım. Hâlâ hayatta olduğunu umuyordum. Çünkü son nefesini verirken bu canavarın gözlerime titreyerek bakmasını istiyordum.

Birkaç üniformalı polis Coombs'un çevresinde duvar oluşturarak onu koruyordu, herkese uzak durmalarını söylüyorlardı.

Coombs hâlâ hayattaydı, göğsünden hırıltılar geliyordu. Ambulans ekibi başındaydı. Kadın doktorlardan biri Coombs'un gömleğini çıkarmaya, diğeri Coombs'un tansiyonunu ölçüp, koluna bir şeyler bağlamaya çalışıyordu.

Gözlerimiz buluştu. Coombs'un gözleri titriyordu ama pırıl pırıldı, dudaklarında kötü bir gülümseme vardı. Bana bir şey söylemeye çalıştı.

Ambulans doktoru etraftakileri uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Doktora, "Ne söylediğini duymam gerekiyor. Bana sadece bir dakika verin," dedim.

"Konuşamaz. Nefes alması için ona yer açın, ölüyor Teğmen," dedi.

Tekrar, "Duymam gerek," dedim, daha sonra yaklaşmak için çömeldim. Coombs'un üniformasını keserek çıkarmışlardı, yaraları çok kötüydü.

Ağzı hareket etti. Hâlâ konuşmaya çalışıyordu. Bana ne söylemeye çalışmıştı?

Daha da yaklaştım, Coombs'un kanı bluzuma bulaştı. Aldırmadım, kulağımı ağzına yaklaştırdım.

"Son bir..." dedi fısıldayarak. Güçlkle nefes alıyordu. Böyle mi sona erecekti? Coombs ölüyor ve sırlarını da beraberinde götürüyordu.

Son bir?... Son bir hedef, son bir kurban? Gözlerine baktım, oradaki nefret yerli yerinde duruyordu.

"Son bir ne Coombs?" diye sordum.

Ağzından kan geldi. İçini çekti, son gücünü kullanıyordu, ölmek için direniyordu.

"Son bir sürpriz," dedi ve gülümsedi.

Chimera ölmüştü. Her şey bitmişti, Tanrı'ya şükürler olsun.

Coombs'un ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Son bir sürpriz... Her ne demekse Chimera ile birlikte ortadan yok olmuştu. Artık bize zarar veremezdi. Umarım bu sözleriyle, ölmeden önce bir kurbanın daha canını aldığını söylemek istemiyordu.

Jacobi, "Hadi Teğmen," dedi. Yavaşça beni yukarı doğru çekti.

Aniden bacaklarım kıvrılıverdi. Belden aşağıyı hissedemiyordum. Warren'in yüzünde büyük bir korku gördüm. Gözleri kocaman açılmıştı, "Sen vurulmuşsun," dedi.

Aşağıya, bacaklarıma baktım. Jacobi ceketimi kaldırdı, karnımın sağ tarafında bir kırmızılık ortaya çıktı. Aniden başım dönmeye, midem bulanmaya başladı.

Jacobi ambulans doktorlarına, "Burada yardıma ihtiyaç var," diye seslendi. Jacobi ve Cappy beni yere yatırdı.

Kendimi Coombs'a bakarken buldum. Ölü adamın gömleğini çıkaran kadın doktor bu kez hızla bana koştu. Tanrım, bu hiç gerçek gibi değil. Ceketimi çıkardılar, kolumdan tansiyonumu ölçtüler. Sanki bunlar başkasına yapılıyor gibi geliyordu bana.

Gözlerim katile kitlenmişti, Allah'ın cezası Chimera'ya. Küçük bir gariplik vardı, bir şeyler eksikti. Ama neydi?

Kendimi Jacobi'ye yaklaştırdım. "Bir şeyi görmem lazım..."

Beni geri itti. "Burada kalman gerek Lindsay. Ambulans yolda."

Jacobi'den uzaklaştım. Ayağa kalkıp cesedin yanına gittim. Coombs'un polis üniforması göğsüne kadar sıyrılmıştı, kolları da yoktu. Göğsünde derin yaralar vardı. Ama kayıp bir şey vardı. Bir şey eksikti. O neydi?

"Aman Tanrım Warren," diye fısıldadım. "Bak."

Jacobi, "Neye bakayım. Senin neyin var?"

"Warren... Dövmeye yok."

Hatırlamıştım. Claire, Estelle Chipman'ın tırnaklarının içinde renkli bir doku bulmuştu.

Ellerimi Coombs'un omuzlarında gezdirdim ve gömleğini yavaşça yukarı çektim. Sirtında da bir şey yoktu. Hiçbir yerde dövme yoktu.

Zihnim çılgınlar gibi çalışıyordu. Bunu düşünmek dahi istemiyordum, ama Coombs Chimera olamazdı.

Bayılmışım.

Gözlerimi bir hastane odasında açtım. Kolumdan dört ayrı kordon uzanıyordu.

Claire yanımda ayaktaydı.

“Sen şanslı bir kızsın,” dedi. “Doktorlarla konuştum. Kurşun karnının sağ tarafını sıyırmış, ama içeri girmemiş. Sendeki yara, karşılaşılabileceğin en kötü yanık diyebiliriz.”

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.

“Kutlarım, bana söylendiğine göre önümüzdeki birkaç hafta kendine güzel bir masabaşı işi ayarlamışsın.”

“Benim zaten bir masabaşı işim var Claire,” dedim. Şaşkın bir biçimde hastane odasına baktım. Kendimi kaldırarak oturma pozisyonuna geçtim. Yan tarafıma sanki ateş tutulmuş gibi yanıyordu.

Claire kolumu tutarak, “Çok iyi bir iş çıkardın,” dedi. “Coombs artık ölü, cehennemde emniyette olur. Dışarıda bir grup insan var ve seninle görüşmek istiyor. Övgüleri kabul etmeye alışacaksın.”

Gözlerimi kapattım, bayılmadan önce düşündüklerim aklıma geldi. Fark ettiğim gerçek beni tekrar sarstı.

Parmaklarımla Claire’in kolunu sıkıca kavradım. “Frank Coombs’un dövmesi yoktu.”

Başını iki yana salladı ve boş boş baktı. “Yani?...”

Konuşmak beni zorluyordu, o nedenle fısıldadım. “İlk cinayet. Estelle Chipman... Dövmesi olan bir adam tarafından öldürülmüştü. Sen söyledin.”

“Ben de hata yapabilirim.”

Gözlerimde ışıklar yanıp söndü, “Sen asla yanılmazsın.”

Tabureye oturdu, sağa sola kıpırdandı. “Pazartesi sabahı Coombs’a otopsi yapacağım,” dedi. Cildinde çok pigmentli bir bölüm olabilir veya vücudunun bir yerinde renk bozukluğu vardır.

Gülümsemeye çalıştım. “Otopsi?... Benim profesyonel görüşüm vurularak öldürüldüğü yönünde.”

Claire homurdanarak, “Teşekkürler,” dedi. “Ama birisi vücudundaki kurşunları çıkarıp, bunların hangi silaha ait olduğunu saptamalı. Bir soruşturma olacak.”

“Evet,” dedim ve derin bir nefes aldıktan sonra kafamı yastığa bıraktım. Bütün olay, polisin gelişi, onun Coombs olduğunu fark etmem, silahını çekişi... hepsi kırık dökük parçalar halinde aklıma geliyordu.

Claire ayağa kalktı ve uzun eteğini düzeltti. “Biraz dinlenmelisin. Doktorlar yarın hastaneden çıkabileceğini söylediler. Yarın tekrar uğrarım.” Eğildi ve beni öptü. Daha sonra kapıya yöneldi.

“Hey Claire...”

Geri döndü. Claire’e onu ne kadar çok sevdiğimi, böyle bir arkadaşım olduğu için şükrettiğimi söylemek istedim. Ama sadece gülümseyerek, “Gözlerini dövme konusunda açık tut,” diyebildim.

Günün geri kalanını dinlenmeye çalışarak geçirdim. Maalesef odam basın ve meslektaşlarımla dolup boşalıyordu. Herkes benimle, yaralı kahramanla fotoğraf çektirmek istiyordu.

Belediye başkanı uğradı. Yanında basın danışmanı ve Şef Tracchio vardı. Hastanede hemen bir basın toplantısı düzenlediler. Cinayet masası adına müthiş bir iş başardığımdan söz ettiler. Aynı birim neredeyse bu işi başaramadığı için görevden alınıyordu.

Ziyaretler bittikten sonra, Cindy ve Jill uğradı. Jill tek bir gülü, cam bir vazoya koyarak bana getirmişti. Yatağımın yanındaki masanın üstüne bıraktı. "Daha çok övgü alabilirdin ama burada fazla kalmayacaksın," diye homurdandı.

Cindy bana bir video kaset getirmişti. Açtım, içinden *Savaşçı Prenses Zeyna* çıktı. "Bildiğim kadarıyla Zeyna da tehlikeli işlerle uğraşıyormuş," dedi.

Kendimi kaldırdım ve kollarımı onlara doladım, gülümseyerek, "Ama siz bana sarılmayın," diye uyardım.

Jill, "Sana iyi ilaçlar veriyorlar mı?" diye sordu.

"Evet. Percocet veriyorlar. Siz de denemelisiniz. İnsana çok keyif veriyor."

Birkaç saniye hiç konuşmadan oturduk.

Cindy, "Başardın Lindsay," dedi. "Sen belki bir Allah'ın cezasısın ama, kimse senin muhteşem bir polis olmadığını söyleyemez."

“Teşekkürler.”

“Bu vurulmayla elde ettiğim ün nedeniyle sizi unuttuğumu sanmayın. Bir yandan iyileşirken bir yandan da sizinle birlikte olacağım. Bu akşam saat altıya ne dersiniz?”

“Pekâlâ, pekâlâ. Madem çıkamıyorum, bana Susie’nin yerinden tavuk kızartması getirin.”

Jill, “Doktor sadece bir dakikalığına içeri girebileceğimizi söyledi. Seni tekrar ararız.” Her ikisi de gülümseyip kapıya yöneldiler.

“Hanımlar, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz,” dedim.

Saat beş gibi Jacobi ve Cappy kafalarını kapıdan içeri uzattı.

Jacobi homurdarak, “Sabahtan beri nerede olduğunu merak ediyorduk, çılgın polis. Öğleden sonraki toplantıya neden katılmadın?”

Gülümsedim. Yatağımda doğrularak. “Siz Beyler, benim kahramanlarımsınız. Yaptığım tek şey yoldan çekilip kıcımlı kurtarmaktı.”

“Kahretsin,” dedi Cappy. “Bu gerçekleri biliyoruz ama yapacak bir şey yok. Belediye başkanının sözlerini sana iletme zorundayız. Sana onur madalyası verecekmiş. Olsun, biz yine de seni seviyoruz.”

Yeşil hastane elbiselerimin içinde gülümsedim. Yavaşça kendimi iskemlenin üstüne bıraktım. “Beyler neler olduğuna dair bir fikriniz var mı?” diye sordum.

Jacobi, “Chimera sana geldi işte, olan bu,” dedi. “Ateş etti, biz de onu vuduk. Hikâyenin sonu.”

Olanları tekrar hatırlamaya çalıştım. “Chimera’yı vurmaya kim başardı?”

Jacobi, “Dört kurşun ben isabet ettirmişim. Soygun masasından Tom Perez iki tane tutturmuş.”

Cappy’ye baktım.

“İki,” diye ekledi. “Ama atışlar her yönden yapılıyordu. Merkez ifadeleri alıyor.”

Minnetle gülümsedim ve teşekkür ettim. Daha sonra ifadem değişti. İkisine ciddiyetle baktım. “Bunu nasıl açıklıyorsunuz? Aynı adam Tasha Catchings ve Davidson’ı metrelerce uzaktan istediği noktadan vurabiliyor, çok daha yakın mesafeden beni vurup öldüremiyor.”

Jacobi şaşkınlıkla bana baktı, “Bize söylemek istediğin bir şey mi var Lindsay?”

Başım la onayladım. “Biz uzun süredir dövme li bir adam arıyorduk, doğru değil mi? Aynı adam Estelle Chipman’ı öldürmüştü. Bu davanın kilit noktasıydı.”

Bana boş boş baktılar. “Coombs’ta dövme ya da herhangi bir işaret yoktu.”

Jacobi hızla Cappy’ye baktı ve bana döndü. “Ne söylemeye çalışıyorsun? Coombs adamımız değil mi? Odasında cinayetlerle ilgili bir sürü makale bulduk, seni sadece bir değil iki kez öldürmeye kalktı. Ama şimdi adamımız o değil diyor sun.”

Zihnim tam açıklıkla çalışmıyordu. O gün meydana gelen olaylar ve aldığım ilaçlar doğru düşünmemi engelliyordu. “Demek istediğim siz hiç Claire Washburn’un hatalı olduğunu gördünüz mü?”

Jacobi hayır diyerek başını salladı. “Ayrıca senin de yanlış olduğunu çok fazla görmedim. Aman Tanrım ne diyorum ben?”

Bana o gece iyi bir uyku çekmemi önerdiler.

Jacobi giderken geri döndü, “Seni bu düşüncelere iten aldığın ilaçlar. Saban gün doğduğunda, yeni günün ışıklarıyla birlikte, çok iyi bir iş başardığını anlayacaksın.”

Onlara gülümsedim. “Bu iyi işi hep birlikte yaptık.”

O gece uyuyamadım. Sirtüstü uzandım, yan tarafım ağ rıyordu. Karanlık odada sağa sola baktım. Her şey garip

görünüyordu, normal değildi. Hayatta olduğum için aslında çok şanslıydım.

Jacobi haklıydı, iyi bir iş çıkarmıştık. Coombs bir katildi. Bütün gerçekler ortadaydı. En son beni öldürmek istemişti.

Gözlerimi kapattım. Ama incecik bir ses beynimin içinde söylenip duruyordu. Bazı taşlar yerine oturuyordu ama, bazısı hiç uygun değildi. Olanlar makuldü ama...

Uyumak için kendimi zorladım ama ses giderek yükseliyordu.

Nasıl olmuştu da beni vuramamıştı?

Bir sonraki sabah taburcu oldum.

Jill, BMW'si ile gelip beni hastanenin önünden aldı. Odamdan dışarıya kadar hastabakıcıların sürdüğü tekerlekli iskemleyle gittim. Basın oradaydı. Bu yeni arkadaşlarıma el salladım ama onlarla konuşmadım. Bir sonraki durağım ev oldu. Martha'yı kucakladım, duş aldım ve kıyafetimi değiştirdim.

Adalet Sarayı'ndaki 350 numaralı odaya girdiğimde, herkeste pazartesi sabahının mahmurluğu vardı. İşler bildiğimiz gibiydi. Genel kutlama içeri girişimdeki alkışlarla yapıldı.

Jacobi, "Bu yaptığınız çok iyi bir atıştı Teğmen," dedi.

Elimle boş verin işareti yaparak, "Hadi, daha soruşturma bitmedi, sonucu bekleyelim," dedi.

"Soruşturma? Soruşturma neyi kanıtlayacak ki? Hadi kutlamaları kabul et."

Cappy'nin gözleri parlak ve gurur doluydu, "Senin dönmeni bekliyorduk Teğmen, hadi kutlamaları kabul et," dedi.

Mercer beni bölüm şefi ilan ettiğinden bu yana, ilk kez kendimi bölümün başı gibi hissettim. Kariyerimle ilgili kafamdaki tüm şüpheler binlerce kilometre uzakta kalmıştı.

Elimizde açık olan davalar tahtada yazıyordu. Oradan Tasha Catchings'in ve Art Davidson'ın adlarını sildim.

Bunu yaparken eğlenmiştim. Rahatlama ve doyum hissettim.

Ölüleri geri getiremezsiniz. Olayların niçin böyle geliştiğini anlayamazsınız. Yapabileceğiniz tek şey onların ruhlarını rahatlatmaktır.

Dedektifler çevremi sarıp beni izledi.

Tahtadan Earl Mercer'ın adını da sildim.

Sonraki birkaç saati gelen telefonlara cevap vererek geçirdim. Ama çoğunlukla masamda oturup vereceğim ifadeyi düşündüm. Coombs'un vurulmasıyla ilgili bir soruşturma vardı, standart bir soruşturma. Ne zaman bir polis silahını ateşlese bu soruşturma yapılır.

Tüm olaylar hâlâ bulanıktı benim için. Doktorlar bana bir süre böyle hissedebileceğimi söylediler. Bir çeşit şok.

Gözümde birden Coombs'un eski üniforması ve alev alev gözleriyle bana bakışı canlandı. Kolu havaya kalktı. Silahındaki turuncu renk. Birisinin bana seslendiğinden emindim, bu kişi büyük olasılıkla Jacobi ya da Cappy'di. Daha sonra birisi "Silah..." diye bağırıyordu.

Ve kendi silahım, yukarı doğru yavaş yavaş kalkıyordu, geç kaldığımı biliyordum, onun silahından çıkan kurşunları fark etmiştim. Daha sonra her yönden başlayan kurşun yağmuru, bam, bam bam, bam...

Sonunda tüm bunları kafamdan attım ve işime döndüm.

Bir saat kadar sonra yeni bir davayı incelemek üzere bazı dosyaları karıştırıyordum ki, Claire kapıda belirdi.

"Merhaba."

"Merhaba Lindsay, seni burada görmek güzel."

Claire'i gayet iyi tanıyordum... Umduğu bir şey bulduğundaki bakışıyla, ummadığı bir şey bulduğundaki bakışı bambaşkaydı. Ve şu anki bakışı da ummadığıyla karşılaştığını gösteriyordu.

“Dövmе bulamadın, değil mi?” diye sordum.

Başını salladı. Kocası Edmund ya da oğullarıyla ilgili kötü bir şey bulduğunda baktığı kadar kötü bakıyordu.

Ona içeri girip kapıyı kapatmasını söyledim. “Pekâlâ, söyle bakalım ne buldun?”

Keyifsizce omuz silkti. “Sanırım Coombs’un seni niye vuramadığını buldum,” dedi.

Claire oturdu ve açıklamaya başladı. "Substantia nigra'da rutin bir histoloji yapıyordum..."

"Anlaşılır dilde Claire," diyerek konuşmasını kestim. "Konuştuklarını anlamıyorum, por favor?"

Gülümsedi. "Orta beynindeki bazı hücreleri inceliyordum. Coombs dokuz kez vurulmuş. Sekiz tanesi önden. Bir tanesi yandan. O yandan gelen omurga kemiğine saplanmış. Bu nedenle o bölgeyi de incelemek durumunda kaldım. Ölümünün spesifik nedenini bulmaya çalışıyordum."

"Pekâlâ ne buldun?"

Sıkın bir halde bana baktı. "Orada nöron eksikliği fark ettim... yani canlı sinir hücreleri eksikti."

Oturduğum yerde dikildim. Kalbim sanki boğazıma sıkışıp kalmıştı. "Bunun anlamı nedir Claire?"

"Bunun anlamı... Coombs parkinson hastasıymış Lindsay. Çok sonlarda değilmiş."

Parkinson... Beni vuramamasının nedeni buydu. Onun için bu kadar şanslıydım.

Daha sonra Claire'in gözlerindeki endişenin ve yüzündeki alarm durumunun arttığını fark ettim. Konunun bu kadarla sınırlı olmadığını fark ettim.

"Lindsay, Coombs, yani parkinsonu bu derece ilerlemiş bir hasta, o atışların hiçbirisini yapamazdı."

Zihnim La Salle Tepeleri'ndeki sahneye döndü... Tasha

Catchings, inanılmaz bir atışla vurulmuştu... ve Art Davidson, tek bir kurşun başına saplanmıştı... Kurşun pencereden girmişti, buraya yandaki çatıdan ateş edilmişti. Uzaklık en az birkaç yüz metreydi.

Gözlerimi Claire'in gözlerine diktim. "Bundan emin misin?"

Yavaşça başını salladı. "Ben bir nörolog değilim." Daha sonra açık bir şekilde ekledi, "Evet eminim. Kesinlikle pozitifim. Onun durumundaki bir parkinson hastası, o atışları yapmak için gereken beyin ve el koordinasyonunu sağlayamaz. Hastalığı böyle bir atış için çok ileri."

Büyük bir soğukkanlılıkla, katilimiz hakkında bildiğimiz her şeyi bir kez daha gözden geçirdim. Chimera'nın dövmesi olduğundan emindik. Ama Coombs'un dövmesi yoktu. Daha sonra gayet uygun bir noktadan beni vuramamıştı. Ve şimdi de bu parkinson... Chimera her kimse sertifikalı bir atıcıydı. Bu durum su götürmezdi.

Birbirimize inanmaz gözlerle baktık.

"Tanrım Claire, Coombs aradığımız adam değil!"

"Doğru," dedi. "Pekâlâ Teğmen, aradığımız o değilse kim?"

Uzun süre odamda öylece oturduk, hiç konuşmadık. İçimizdeki paniği durdurmaya, fark ettiğimiz gerçeği sindirmeye çalışıyorduk.

Gazeteler, TV kanalları ve tüm kent Chimera'nın ölümünü kutluyordu. Daha o sabah Chimera'nın öldürdüğü kişilerin isimlerini tahtadan silmiştim.

"Coombs bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu," dedim Claire'e, onun ölüm anındaki sözlerini hatırlamaya çalıştım. "Son bir... diye fısıldamıştı. Ona son bir ne, diye sordum. Gülümsüyor gibiydi. Son bir sürpriz. O Chimera'nın dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyordu, Claire. Hatamı fark edeceğimi de biliyordu. O piç kurusu son nefesini verirken bile benimle dalga geçiyordu. Chimera o gruptaki biri olmalı. Başka bir çatlak."

Claire dudaklarını gerdi. "Lindsay, başka bir sonuçla gelmiş olmayı gerçekten de çok isterdim..."

Elimdeki bu yeni bilgiyle ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Eldeki verilerle Coombs birbirine uyuyordu. Körfez bölgesi... Chimera. Coombs'un odasında bulduğumuz dosya. Sonra bana gelişi. Yanıldığıma bir türlü inanmak istemiyordum. Ve tekrar aynı soru aklıma takılıyordu: Katil Coombs değilse kimdi?

Hayatta en son yapmak istediğim şey yukarı çıkıp tüm bürokratların ve önemli adamların yaptığı kutlamayı yarıda

kesmekti. Aynı saniyelerde Claire ile birbirimize inanmaz gözlerle bakıyorduk. Gerçek katil dışarıda bir yerlerdeydi, büyük olasılıkla yeni hedefini tespit ediyordu. Tanrım, bu olanların anlamını bir türlü çözemiyordum.

Yan tarafımdaki yaranın sızısı iyice arttığı bir sırada, "Benimle gel," dedim. Charlie Clapper'ın odasına doğru yavaş yavaş ilerledim. Charlie bana, "Geri gelen kahraman," dedi. "Biraz yorgun gibisin ama yine de çok iyi görünüyorsun."

"Charlie, Coombs'un elindeki silahtan çıkan kurşunların uyduğu bir ölüm var mı?" diye sordum.

"Silah mı?..." diyerek gözlerini açtı.

"Coombs'un silahından çıkan kurşunlarla Mercer'in vücudundan çıkan kurşunlar arasında bir benzerlik var mı?"

"Şüphelinin işlediği cinayetleri sınırlandırmak istiyorsan, bu biraz zaman alır şahane kadın," dedi.

"Bana ne zaman sonucu verirsin Charlie," diye bağırdım. "Uyup uymadıklarını bulman ne kadar zaman alır?"

Omuz silkerek, "Belki çarşamba," dedi. "Silahın içini bilgisayarla taramamız gerekiyor, daha sonra bunları okumalıyız."

"Yarın Charlie," dedim. "Yarın görmem gerek."

"Lindsay," dedi, şaşkın bir vaziyette bana bakıyordu. "Neler oluyor?"

Claire'e döndüm. Göğsümde derin bir ağrı vardı, yutkundum. "Bütün bunları yukarıya da anlatmamız lazım."

Asansöre bindik, beşinci kata çıktık. Çok karmaşık duygular içindeydim, kendimi kötü hissediyordum. Yaralardan dolayı var olan ağrılarımı zorlukla hissedebiliyordum. Şef Tracchio'nun odasına girdik. Masasında çalışıyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye bağırdı. "Evde olmalıydın. Tanrım! Teğmen, eve geri dönmelisin!"

Konuşmasını kestim. Daha sonra Claire ile benim bulduklarımızı anlattım. Tracchio aniden bir avuç çiğ istiridye yutmuş gibi bakmaya başladı.

“Bunu kabul etmiyorum Teğmen! Davayı çözdünüz. Dosya kapandı,” dedi.

Claire kibarca konuşmaya dahil oldu. “Siz kabul etmeyebilirsiniz. Ancak profesyonel yaşıntım boyunca en çok emin olduğum davalardan biri bu. Coombs’un o atışları yapma şansı sıfırdı.”

Tracchio itiraz etti, “Bunların hepsi spekülasyon. Sikes cinayeti bağlantıları... Coombs’un Chimera geçmişi... silahlarla ilgili aldığı ödüller. Bunların hepsi gerçek. Sizin ortaya çıkardığınız gerçekler Teğmen.” Eliyle beni işaret etti ve benim daha önce yaptığım analizleri tekrarladı. “Kimse bu profile uyamazdı. Sizin çıkarımlarınızla ilgilenmiyorum Dr. Washburn, Coombs’un işi bitti...”

Claire, “Estelle Chipman’ın tırnaklarının altında bulduğumuz doku kalıntılarıyla bir DNA testi karşılaştırması yapabiliriz. İlk olarak bu işin üstüne gideceğim. Ancak kendi görüşlerim üstüne istediğiniz iddiaya girerim, DNA’lar birbirini tutmayacak.”

“Bu arada, biz de davayı tekrar açmalıyız,” dedim.

Tracchio öfkeyle, “Yeniden açmak mı? Böyle saçma bir emir vermeyeceğim,” dedi.

Israr ettim. “Eğer Chimera hâlâ dışarılarda bir yerlerdeyse, şu sıralar yeni bir kurban seçmeyi planlıyordur.”

Tracchio homurdandı, “Daha dün Chimera’nın Coombs olduğundan yüzde yüz emindin,” dedi.

“O dündü,” dedim. “Fikrimizin neden değiştiğini sana söyledik. Şu anda Coombs’un Chimera olmadığından yüzde yüz eminim.”

“Bana söylediklerinizin tümü tıbbi spekülasyonlardan ibaret. Gerçek bir kanıt istiyorum. Bana DNA testinin sonucunu getirin.”

Claire, “Bu haftalar alabilir... En azından bir hafta...”

“Daha sonra balistik karşılaştırmayı da yapın,” dedi Tracchio. “Şef Mercer bir otuz sekizlikle öldürülmüştü. Size garanti veririm Coombs’un elindeki silahla tutacaktır.”

“Bu dediklerinizi derhal yapacağım ama bu arada...”

“Bu arada filan yok Teğmen. Zor bir iş başardığınızdan eminim. Kendine dikkat et. Şimdi yapman gereken sağlığına tam olarak kavuşmak, yeni bir soruşturma açmak değil.”

Claire ile birbirimize bakakaldık.

Daha sonra Tracchio eline bir kâğıt kalem alarak anlamsız şekiller çizmeye başladı. Böylelikle bize toplantının bitmiş olduğunu anlatıyordu.

Siktir et, boş ver.

Koridora vardığımızda Claire’e baktım. “Kentın tüm önde gelenlerini üzerimize saldırtmak üzereyim. En iyisi sen bu durumdan biraz daha emin ol.”

“Elbette eminim,” diye cevap verdi. “Sen ne yapacaksın?”

“Claire, ben balistik sonuçlarını bekleyecek ve hiçbir şey olmaması için dua edecek, bu arada herkesi tekrar bu işle ilgilenmesi için görevlendireceğim.”

"Cindy Thomas, siz misiniz?"

Aaron Winslow, bu sözleri söylerken gözlerine inanamıyordu. Cindy dairesinin kapısını açtığında siyah bir takım, siyah topuklu ayakkabılar giyiyor ve elmas bir kolye takıyordu. Hemen arkasından oturma odası görülebiliyordu. Gümüş şamdanlarda mumlar yanıyor ve Çin porselenleri masada duruyordu.

Cindy bir adım öne geldi ve Aaron'u öptü. Daha sonra geri çekildi. Tanrım, muhteşem görünüyordu. Bu akşam kelimenin tam anlamıyla bir harikaydı.

Cindy, "Pekâlâ, şimdi bir itirafta bulunmam gerekiyor. Üstümdeki Armani elbise arkadaşım Jill'in, tabii Ferragamo ayakkabılar da onun. Eğer elbisesine ya da ayakkabılarına bir şey olursa benimle bir daha asla konuşmaz."

Cindy gülümsedi ve Aaron'ın elini tuttu.

"Hadi içeri gir. Benden öyle korkmana gerek yok. Bu gece korkunç bir savaş ve berbat bir adamdan kurtulmayı kutluyoruz."

Aaron gülmeye başladı. "Kutlama için kesinlikle çok uygunsun, muhteşem görünüyorsun."

Cindy konuşmasını sürdürdü, "Evet öyle görünüyorum ve bademli tavuk, marul salatası, bezelyeli-naneli makarna pişirdim. Aslına bakarsan, bu tavuk akşam yemeği olarak pişirmeyi bildiğim üç yemekten biri."

Aaron, "Açık sözlülüğün bir harika. Çin porselenleri ve gümüş şamdanlar kimin?"

Cindy elinden tutup onu yemek odasına götürürken gülüyordu. Kendini biraz Brigitte Jones gibi hissetti.

"İster inan ister inanma, onlar benim. Annem bana onları çeyiz olarak almıştı. Bu takımların, bu gece için çok iyi olacağını düşünmüştüm. Yemek hazır. Hadi yiyelim."

Aaron, "Serviste sana yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Bu geceki her şey gibi, senin bana yardım etmen de mükemmel olur."

Gerçekten her şey o gece çok güzeldi. Birkaç dakika sonra enfes yemekleri tabaklarında masanın başına oturmuşlardı.

Cindy şarap kadehini havaya kaldırdı, "Bir şeyin şerefine içmek istiyorum," dedi.

Bunun hemen ardından, Aaron, Cindy'nin arkasındaki aynada bir akis gördü, hareket ediyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Yine mi, şimdi olmaz.

"Hayır, Cindy!" diye bağırdı. Aniden iskemlesinden fırladı ve masanın üstünden Cindy'nin üstüne atladı. Tek ümidi vakitinde müdahale etmiş olmaktı. Cindy'yi ve masanın üstündeki her şeyi yere indirmişti.

Her şeyin yerde paramparça olmasıyla birlikte, pencereden ilk kurşun da girdi. Ardından birkaç kurşun daha geldi. Arka arkaya atışlar. Chimera buradaydı. Şimdi onların peşine düşmüştü.

Cindy'nin aklına telefonu kordonundan çekip, koridora götürmek geldi. Telefonda 4 tuşuna bastı, Lindsay'i aradı ve onun sesini duydu.

"O burada. Aaron ve bana ateş ediyor!" diye bağırdı. "Chimera burada ve hâlâ ateş ediyor!"

Bunun olması mümkün değildi ama olmuştu.

Uygun birimlerin hepsini çağırıp, hızla Cindy'nin evine gittim. Oraya bir insanın ulaşabileceği en kısa sürede ulaştım. Belki daha hızlı. Cindy ve Aaron'u kapının önünde ayakta dururken buldum. Evin çevresinde yarım düzine kadar polis arabası vardı. Ama hâlâ hedefteydiler.

Cindy'ye sımsıkı sarıldım. Hâlâ çok kötü bir biçimde titriyordu. Onu hiç bu kadar korkmuş, perişan ve kendini kaybetmiş görmemiştim.

"Tanrı'ya şükürler olsun Lindsay, seni aradıktan bir dakika sonra bir polis arabası buradaydı. Ya bu araba onu korkuttu ya da araba geldiğinde o zaten gitmişti."

Aaron'a döndüm, "İyi misin?" Cindy'nin ve onun elbisesi leke içindeydi. Sanki yemek savaşı yapmış gibi görünüyordı. Burada ne oldu?"

Cindy fısıldayarak, "Aaron beni kurtardı." Aaron başını salladı ve Cindy'nin elini tuttu. Birbirlerine karşı büyük bir düşkünlük ve hassasiyet hissettim, bu beni çok heyecanlandırdı.

"Kendini kaybediyor," diye söylendim. Diğerlerinden çok kendimle konuşuyordum. Her kim Chimera ise, büyük bir öfke içindeydi. Aslında benim ya da bana yakın olan birilerinin canını yakmak istiyordu.

Belki de Aaron Winslow ile Cindy beraberliğinden incinen biriydi. Bu davranışının bir nedeni de bu olabilirdi. Planlarını

eskisi kadar dikkatli yapmıyordu. Belki de şu anda bizi seyreliyordu.

“Hadi içeri girelim,” dedim.

Cindy, “Neden Lindsay?” diye sordu. “Bize oradan ateş etti. Bu adam da kim? Ne istiyor?”

“Bilmiyorum Cindy, hadi tatlım içeri gir.”

Uzmanlar atışların nereden yapıldığını araştırıyordu. Araştırma servisi silah kalibresinin peşindeydi. Ama ben biliyordum. Bu Chimera idi.

Bize, ben hâlâ buradayım diyordu. Aslında bana diyordu.

Warren Jacobi’nin mavi Ford’u göründü. Onu arabasından telaşla çıkarken izledim. “İkisi de iyi mi?”

“Evet. şimdi içerideler. Tanrım, Warren. Bu olanların benimle bir ilgisi var. Benimle ilgisi olmalı.”

Başımı birkaç saniyeliğine omzuna koydum. Gözlerimden yaşlar süzöldü. çeneme kadar indiler. Sıcak ve tuzluydu.

Fısıldadım, “Bu adamı ben öldüreceğim.”

Jacobi bana sıkıca sarıldı. Tanrım, yaşlı Warren.

Geriye, sıfır noktasına dönmüştük. Bunun kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Onu aramaya nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum.

Siyah bir Lincoln, resmi araç bariyerleri geçerek devriye arabalarının yanına yanaştı. Kapı açıldı. İçinden kırmızı suratıyla şef Tracchio çıktı. Atış alanını incelemeye başladı.

Göz göze geldik. Suçlulukla yutkundü. Suç alanının altüst olmuş görüntüsü gözlüklerine yansımıştı.

Ona etrafı işaret ettim. Bunlar yeterli delil mi?

Ertesi sabah, cinayet masasının yarısı konferans odasında toplandı. Elimizdeki her bir bulguyu, her bir tahmini tekrar tekrar inceledik. Toplantı sona ererken Jacobi'nin yanına gittim. "Bakmanı istediğim bir şey var Warren. Tom Keating'in gerçekten tekerlekli iskemleye mahkûm olup olmadığını öğrenmeni istiyorum."

Saat bir gibi artık ara vermem gerekiyordu. Bu çemberin dışına çıkıp biraz düşünmem gerekiyordu. Gözümüzden kaçan bir şey vardı.

Kızlarla konuşmam gerekiyordu. Hızlı bir öğlen yemeği için Adalet Sarayı'nın karşısındaki Rialto'da toplanmamızı istedim. Cindy bile geleceğini söyledi. Hatta gelmek için ısrar etti.

Rialto'ya geldiğinde hepimiz ona sarıldık ve gözlerimizden yaşlar süzüldü. Hiçbirimiz Chimera'nın Aaron ve Cindy'nin peşine düşmüş olduğuna inanamıyorduk; ama kesinlikle peşlerindeydi.

Hepimiz salata bardan bir şeyler alırken, "Bu çılgınlık. Her şey Coombs'un geçmişiyle uyuşuyor. Chimera, körfez bölgesi. Her şey o bölgeyi işaret ediyor. Yanlış yapmış olmayız," dedim.

Claire, "Yapmamız gereken ilk şey üstümüzdeki baskıdan kurtulmak. Tamam tüm bu olanlar çok korkunç, ama duygularımızı işe karıştırmamalıyız," dedi.

"Bunu biliyorum," diye söylendim. "Büyük bir olasılıkla katil de zaten bunu yapmaya çalışıyor."

Jill oturduğu yerde şöyle bir kıpırdandıktan sonra. "Dinle, Coombs tüm bu olayların merkezinde olmalı. Onunla alakalı bir sürü şey var. Belki tetiğe basan o değildi, ama ya bunu yaptırdığı birisi varsa? Onun. San Francisco'daki o piç kurusu dostlarından ne haber?

"İkisi hâlâ kayıp. Ama içgüdülerim onların olmadığını söylüyor. Kahretsin, bilmiyorum. Cinayet masasındaki herkes şaşkın vaziyette. Coombs çılgın bir adamdı. Peki öbürü kim?"

Cindy, "O otel odasında bulduğun her şeyi kontrol ettin değil mi?" diye sordu. O dakikaya kadar Cindy tamamıyla sessiz kalmıştı.

"Kontrol ettik, hem de iki kez," dedim.

Zihnim belki de onuncu kez o otel odasına döndü. Bavul Coombs'un hapislane eşyalarıyla doluydu, davayla ilgili kupürler yatağın altındaydı, masanın üstündeki numaralar, mektupları...

Bu kez farklıydı... bir şey aklıma takıldı...

Cindy, birisinin Coombs gibi hareket edip onu canlandırmaya çalışıp çalışmadığını soruyordu, ama ben cevap vermedim. Aklım başka bir yerdeydi. O otel odasına takılıp kalmıştım. Yatağın üstündeki boş bira şişeleri ve buruşturulmuş sigara paketleri. Orada bir şey daha vardı. Onun hakkında bir saniye bile düşünmemiştim. Bir an için odaya tamamen geri döndüm, o zaman gördüğümü yeniden gözümde canlandırdım. Gözümde canlananlar daha önce fark etmediğimi bana gösterdi.

Claire başını sallayarak "Lindsay? İyi misin? Her şey yolunda mı?"

Jill bana hafifçe dokunarak, "Tanrım, Lindsay..."

Cindy kolunu boynuma doladı. "Lindsay, neler oluyor?"

Çantamı kaptığım gibi ayağa fırladım. "Adalet Sarayı'na geri dönmemiz lazım. Sanırım çok önemli bir şeyi şimdi fark ettim."

Suç mahallinden alınan deliller, kapısı kilitli bir nezaret odasında. Adalet Sarayı'nın bodrum katında durur.

Fred Karl, bu odanın gündüz sorumlusu, dördümüze biraz garip bir halde baktı. "Burası toplantı odası değil," diye söylendi. bu arada önündeki düğmeye basarak kapının kilidini açtı. "Siz ve Bayan Bernhardt imzalayıp içeri girebilir. Diğer ikisi dışarıda beklemek zorunda."

"Bizi tutukla Fred." dedim ve elimle herkese içeri gelin işareti yaptım.

Coombs'un otel odasında olanlar, büyük bir kutunun içinde, arkalarda bir yerlerde duruyordu. Kızları o tarafa yönelttim. Çeketimi astıktan sonra, raftan üstünde Coombs yazan başka birkaç kutu daha indirdim. Kutuları karıştırmaya başladım.

"Eğer senin için bir sakıncası yoksa, ne aradığımızı bize de söyler misin? Benim göremediğim hangi kahrolası şeyi gördün," diye sordu Jill.

"Sen onu tam olarak gördün," dedim. Frank Coombs'un eşyalarını elden geçirmeye başladım. "Ben de gördüm. Ama hiçbirimiz o zaman bunun önemli olduğunu fark etmedik. Şuna bir bakın."

Gümüş kadeh görünümlü parlak pirinç kupayı elime aldım. 50 Metre Düz Hedef Şampiyonu, üstündeki yazıyı okudum. Tıpkı hatırladıklarım bu plaketin üstünde yazıyordu.

Ama üstündeki isim aslında her şeyi değiştiriyordu.

Frank L. Coombs... Frank C. Francis Laurence ya da Francis Charles değildi.

Rusty Coombs... Plaket Coombs'un oğlu için düzenlenmişti.

Aniden benim için her şey değişti. Son zamanlarda bol bol okuduğum dosyalardan dolayı baba Coombs'un tam adı zihnime kazındığı için, bu durumu belki de şimdi fark etmiştim. Frank C. baba Coombs, Frank L. oğul Coombs'tu.

Rusty Coombs'un "Ben babam değilim," dediğini hatırladım. Suratındaki keyfi hayal edebiliyordum. İyi oyunculuğu sayesinde Jacobi'yle beni kandırmıştı.

"Bunları yapan oğlu," diye fısıldadım.

Jill yere oturmuştu. Sırtını duvara yaslamıştı. "Şimdi sen bana bu korkunç cinayetleri Coombs'un oğlunun işlediğini mi söylüyorsun? Stanford'da okuyan çocuk?"

Cindy, "Babasından nefret ettiğini sanıyordum. Birbirleriyle görüştüklerini düşünmüyordum," dedi.

"Ben de öyle sanıyordum," dedim. "Hepimizi aptal yerine koydu, değil mi?"

Bir süre ayakta öylece kalakaldık. Bu yeni teori işe yarayacak mıydı? Dikkate alınacak mıydı? Aklım yeniden geçmişe takıldı; beyaz minibüs. Tasha Catchings cinayet mahallinde görülen minibüs. Mountain View'dan bir yerlerden çalınmış olmalıydı. Palo Alto ile Mountain View birbirinden sadece birkaç dakika uzaktaydı.

"Beyaz minibüsün sahibi. Oradaki kolejde antropoloji okuyordu. Bazen diğer okullardan öğrencilerin buradan minibüs çalmak gibi şakalar yaptıklarını söylemişti," dedim.

Aniden bütün taşlar yerine oturmaya başladı. "Bu şakacı çocuklardan biri neden Rusty Coombs olmasın?"

Aceleyle yukarı çıktım. İlk iş olarak Mountain View'daki kolejden Profesör Stasic'i aradım. Ama sadece telesekreterdeki mesajına ulaşabildim. Beni araması için acil mesajı bıraktım.

Bilgisayara Francis L. Coombs adını girdim. Babasının eski suçları ekrana geldi ama oğul hakkında hiçbir şey yoktu. Suç kaydı bulunamadı.

Eğer bu çocuk bu korkunç cinayetleri işlemişse, bilgisayarda mutlaka bir yerlerde kaydı olmalıydı. Bu nedenle, 18 yaş altında işlenen suçların tutulduğu kayıtların olduğu bilgi bankasına girdim. Aynı adı tekrar yazdım. Buradaki bilgiler mahkemede delil olarak kabul edilmiyordu. Birkaç saniye sonra dosya açıldı, uzun bir dosyaydı. Ekrana kapandım.

Rusty Coombs daha 13 yaşındayken yedi kez başı derde girmişti. 1992 yılında, çocuk mahkemesine dahi çıkacak yaşa ulaşmadan, komşularının köpeğini vurmuştu.

Bir yıl sonra, bir parktaki kazları vurmaktan dolayı başı derde girmişti.

On beş yaşındayken bir arkadaşıyla birlikte sinagog duvarlarına Yahudilik karşıtı sloganlar yazarken yakalanmıştı.

Komşularının penceresinden içeri bira şişeleri atmakla suçlanmış, ama ceza almamıştı. Bu durumdan şikâyetçi olan komşu zenciydi.

Lisedeyken Kott Street Boys adlı bir çeteye dahil olmakla suçlanmıştı. Bu çete siyahlara, Latinlere ve Asya kökenlilere karşı yaptığı saldırılarla tanınıyordu.

Bu suçları arkası arkasına okuyunca sersemledim. Sonunda Jacobi'yi ofisime çağırdım. Her şeyi ona anlattım. Rusty Coombs'un şiddet dolu geçmişi. Keskin nişancı şiltini, Mountain View'dan çalınan minibüsün Palo Alto'dan çok da uzak olmadığını birer birer söyledim.

Jacobi bakakaldı.

"Ne düşünüyorsun? Sence aklımı mı kaçırdım?" diye sordum.

"Çıldırıldığını sanmıyorum. Bence bu çocuğu bir kez daha ziyaret etmeliyiz," dedi.

Ayrıca emin olmamız gereken bir nokta daha vardı. Estelle Chipman'ın tırnaklarının altındaki dokuyla baba Coombs'un DNA'sının uyuşup uyuşmadığını öğrenmemiz gerekiyordu. Ama bu zaman alacak bir şeydi. Düşündükçe Rusty Coombs aklıma daha çok yatıyordu.

Beynim şimdi hızla çalışıyordu. Birden aklıma bir şey geldi. "Tanrım! Warren... Beyaz tebeşir..."

Jacobi öne eğildi ve gözlerini kısıtı, "Ne olmuş ona?" diye sordu.

İki numaralı suç mahallinde bulduğumuz beyaz toz. Tekrar Rusty Coombs'un görüntüsü zihnimde canlanmıştı. Yüzü, geniş omuzları, tişörtü...

"Onunla karşılaşmamızı hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. Stanford'da jimnastik salonundaydık."

"Ağırlık kaldırıyordu. Ağırlık kaldıranlar ne kullanırlar Warren? Ellerin kaymaması için." Ayağa kalktım. Rusty Coombs'un bembeyaz ellerini ovuşturması aklıma geldi.

Jacobi, "Bunun için tebeşir kullanırlar," diye söylendi.

Rusty Coombs öğleden sonraki egzersizi için, güney kampüsünün çevresinde dört mil koşmuştu. Son iki yüz metreyi hızla koşarak tamamlamaya karar vermişti.

Bir polis arabası yanından geçti. Ardından, sirenleri çalan bir polis aracı daha geçti.

Başlangıçta bu arabalar onu biraz korkutmuştu. Ama uzaklaştıklarını görünce rahatladı. Kaslı bacakları daha hızlı koşmaya başladı.

Her şey yolunda gidiyordu. İyiydi. Stanford'da emniyeteydi. Burası ayrıcalıklı bir yerdi.

Polis arabaları gelmeden önceki düşüncelerine döndü. Eğer vücudundaki yağı biraz daha azaltabilir ve hızını artırabilirse, profesyonel futbol ligine ilk adımı atabilirdi.

Buraya atılacak bir adım da müthiş bir şeydi. Kendi kendine, planına bağlı kal dedi. Uzak gibi görünen fantazilerin gerçek olması hiç de zor olmayabiliyordu. Bunu kendisi bizzat yaşamıştı.

Rusty, Santa Ynez'e doğru döndü. Birkaç futbolcu arkadaşıyla birlikte orada dairede kalıyordu. Caddeye girdiği anda, vücudu titredi.

Kahretsin, neler oluyor... Bunlar benim için burada!

Cadde yanıp sönen ışıklarla doluydu. Polis otomobilleri... Üç polis iki de kampüs güvenlik aracı vardı. Cadde kalabalıklaşmıştı. Kent polislerinin kampüs içinde önemsiz bir konu için

herhangi bir müdahalede bulunma hakları yoktu. Hayır, bu olay büyüktü...

Artık tüm bu olanların sonunun geldiğini biliyordu. Babasını öldüren o küçük orospunun canını henüz almamıştı. Bacakları hâlâ hareket halindeydi. Koşmayı sürdürdü.

Aklından geçen en önemli soru, bu Allah'ın cezaları onu nasıl bulmuşlardı? Kim ortaya çıkarmıştı? Yine mi Lindsay Boxer!

Kırmızı şort giymiş, omuzlarına kırmızı tişörtünü atmış saçma sapan öğrencilerden biri yoldan eve doğru geldi. Rusty koşmaya devam ediyordu. "Hey, neler oluyor burada?"

Kalabalık içinden birisi, "Polis birini arıyor," dedi. "Önemli bir hadise olmalı. Herkes San Francisco polisinin yolda olduğunu söylüyor."

"Kahretsin! San Francisco'dan buraya mı geliyorlar?" diye söylendi.

Çok kötü diye düşündü. Bıkmıştı. Bu olanların son bulmasından üzüntü duyuyordu. Ama bu sonun nasıl geleceğini uzun süredir düşünüp duruyordu. Geri döndü ve koşmasını ana avluya doğru sürdürdü. Hızını biraz daha artırdı.

Rusty Coombs başını çevirdiğinde başka bir polis aracı sirenen çalarak geliyordu. Daha fazla gizlenmenin bir anlamı yoktu. Burada çok sayıda polis vardı.

Aslında kusursuz bir sondu.

Jacobi ve ben, Palo Alto'ya doğru hızla ilerliyorduk. Burlingame, San Mateo ve Menlo Park tabelalarının yanından hızla geçtik. Bu berbat işi bir saat içinde bitirmek istiyorduk.

Rusty Coombs'a bir sürpriz yapmak istiyordum. Belki ders çıkışı onu yakalayabilirdik. Stanford kampüsünde yüzlerce öğrenci vardı. Silahlı ve çok tehlikeliydi, eğer şansım olsa ön bilgilendirme yapmazdım.

Ana avluda bulunan dekanın odasında Palo Alto Şiddet İçeren Suçlar Bölüm Şefi Joe Kimes ile buluşacaktım. Palo Alto'ya yaklaştığımızda Kimes beni aradı. Coombs'un bulunmadığını iletti. Öğleden sonra dersi yoktu. Evinde ya da futbol takımının çalıştığı stadyumda değildi.

"Hakkında tutuklama emri olduğunu biliyor mu? Orada neler oluyor Joe?" diye sordum.

"Durumu gizlemek zor. Büyük olasılıkla araçlarımızı görmüştür," dedi Kimes.

Endişe etmeye başlamıştım. Geldiğimizi öğrenmeden önce Coombs'u yakalamayı arzu ediyordum. Dikkatleri üstüne çekmekten hoşlanıyordu. Bir yıldız olmak istiyordu.

Kimes, "Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu.

"Yerel özel timi alarma geçirmeni istiyorum. Bu arada bu sürüngeni bulmaya çalış. Tuzaktan kaçmasına izin verme. Bu adam çok tehlikeli Joe. Bana inan."

Asansör hızla yukarı çıktı, açıldığında içinden Chimera çıktı. Hoover Kulesi'nin üstünden etrafa baktı. Stanford'un ana avlusundan iki yüz elli fit yukarıdaydı.

Burada kimse yoktu. Ona kimse aldırımıyordu. Beton kubbe, dev gibi çanlar ve gökyüzü. Tüm kampüsü buradan görebiliyordu.

Rusty Coombs asansörün dur düğmesine bastı, böylelikle kapı açık kaldı.

Daha sonra taşıdığı siyah naylon torbayı beton duvara yasladı. Torbayı açtı. PSG-1 tüfeğinin bir parçasını, dürbününü, yedek iki şarjörünü çıkardı.

Bu olanlar aslında başka bir şeydi; nefes kesiciydi aslında. Bomba gibiydi, değil mi? San Francisco'yu güney ve batıdan sınırlayan dağları görebiliyordu. Açık bir hava vardı. Her şey sakin ve kusursuzdu. Stanford'un kampüsü çok ilerilere kadar uzanıyordu. Öğrenciler aşağıda karınca gibi görünüyordu. En iyisi ve en zekisi kendisiydi.

Tüfeğin parçalarını birleştirmeye başladı. Sanki bir müzik enstrümanını bir araya getiriyordu.

Minik bir serçe çan takımının üstüne kondu. Ona baktı ve tetiğe bastı. Klik.

Daha sonra keskin nişan için tüfeğin dürbününü monte etti. Yirmi kurşunluk şarjörü yerleştirdi.

Çimento duvarın arkasına çömeldi. Serin bir rüzgâr

esiyordu. Gökyüzü şahaneydi, turkuvaz maviydi. Öleceğim, neden biliyor musun? Gerçekten de aslında benim için hiç önemli değil.

Öğrenciler gelişigüzel etrafta yürüyor, banklara sereserpe oturmuş kitap okuyorlardı. Kim bilebilirdi? Kim etraftaki tehlikenin farkındaydı? İçlerinden istediğini seçebilirdi. İçlerinden birini ölümsüz yapabilirdi.

Rusty Coombs tüfeğinin dürbününü karşı binanın üst katlarının pencerelerindeki metal çerçevelerde gezdirdi. Birinci hedefini bulmaya çalışıyordu. Görüş alanına çeşit çeşit öğrenci giriyordu. Siyah saçlı, güneş gözlüklü, sevimli Japon kız Kafkas kökenli erkek arkadaşıyla çimenlerin üzerindeydi. Ser-serinin biri açık sarı tişörtünü giymiş, bisikletine biniyordu. Görüntüyü değiştirdi. Uzun saçlı, zenci bir öğrenci kitapçı dükkânına doğru gidiyordu. Coombs gülümsedi. Bazen içindeki nefretin büyüklüğü kendisini bile şaşkına çeviriyordu.

Sadece onları değil, zaman zaman kendi kendini de küçümsediğini bilecek kadar zekiydi. Özellikle vücudunu beğenmiyordu. Vücudundaki kusurları bir tek kendi biliyordu. Ama en çok düşüncelerinden nefret ediyordu. Takıntılarından ve zihninin çalışma şeklinden. Kendini çok yalnız hissetti. Tıpkı şu anda olduğu gibi, çok uzun süredir kendini yalnız hissediyordu.

Uzaktan, üstünde ışıklar yanıp sönen mavi bir Explorer'ın geldiğini gördü. Araba yönetim binasının önüne yöneldi. Orospu San Francisco'dan kalkıp gelmişti. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Boxer buradaydı. Bunca olaydan sonra hâlâ onu yakalama şansı vardı.

Gözleri, sevgilisine sarılmış Doğulu bir kıza takıldı. Tanrım! Her ikisinden de nefret ediyordu. Bu ırktan iğreniyordu.

Daha sonra, mısır püskülü gibi saçları olan, kahverengi gözlü kıza baktı.

Tam bana uygun diye düşündü. Soğuk, metal tetiğin çevresinde parmakları döndü.

Chimera tekrar iş başındaydı.

Explorer, yönetim binasının önünde durdu. Jacobi ve ben ana avluya bakan İspanyol tarzı bahçeden geçtik.

Doğrudan Kimes'in yanına gittik. Elinde telsiziyle sağa sola emirler yağdırıyordu. Yanında, gri suratıyla öğrencilerin lideri Felix Stern vardı. Kimes, "Rusty Coombs'u bulamadık," dedi. "Ana avluda yirmi dakika önce görülmüş. Ama şimdi tekrar ortadan kayboldu."

"Özel timle nasıl çahşacağız?" diye sordum.

"Şu anda yoldalar. Onlara ihtiyacımız olacak mı?"

Başımı salladım. "Umarım ihtiyacımız olmaz. Eğer Coombs direnmeden teslim olursa özel time gerek kalmaz."

Tam o sırada silah sesleri duymaya başladık. İlk kurşunu polislerin sıkmayacağını biliyordum. Ayrıca bu sesler tüfek sesine benziyordu.

Warren Jacobi, "Sanırım o hâlâ burada," diye öfkeyle söyledi.

Avludaki öğrencilerin panik halinde yükselen seslerini duyduk.

Daha sonra bize doğru koşmaya başladılar.

Birisi, "Hoover Kulesi'nde. Deli orospu çocuğu deli!" diye bağırdı.

Jacobi, Kimes ve ben öğrencilerin uzaklaştığı noktaya yöneldik. Joe Kimes aynı zamanda telsizle de konuşuyordu. "Silah ateşlendi! Tüm personel ve özel tim Hoover Kulesi'ne gelsin. Çok dikkatli olun!"

Birkaç saniye sonra çimenlerin üzerindeydik. Öğrenciler sütunların, büyük saksılar ve ağaçların, kısacası saklanabilecek her ne buldularsa onların arkasına saklanmışlardı.

İki öğrenci yerdeydi. Bir tanesi zenci bir kadındı, göğsünde kırmızı bir yuvarlak vardı. Kanretsin. Kahrolası Chimera.

Avlunun karşı tarafına, "Aşağıda kalın! Neredeyseniz orada durun! Başlarınızı aşağıda tutun!" diye bağırdım.

Kuleden bir kurşun daha atıldı. Daha sonra ikinci, üçüncü geldi. Bir erkek öğrenci ahşap çitlerin arkasından yere düştü.

"Aşağıda kalın! Kahrolası başlarınızı kaldırmayın!" diye tekrar bağırdım.

Gözlerimle kulede çanların olduğu bölümü taradım. Bir silah, bir ışık, Rusty Coombs'a ait bir iz görmeye çalıştım. Böylelikle Coombs'un nerede olduğunu saptamak istiyordum.

Aniden kuleden iki el daha silah sesi geldi. Coombs kesinlikle yukarıdaydı. Bu kadar çok insanı korumamız mümkün değildi. Tam da onun istediği gibi bir yerdeydik. Chimera hâlâ bu savaşı kazanıyordu.

Kimes'e, "Yukarı nasıl çıkabilirim?" diye bağırdım.

Joe Kimes öfkeyle cevap verdi. "Oraya kimse özel tim desteği olmadan çıkmayacak," diye bağırdı. Gözleri kocaman açılmış ve buz gibiydi. Tüm gücüyle telsize bağırdı. "Bütün özel tim ve ambulans ekibi ana avluya gelsin! Keskin nişancı Hoover Kulesi'nde. Şu ana kadar en az üç kişiyi vurdu."

Gözlerinin içine baktım. "Oraya nasıl çıkabilirim Joe? Çıkacağım, bana kestirme yolu söyle," dedim.

Dean Stern lafa girdi, "Zemin katta bir asansör var," dedi.

Kınından silahımı çektim, daha sonra dizimde saklı duran Baretta'yı kontrol ettim. Chimera yukarıda, kubbedeydi ve aşağıya kurşun yağdırıyordu.

Gözlerim görünmemi önleyecek bir yapıya takıldı. Jacobi kolumu tuttu. Ama beri durduramayacağını biliyordu.

“Seni durdurmama izin vermeyeceksin, değil mi Teğmen?”

“Yukarıdan seni göreceğim Warren,” dedim ve kulenin girişine yöneldim.

Ve zihnimin bir yanı hep şu soruyla meşguldü, bunu niçin yapıyordum?

Tanrım, çok iyi hissetti.

Chimera tüfeğini yere koydu ve beton duvara yaslandı. O saniyelerde ana avluda çılgın bir trafik başladı. Özel tim, keskin nişancılar ve helikopterler. Avantajlı olduğunu biliyordu, çünkü ölmesinin hiçbir önemi yoktu.

Gözleri büyük çana takılı kaldı. Her zaman için bu aptal çanlardan çok hoşlanmıştı. Çaldıkları zaman seslerini kampüsün her yerinden duyabiliyordu. Tüm bunlar sona erdiğinde, buralarda olmasa dahi cenaze töreninde bu çanların çalıp çalmayacağını merak etti.

Sonra kendine geldi. Hoover Kulesi'nde yalnızdı ve az önce beş kişiyi öldürmüştü. Ne boktan bir gündü, ne kötü bir hayat yaşamıştı. Artık tarihin derin sularına gömülüyordu, bundan şüphe yoktu.

Ayağa kalktı ve yan taraftan aşağıya baktı. Aşağıda her şeyin oldukça sessiz olduğunu fark etti. Avlu boşalmıştı. Kısa bir süre sonra özel tim ortalarda göründü. Olabildiğince fazla zaman kazanmalıydı.

Şu an için yukarıda her şey çok güzeldi.

Sonra aniden Lindsay Boxer'ı fark etti. Emin olmak için tüfeğin dürbünüyle bir kez daha baktı. "Kahraman polis", babasını öldürmüştü. Yönetim binasındakilerden destek alarak, Hoover Kulesi'ne doğru zikzaklar çizerek ilerliyordu. Onun burada olmasından memnundu. Aniden her şey değişti. Onu vurma şansı hâlâ vardı.

Tüfeğin dürbününden onu takip etti, yavaşça sol gözünü kapattı. Nefesini tuttu. Babasının dokuz kurşunla öldürüldüğünü hatırladı.

O da dokuz kurşun yiyebilirdi.

Nefesini bıraktı, tekrar derin bir nefes aldı, tüfeğini Lindsay'in beyaz bluzuna odakladı.

Sen ölü bir kadınsın.

Avlu şimdi son derece sessizdi. Rusty Coombs büyük olasılıkla derin derin nefes alıyordu.

Hadi yapalım. Sen ve ben, dostum...

Önümdeki binaya doğru ilerliyordum. Kontrollü bir his-teri hissediyordum. İyi değildim. Hedef olduğumu ve Coombs'un beni vurabileceğini biliyordum.

Aniden arkamda patlayan silahlar duydum. Dönüp bak-tığımda Jacobi'nin kuleye ateş açtığını gördüm.

Coombs üstüme kurşun yağdırmadan önce, binanın yanın-daki kavak ağaçlarının dallarının altına gizlendim. Daha son-ra binanın çevresinde dönerek kulenin girişine ulaştım.

Çevreme bakındım. Jacobi ve Kimes'i gördüm. Jacobi ba-şını salladı. Bunun anlamını biliyordum. Lütfen Lindsay oldu-ğun yerde kal, kuleye çıkarsan seni koruyamam demeye çalış-ıyordu. Ona göz kırptım, bu bir çeşit özür dileme gibiydi.

Kulenin çevresinde bir kez daha döndüm ve kuzey girişini buldum. Merdivenlere yöneldim, kendimi mermer lobide bul-dum.

Asansör tam karşımda duruyordu.

Defalarca asansörün düğmesine bastım, tabancamı asan-sörün kapısına doğrultmuş olarak bekledim. Kapı açılmadı. O sinirle krom kapıları yumrukladım.

"Polis," diye bağırdım. Çığlığım duvarlarda çınladı. Birinin yardımına ihtiyacım vardı. Buradan kulenin tepesine nasıl çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Koridorun alt tarafından, üniformalı yaşlı bir adam geldi. Gözleri silahıma takılmıştı.

“Polis,” diye bağırdım. “Yukarı nasıl çıkabilirim?”

“Adam asansörü yukarıda tutuyor. Yukarı ulaşmanın tek yolu yan merdivenler,” dedi.

“Lütfen merdivenleri bana göster. Bu hayat memat meselesi.”

Adam beni kapıya doğru götürdü, üçüncü kata çıktık, dar bir koridorun sonunda merdivenler vardı. “On üç kat çıktıktan sonra, üstte yangın kapısı var. Her iki tarafa da açılır.”

“Lobide bekle ve her kim gelirse yukarıda olduğumu söyle,” dedim ve dar koridora yöneldim. “Bu söyleyeceklerin de ölüm kalım meselesi.”

“Peki Hanımefendi, anlaşıldı.”

Merdivenleri çıkmaya başladım. On üç kat. Ve yukarıda ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kalbim dörtlüğe koşuyordu, buluzum terden sırtıma yapışmıştı.

Şanslı on üç. Her bir katı çıktığımda nefesimi daha bir derin alıyordum. Bacaklarım karıncalanmaya başladı. Oysa haftada dört gün koşuyordum. Yukarıya desteksiz çıkmamın çılgınlık olup olmadığını biliyordum. Aslında biliyordum. Bu tam anlamıyla çılgınlıktı.

Sonunda merdivenleri bitirdim ve üst kata ulaştım. Tanrım. Sadece metal bir yangın kapısı beni Chimera’dan ayırıyordu. Kalbim neredeyse havaya uçacaktı.

Kapının arkasından silah sesleri geldi. Gene iş başındaydı. Bir başkasının daha öldürülmüş olabileceğinden endişe ediyordum. Kızgın, yorgun ve bıkkındım. Onu yakalamayı ölümüne istiyordum. Silahımı kontrol ettim ve derin bir nefes aldım. Tanrım Lindsay... Her ne yaparsan yap ama hızlı yap.

Yangın kapısı ağır metal bir çubukla tutturulmuştu, açmak için itilmesi gerekiyordu.

Demiri ittim, gözlem balkonuna çıktım.

Gözleri kör eden güneş ışığı tam yüzüme vuruyordu. Daha sonra dondurucu sesler geldi. Bam... bam... bam... Tüfekten yere düşen kurşun kovanlarının sesi geliyordu.

Kulenin balkonuna çıkınca Coombs'un yerini belirledim. Tırabzanlara uzanan küçük bir açıklığın önünde elinde silahıyla çömelmişti.

Aniden bana döndü ve benim tarafıma nişan aldı.

Silahı bana doğru patladı. Her tarafta turuncu ışıklar uçuşmaya başladı. Güçlü metalik bir ses ortalıkta yankılanıyordu.

Kapıdan uzaklaştım. Bu arada dört kurşun sıktım. Onu vurup vuramadığımı bilmiyordum. Derin bir nefes aldım, sonra bir yerimden derin bir acı gelip gelmediğini beklemeye koyuldum. Böylelikle vurulup vurulmadığımı anlayacaktım. Vuramamıştı.

"Sana ateş edilirken birilerini vurmak zor, değil mi?" diye bağırdım.

Metal bir ızgaranın arkasına saklanmışım. Üst tarafta yedi tane kocaman çan vardı. Her biri, tek çalışta kulak zarımı patlatacak gibiydi. Gözlem yapılan balkonun geri kalanı iki buçuk metreten daha geniş değildi. Etraf çanlarla donatılmıştı. Etrafı seyretmek için bırakılan boşluklar haricinde, belli aralıklarla çanlar dizilmişti.

Coombs diğer taraftaydı. Çanlar her ikimizi de saklıyordu.

Arkalardan sesi geldi. "Hoş geldiniz Teğmen. Bütün büyük adamlar aşağıda Bir tek sen benimle konuşmaya geldin."

"Yanımda bazı arkadaşlarımı getirdim ama onlar seninle konuşmayacaklar Rusty. Onlar seni vurmak için doğru zamanı bekliyor. Niçin böyle ölesin ki?"

"Bilmiyorum ama bana iyi bir plan gibi görünüyor. Benimle birlikte ölmek istiyorsan tamam. Misafirim ol," diyerek bana cevap verdi.

Biraz ilerleyerek Coombs'un tam olarak nerede durduğunu saptamaya çalıştım. Çan kulesinin karşısındaydı. Silahını hazırladığını işittim.

"Buraya gelmene memnun oldum. Çok uygun değil mi? Sen babamı öldürdün. Aynı şeyi ben de yapacağım."

Sesi gidip geliyordu. Sanki daireler çiziyor gibiydi.

Ben de daireler çizmeye başladım. Silahımı çan kulesine doğru tutuyordum.

"Seni burada öldürmek istemiyorum Rusty."

"Biraz acele etmiyor musun Teğmen? Her zaman olduğu gibi. Düşündüğüm her şeyi, ipucu olarak sana verdim. Chimera sembolleri, minibüs, 911 araması... Daha ne yapmalıydım. Bir e-mail gönderip, hey arkadaşlar buradayım mı demeliydim? Beni bulmanız çok uzun sürdü ve bu birkaç yaşama mal oldu."

Aniden silahından bir kurşun çıktı ve çana saplandı. Çan büyük bir gürültüyle çalmaya başladı.

Yere uzandım ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Baban öldü. Bu yaptıkların onu geri getirmez," dedim.

Nereye kaybolmuştu? Boşluktan kafamı uzattım. Don-dum.

Rusty Coombs oradaydı. Tıpkı babasının nefret dolu bakışlarıyla bana bakıyor ve gülümsüyordu. Çanların bulunduğu bölümden tüfeğin kalktığını gördüm.

O anda, aniden bir ışık yanıp söndü. Arkamdan kuvvetli bir patlama sesi geldi.

Yere yattım. Coombs'un rahat ateş edememesi için yuvarlanmaya başladım. Ama silahım parmaklarımın arasından kaydı. Tanrım silahım yoktu...

Coombs elime ateş etmişti.

Bana doğru yürüdü, önümde durdu. Tüfeğiyle göğsüme nişan almıştı. "Kabul etmelisin, seni şu anda vurabilirim."

Bütün ümitlerim suya düşmüştü. Gözleri yeşildi. Birer buz parçası gibiydi. Bu piç kurusundan ölesiye nefret ediyordum.

Ağzım kurumuştu. "Daha fazla cinayet işleme," dedim. "Özel tim geliyor. Beni öldürürsen beş dakika sonra onlar da seni öldürür," dedim.

Omuz silkti. "Bu dakikada tüm bunların hiçbir önemi yok." Boş gözlerle baktı. "Babanı kaybetmenin ne olduğuna dair en küçük bir fikrin yok. Siz piç kuruları benim babamı elimden aldınız."

Parmağının tetikte ilerlediğini gördüm, ölmek üzere olduğumu fark ettim. Sessizce dua ettim. Ölmek istemediğimi düşündüm.

O sırada, kulak zarını patlatacak bir ses duyuldu. Karşı binanın üstündeki timden geliyordu sesler. Bir kurşun diğerini takip etti. Sağır olmamak için iki elimle kulaklarımı kapattım.

Çanlar çalıyordu. Bugüne kadar duyduğum en yüksek ses. Bütün kule titriyordu.

Coombs'un yüzü şaşkınlık ve acıdan buruşmuştu. Refleks olarak kulaklarını kapattı. Sesten korunmaya çalışıyordu.

Dikkatinin dağıldığını fark ettiğimde, bacağıma uzandım. Dizimde duran Baretta'yı aldım.

Her şey son derece hızlı geliyordu. Tıpkı film şeridi gibi akıp gidiyordu.

Coombs ne yaptığımı gördü, tüfeğini yeniden ateş etme pozisyonuna getirdi.

Üç kez ateş ettim. Çanlar çalmaya devam ediyordu.

Coombs'un göğsünde üç geniş yara açıldı. Kurşunların itme şiddetiyle arkaya düştü.

Sonra tekrar çalmaya başladı. Her biri sanki kafatasıma inen bir balyoz gibiydi.

Coombs oturur duruma geçti. Kendine baktı ve kanayan yarasını gördü. Donuk gözlerle bakıyordu. Tüfeğini bana doğrulttu. "Sen de öleceksin, fahişe!"

Baretta'nın tetiğine tekrar bastım. Çanlar son kez çalıyor gibiydi. Gürültüyle homurdandı, gözbebekleri kaydı.

Ellerimle tekrar kulaklarımı kapamış olduğumu fark ettim. Başım ağrıyordu. Coombs'a doğru süründüm ve tüfeğini uzağa ittim.

Çanlar çalmaya devam ediyordu. Çıkan melodiyi tanıımıyordum.

Gözlerim yan tarafa, yani Coombs'a takılı kalmıştı. "İşte buradasın," diye fısıldadım.

Kırmızı-mavi sürüngen kuyruğu, keçi gövdeye doğru uzanıyordu, gövde mağrur aslan başına bağlanıyordu. Chimera... Kurşunlarımdan biri bu canavarı delip geçmişti. Dövmedeki canavar da ölmüş gibi duruyordu.

Arkamdan bazı sesler geldiğini duydum, ama Coombs'un yanında diz çökmüş olarak durmaya devam ettim. Son sözlerine cevap vermem gerektiğini düşündüm. Babanı kaybetmenin nasıl bir şey olduğuna dair en küçük bir fikriniz yok...

Hâlâ açık duran gözlerine bakarak, "Evet biliyorum," dedim.

Bu kez gazeteler doğru haberi yayınlamışlardı. Chimera ölmüştü. Bir sürü cinayet davası dosyası kapanmıştı.

Final sahnesi hiç de heyecanlı olmamıştı, en azından benim için. Cinayet masası davayı çok da çabuk çözememişti. Çok fazla insan ölmüştü. Onlar arasında olmadığım için şanslıydım. Tabii ölenler arasında Claire ve Cindy bulunmadığı için onlar da şanslıydı.

Birkaç gün izin aldım. Böylece dinlenme olanağım oldu. Ayrıca içişlerinin yaptığı soruşturmaya da zaman tanımış oldum. Onlar da Chimera'nın yakalanışı sırasında olanları adım adım raporlayabilmişlerdi. İznim boyunca Marina ve Mason Park'ında uzun uzun Martha ile birlikte yürüyüş yaptık. Yürüyüşlerimiz o kadar uzun sürüyordu ki, bazen gece geç saatlere, ayaz çıkana kadar dışarıda kalıyorduk.

Bu yürüyüşler sırasında, çoğunlukla olanları tekrar tekrar başa sarıp gözden geçiriyordum. Katille karşı karşıya geldiğim bu ikinci davaydı. Neden böyle olmuştu? Bunun anlamı neydi? Bu olanların benim geçmişim ve geleceğimle ne ilgisi vardı?

Çok kısa süreliğine geçmişimin çok önemli bir parçasına kavuşma olanağını elde etmiştim. Neredeyse hiç tanımadığım babamla tanışmıştım. Ancak bu hediye benden alınmıştı. Babam içinde saklandığı o karanlık deliğe geri dönmüştü. Onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

O günlerde, hayatımda anlamlı bir şey yapmak için istediğim tek şey, işten ayrılmayı denemektir. Resim yapabilseydim ya da butik açabilecek yeteneğim olsaydı veya kitap yazabilseydim bunu deneyebilirdim... Ama bunlarla ilgili en küçük bir yeteneğim dahi yoktu.

Ancak hafta sona erdiğinde, işime geri döndüm.

İlk çalışma günümün ilerleyen saatlerinde, Tracchio'dan ofisine gitmem için bir çağrı aldım. Benimle kısa bir görüşme yaptı. Ofisten içeri girdiğimde şef kalkıp elimi sıktı. Benimle gurur duyduğunu söyledi. Neredeyse ona inanacaktım.

"Teşekkür ederim," dedim ve hatta gülümsedim. "Söylemek istedikleriniz bu kadar mıydı?"

Tracchio gözlüklerini çıkardı. Bana bir süre baktıktan sonra, "Hayır, lütfen oturun Teğmen," dedi.

Büyük ceviz masasının kenarında duran kırmızı bir dosyaya uzandı. "Coombs'un vuruluşundaki ön bulgular. Baba Coombs hakkında."

Dikkatle dinliyordu. İnceleme laboratuvarının şüpheli bir şey bulup bulmadığını bilmiyordum.

Tracchio, "Endişe edecek bir şey yok," dedi. "Her şey kontrol edildi. Tamamen temiz bir atış."

Peki bu görüşmeyi niçin yapıyorduk?

"Tüm bunlara karşın ortada sıradışı bir durum var." Şef ayağa kalktı ve elleriyle masaya dayandı. Laboratuvar Coombs'un vücudundan dokuz tane kurşun çıkardı. Üç tanesi Jacobi'nin dokuz milimetreliğine ait. İki tanesi Cappy'nin biri de senin silahından ateşlenmiş. İki yirmilik kurşun Perez'den gelmiş. Bu sekiz ediyor."

Bana doğru eğildi, "Dokuzuncu kurşun kimsenin silahına uymuyor," dedi.

Gözlerimi açarak, "Uymuyor mu?" diye sordum. Bir anlam verememiştim.

Komisyon benimki de dahil olmak üzere tüm polislerin silahını incelemişti.

Tracchio masasının çekmecesine uzandı. Plastik bir torba çıkardı. Tıpkı gözleri gibi griydi. Bana uzattı. "Şuna bir bak... Kırk kalibre."

Sanki vücuduma elektrik verilmiş gibi oldum. Kırk kalibre...

"Enteresan olan nokta şu; güney San Francisco'da Coombs'u takip ettiğin yerde bulunan ve hangi tabancaya ait olduğu anlaşılamayan kurşunlarla uyuyor." Tracchio gözlerini gözlerime dikti. "Tüm bunların senin için bir anlamı var mı?"

Ağzım açık kalmıştı. Pek bir anlamı yoktu, sadece... Coombs'un bana Adalet Sarayı'nın önünde ateş ettiği sahneyi tekrar zihnimde canlandırdım.

Coombs hızla bana doğru geliyordu. Gözüm gözlerine kenetlenmeden hemen önce kolunu kaldırmış, nişan almıştı. Unutmadığım, Coombs'un arkasından gelen bir ses vardı: sürekli benim adımları söylüyordu.

O kargaşa içinde duyulan ses... Coombs düşmüştü.

Kurşunlar uyuşmuyordu. Coombs 40 kalibrelik bir silahla vurulmuştu... Babamın silahıyla...

Marty'yi düşündüm. Evimin eşliğinde son kez durmuş bana bakarken verdiği sözü hatırladım.

Lindsay artık kaçmayacağım... Babam Adalet Sarayı'nın merdivenlerinde Frank Coombs'u vurmuştu. Orada benim için bekliyordu.

"Cevap vermediniz Teğmen. Sizin için bir anlam ifade ediyor mu?" diye sordu tekrar Tracchio.

Kalbim göğsüme baskı yapıyordu.

Tracchio'nun tüm olanların ne kadarını bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama ben onun en kahraman polisiydim.

Chimera'nın yakalanışı onun kariyeri için son derece önemli bir olaydı. Tıpkı onun da dediği gibi, temiz bir atıştı.

"Hayır Şef, benim için hiçbir şey ifade etmiyor," dedim.

Tracchio dikkatle yüzüme baktı. Elinde dosya vardı. Bu dosyayı kapanmış diğer dosyaların üzerine koydu.

"İyi iş başardın Teğmen. Kimse daha iyisini yapamazdı."

SONSÖZ

UÇUP GİDECEĞİM

Dört ay sonra...

Mart ayıydı, dışarıda pırıl pırıl bir gökyüzü vardı. O öğleden sonra hep birlikte La Sella Tepeleri Kilisesi'nde idik.

İlk kanlı saldırının ardından neredeyse beş ay sonra, kilisenin tüm dış duvarları onarılmış ve beyaza boyanmıştı. Kilisenin muhteşem vitray penceresi, dışarıdan gelen güneş ışığını örtmek için bu törene özel olarak beyaz perdeyle kapatılmıştı.

İçeride, kent yönetiminden gelen üst düzey yöneticiler, bu kiliseye düzenli olarak gelen ailelerle omuz omuza oturuyorlardı. Haber kameraları kenardaki koridorlarda duruyordu. Gece haberleri için kayıt yapıyorlardı.

Koro beyaz cüppesini giymişti, "Uçup Gideceğim," adlı ilahiyi okuyorlardı, şapel yeniden huzura kavuşmuştu. Koronun güçlü sesi duvarlarda yankılanıyordu.

Koroyu dinleyenlerden bazıları el çırparak müziğe eşlik ediyordu, bir kısım gözyaşlarını siliyordu.

Arkada, Claire, Jill ve Cindy ile birlikte ayakta duruyordum. Vücudum heyecandan titriyordu.

Koro ilahi okumasını bitirdikten sonra Aaron Winslow kürsüye geldi. Siyah giysinin içinde son derece mağrur ve yakışıklıydı. Cindy ile hâlâ birlikte idiler. Biz de, buradaki diğer insanlar da, hepimiz onu çok seviyorduk. Kalabalık sessizleşti. Etrafa baktı, huzur içinde gülümsedi, daha sonra o harika sesiyle konuşmaya başladı, "Sadece birkaç ay önce, dışarıda oynayan çocuklarımız, çılgın bir adam tarafından vuruldu. Çevremizdeki kutsal alanlara saygısızlık yapıldığına

tanık oldum. Bugün size ilahiler söyleyen bu koro, terörle sarıldı. Hepimiz merak ediyorduk, neden? Koromuzun en genç ve en günahsız elemanı neden vurulmuştu?”

Ağlayışlar ve “amin” nidaları yükseldi. Cindy kulağıma eğilerek fısıldadı, “Bu işi çok iyi yapıyor değil mi? Çünkü söylediklerine gerçekten inanıyor.”

Winslow konuşmasını sürdürüyordu, “Ve bunun cevabı şuydu, hayatta kalanların takip edebileceği bir yol açmak için önden o gitmişti.” Gözleriyle salonu taradı. “Hepimizin bu terörle alakası vardı. Kayıplarla yıkılan aileler ve onların tanıdıkları. Siyah ya da beyaz olalım, hepimiz bu nefretten etkilendik. Ama artık yolumuza nefretsiz olarak devam edebiliriz.”

O sırada, cicili bicili giyinmiş bir grup küçük çocuğa başıyla işaret etti. Çocuklar beyaz perdenin arkasından çıkmaya başladı. En fazla on yaşında olan bir kız gelinlik giymişti.

Yerde özel halı seriliydi, o halının üzerinde yürümeye başladı, bu arada güçlü bir müzik başladı.

Kilisenin içinde birden ışık dalgaları dolaşmaya başladı. Herkesin başı çocukların olduğu yöne çevrildi. Saldırıda kırılan vitray camdan artık güneş ışıkları giriyordu. Devasa pencere artık çok güzel görünüyordu, üstündeki koca delik onarılmıştı. İnsanlardan hıçkırıklar yükseldi, diğerleri alkışlarıyla müziğe eşlik etmeye başladı. Koro çok kısık bir sesle ilahi söylemeye başladı. Çok harika bir ortam yaratılmıştı.

İlahiler söylenirken içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Cindy, Claire ve Jill’e baktım. Tasha Catchings burada vurulduğundan beri başımıza ne kadar çok şeyin geldiğini düşündüm.

Gözlerimden yaşlar aktı. Claire’in parmaklarının elime dokunduğunu hissettim. Daha sonra iki eliyle başımı tuttu, Cindy de bana sarıldı. Arkamdan Jill’in sırtımı okşadığını hissettim. “Ben hatalyım,” dedi. Kulağıma eğilip fısıldamaya devam etti, “O sözlerim hatalıydı, o piç kuruları hiçbir zaman

için kazanamaz, biz kazanırız. Sadece oyun sona erece kadar beklememiz gerekir.”

Dördümüz birlikte, muhteşem ışıklar saçan vitray cama baktık. Vitrayda başının üstündeki sarı halesiyle İsa hafifçe gülüm-süyordu. Arkasında dört ya da beş kişi vardı. İçlerinden biri kadındı, ters yöne dönmüş, kollarını açmış birini bekliyordu...

Açtığı kollarından biri, küçük bir zenci kıza uzanıyordu. Küçük kız Tasha Catchings’e çok benziyordu.

İki hafta sonra, bir cuma akşamı kızları akşam yemeğine davet ettim. Jill paylaşacak çok önemli bir haberi olduğunu söyledi.

Marketten elimde torbalarla dönüyordum. Eve geldiğimde posta kutuma baktım. Her zamanki kataloglar ve faturalar vardı. Aralarında ince beyaz bir zarf fark ettim. Normal bir zarftı, çevresinde mavi-kırmızı bir şerit vardı.

El yazısını tanıyınca kalbim hopladı.

Postalandığı yer olarak Meksika’daki Cabo San Lucas görünüyordu.

Elimdeki torbaları yere koydum, merdivenlere oturdum ve zarfı, yırttım. İçinden bir kâğıt ve bu kâğıda sarılmış polaroid bir fotoğraf çıktı.

Mektup kötü bir el yazısıyla yazılmıştı ve, “Benim güzel kızım,” diye başlıyordu.

Artık her şeyi öğrenmiş olmalısın. Artık buradayım, artık kaçmıyorum.

O gün Adalet Sarayı’nın önünde aşağı yukarı neler olduğunu biliyorsundur sanırım. Sizin gibi modern polisler, benim gibi eski polislerden çok ileri gitti. Bilmeni istediğim şey, ortaya çıkmaktan korkmadığım. Hikâyemizin ortaya çıkıp çıkmayacağını öğrenmek için birkaç gün ortalıkta dolandım. Bir kez seni hastaneden bile aradım. Ama ben... Benimle ilgili bir şey öğrenmek istemediğini biliyordum. Ama ben senin iyi olduğunu öğrenmek istedim. Neyse ki iyiydin.

Elbette bu sözcükler seni tekrar hayal kırıklığına uğrattığım için duyduğum üzüntüyü dile getirmiyor. Pek çok konuda hata yaptım: Bir tanesi her şeyi geçmişte bırakamayacağımıydı. Bunu seni tekrar gördüğüm anda anladım. Bu kadar basit bir konuda ders almam niçin bir ömür sürdü, asıl bunu anlamıyorum.

Bir tek konuda haklıydım. Bu da her şeyden daha önemliydi. Kimse hayatında hiçbir zaman yardıma ihtiyaç duyamayacak kadar güçlü değil... bu yardımı insan bazen babasından bile alabilir.

Mektup, "Senin aptal baban," ifadesiyle son buluyordu, altında "Seni gerçekten seviyorum..." yazıyordu.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak notu bir kez daha okudum. Sonunda Marty geçmişinden karşısına hiçbir sorun çıkmayacak bir yer bulmuştu. Orada kimse kendisini tanıımıyordu. Onu tekrar göremeyeceğim gerçeğini fark edince ufak çaplı bir şok yaşadım.

Fotoğrafa baktım.

Marty vardı... saçma sapan bir Havai tişörtü giyiyordu, bir balıkçı kayığının önünde duruyordu. Altında küçük bir not vardı: "Yeni bir başlangıç, yeni bir hayat. Bu kayığı satın aldım ve kendim boyadım. Bir gün rüyanda seni bulacağım..."

Önce güldüm... Ne saçma diye düşündüm. Marty kayıktan ne anlardı ki? Ya da balıkçılıktan. Babamın okyanusla tek alakası balıkçı limanında yaptığı kimlik kontrolleriydi.

Daha sonra gözüme bir şey takıldı.

Fotoğrafın arkaplanında, muhteşem bir gökyüzü, harika bir marina vardı.

Yeni boyanmış kayığın kenarında birkaç harf dikkatimi çekti.

Beyaz boya ve Marty'nin kötü el yazısıyla yazılmıştı.

Kayığın adı: Küçük Çiçeğim'di.

TUR FIC PATTERSON
Control #: ocm56991730
İkinci sans

#19

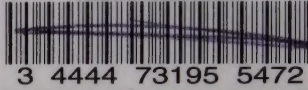
JAN 4 2005

BROOKLYN PUBLIC LIBRARY
ROUTING COLLECTION
GRAND ARMY PLAZA

Return this material on or before **DUE DATE** to any agency of the Brooklyn Public Library System. A charge is made for each day, including Sundays and holidays, that this item is overdue. Your library card can be revoked for failure to return library materials.

JAMES

BROOKLYN PUBLIC LIBRARY

ŞANS

Şüphenin ustası James Patterson, Kadınların Cinayet Kulübü'nü anlatan ikinci kitabıyla bizi korkutucu bir yeraltı dünyasına götürüyor.

San Francisco'yu sarsan seri cinayetler birbiriyle alakasız gibi görünmektedir. Ama dedektif Lindsay Boxer hepsinin arasında bir bağlantı olduğunu fark eder. Kadınların Cinayet Kulübü'ndeki arkadaşlarını yardıma çağırır ve patronlarıyla erkek meslektaşlarının gözden kaçırdığı bazı ipuçlarını değerlendirerek görünenin ardındakini keşfetmeye çalışır. Dedektif Lindsay, zaman içinde arkadaşları Chronicle'da çalışan gazeteci Cindy Thomas, Yerel Savcı Asistanı Jill Bernhardt ve tıbbi müfettiş Claire Washburn'un bir zincirin halkaları olduğunu keşfeder. Kurbanlar farklı yaşlardadır, farklı bölgelerde yaşar ve farklı silahlarla öldürülür. Ama aslında hepsi Lindsay'in kalbini donduracak bir şekilde birbiriyle çok yakından ilişkilidir,

Kadınların Cinayet Kulübü'ndeki ortaklar katilin akıl almaz bir sebebi olduğunu keşfederler ve bu, bir sonraki hedefin içlerinden biri olmasına sebep olacaktır. Katil çok yakınlarına kadar girer ve onlara kaçamayacakları bir tuzak hazırlar. Eğer bayanların tahminleri yanlışsa sonuç öldürücü olacak ve ikinci bir şans elde etmek mümkün olmayacaktır. Olayların tümü yoğun bir şüphe duygusuyla işlenmiş. İkinci Şans, "gelmiş geçmiş en başarılı polisiye yazarlarından biri"nin elinden çıkan unutulmaz, acımasız ve şaşırtıcı bir gerilim romanı.

ISBN 975-10-2162-6

9 789751 021625